

WÉBER ANIKÓ
ÖRÖKSZERDA

© Orchard Literary Agency

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

WÉBER ANIKÓ

ÖRÖKSZERDA

© Orchard Literary Agency

*Sz. Anitának, aki már az első regényem születése óta
mellettem áll, és akivel rengeteg napot töltöttünk kettes-
ben munkával. Közben jöttek jó és ijesztő kalandok, de
mindig számíthattunk egymásra, és sok olyasmire
rájöttünk, amire a főhőseim: Réka és Dávid.*

ISBN 978-963-410-726-2

ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Weber Anikó, 2021

Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2021

Borító © Horváth Ildikó

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztette: Győri Hanna

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelés: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

www.anyrt.hu

FÉNYHOZÓ KÍSÉRTET

Júnó úgy nyüszített, mintha csapdába esett volna. Dávid a vonyítására ébredt. Álmosan megdörzsölte a szemét, és ránézett a telefonjára. Mindjárt éjfél, és Júnó nem hagyja abba az ugatást. Valami baja lehet...

Dávid feltérdelt az ágyán, és kinézett az ablakon, de onnan nem látta a kutyát. Tudta, hogy apa Angliában van üzleti úton, anya pedig sosem ébred fel semmilyen zajra, ha mélyen alszik, ezért neki kell lemennie megnézni, mi történt. Gyorsan felkelt, belebújt a papucsába, és lesietett a földszintre. Amint kilépett a kertbe, Júnó farkcsóválva előtte termett, majd a kapu felé szaladt. Dávid követte a tekintetével, és azonnal látta, mi a baj. Júnó kölyke, a két hónapos Dakota már megint kimászott a kerítés alatt, és az út közepén ült.

– Hát ezért nyüszítettél – suttogetta Dávid. – Vissza-hozom Dakotát – simogatta meg a kutya fejét, majd kinyitotta a kaput, és kísétált a rémült kölyökhöz. Amint leguggolt, Dakota az ölébe ugrott, és összenyalta a kék pizsamáját. Dávid elnevette magát, aztán hirtelen elhallgatott. Az út túloldalán, a szemközti ház előtt egy lány állt, és őt bámulta. Olyan fehér volt a bőre és

a hálóinge, hogy szinte világított a sötétben, de Dávidot nem ez rémisztette meg, hanem a mozdulatlansága. Nem szólt. Nem pislogott. Meg sem moccan. Az arca nem mutatott semmilyen érzelmet. Mintha csak egy szobor vagy látomás lett volna. Vagy egy kísértet. Dávid úgy érezte, hogy megbabonázták, és ő sem tud többé megmozdulni. Még Dakota sem forgolódott az ölében. A fákön sem rezzentek a levelek. Az utcai lámpa sem zúgott. Csönd volt, majd hirtelen a távoli templom tornyában megszólalt a harang. Tizenkettőt kongatott. Az utolsó kondulásra éles fény villant, ami elvakította Dávidot. Becsukta a szemét, és amikor újra kinyitotta, eltűnt az éjszakai utca, és a szobájában találta magát. Az ágyában feküdt. Gyöngyözött a homloka. Az ablakon betűzött a reggeli nap, és anya a küszöbön toporgott.

– Belázasodtál éjszaka? Ha még rosszul vagy, holnap sem mehetsz suliba.

– Semmi bajom! – morogta Dávid, és lerázta magáról a takarót. Megpróbálta felidézni az éjszakát, de kóválygott a feje. Ezek szerint az egészet csak álmodta? Vagy igazából megtörtént? Ha csakugyan járt az utcán, akkor miért nem tudja megmondani, hogyan került vissza az ágyába? Ha pedig nem ugatott Júnó, és nem ment ki hozzá, akkor miért emlékszik mindenre olyan élesen? Talán mégis lázas, és rémképet lát. Másképp nem lehet, hiszen nem is a kék pizsamája van rajta, mint az éjszakai emlékekben, hanem a fehér. A papucs is a helyén van, az ajtó mellett.

Dávid próbálta elűzni a zavaró gondolatait, és kómásan kitámolygott a konyhába. Anya rántottát sütött, miközben a reggeli híreket nézte a tévében.

– Április 13-a van, de igazi nyári időre számíthatunk. Napközben 25–28 fok várható – mondta a csinos meteorológus hölgy. Anya túlkiabálta az adást.

– Vedd le a fehér pizsamádat, még bedobok indulás előtt egy mosást. Öltözz fel, aztán gyere reggelizni!

•

Negyedóra múlva Dávid már nappali ruhában, unottan hallgatta anyát. Sokkal szívesebben lett volna az osztálytársaival a kiránduláson, ehelyett harmadik napja itthon dekkolt egyedül.

Hogyan lehet valaki olyan ultrapeches, mint ő? Hogyan tudott éppen az első ottalvós osztálykirándulásuk előtt megfázni és belázasodni? Anya nem engedte el, hiába könyörgött neki. De ma már szerda van. Este végre hazaér az osztálya Pécsről, és holnap találkozhat velük. A doki azt mondta, hogy csütörtökön már ő is mehet suliba, ami azért jó, mert ez az első éve a hatosztályos gimiben, és a csütörtök-péntek tanítás nélküli nap lesz. Királyválasztás. A tizenegyedikes osztályok fognak versengeni egymással. Ők pedig szavazhatnak, hogy ki legyen a király. Jó buli lesz. Csak ezt a szerdát kell még kibírni valahogy.

– Figyelsz te rám? – szakította félbe Dávid gondolatmenetét anya.

– Ööö... Mit is mondtál? – kérdezte Dávid.

– Azt, hogy teregess ki a kertben, ha lejárt a mosás. És ne a fülessel a fejedet játssz, mert nem fogod meghallani, ha csöngetnek. Rendeltem pár doboz teát, és ma hozza a futár. A grízes tészta a hűtőben van, ha megéhezel.

– Vettem.

– És ne ülj egész nap a tévé és a gép előtt, inkább menj ki a kertbe!

– Anya, nyugi, nem vagyok már... – kezdte Dávid, de hirtelen elhallgatott. Különös érzése támadt. Mint ha anya tegnap is ugyanezt mondta volna, és ő ugyanígy felelt volna rá.

Anya nem várta meg a teljes választ. Az órájára pillantott, majd sietve felvette a körömcipőjét, intett, és elment. Dávid unottan visszahuppant a tévé elé. Kapcsolgatta egy ideig, aztán a telefonjára pillantott. Bence és Norbi, a haverjai most dobtak egy képet. Épp valami kilátóhoz másznak fel az osztállyal... Már általánosba is velük járt, és nagyon örült, hogy a gimibe is mindhármukat felvették. Mennyivel jobb lenne most velük kirándulni!

Dávid felsóhajtott. Épp akkor, amikor megszólalt a csengő. Rohant, hogy átvegye a futártól a csomagot, de a kapuban egy aprócska kislány meg az anyukája várták.

– Elnézést a zavarásért... Borka labdája beesett a kertetekbe... Lennél olyan kedves, és kiadnád? – csilingelte dallamos hangján az alacsony nő.

– Aha, semmi gond – felelte Dávid, és már fel is kapta a fűben lapuló labdát. Közben a kislány belekapaszkodott a kerítésbe, és felkiáltott.

– Milyen aranyos kutyus! – mutatott Dakotára.

Dávid már sejtette, mi következik, és nem is tévedt. Az anyuka megkérte, hogy emelje fel a kiskutyát, mert szeretnék megsimogatni. Dávid felkapta a lihegő kölyköt, és hagyta, hogy a szélesen mosolygó nő és a pöttöm lánya babusgassák és gügyögjenek hozzá. Amikor megunták, és elmentek, Dávid besietett a házba kitergetni. A délelőtt átlagos volt, és izgalmak nélkül telt el. Megjött a futár anya csomagjával, majd dél körül a szomszéd néni hozott át süteményt a beteg Dávidnak. Később becsöngetett egy idegen fickó, aki a járdájukat akarta újrabetonozni a munkásaival, és Dávid megígérte, hogy átadja a névjegyét a szüleinek. Amint elhajtott a kocsijával, a szemközti ház előtt megállt egy taxi, és kiszállt belőle egy lány. Dávidnak hevesen kezdett verni a szíve, amikor meglátta. Azonnal felismerte. Ő volt a kísértet az álmában! A fehér, sovány arcával és sötét hajával most is inkább szellemnek tűnt, mint lánynak. Dávid dermedten állt a kapuban, és nézte, ahogy az idegen megfordul, észreveszi őt, majd elindul felé.

– Szia! – köszönt rá már messziről a kísértetlány.

– Szia! – nyögte Dávid.
– Segítenél nekem és a nagynénikémnek becipelni a bőröndöket és a csomagokat?
– A-aha. Oké – makogta Dávid, mivel semmi más nem jutott eszébe. Sietve követte őt a taxihoz, és elkezdte kiemelni a táskákat a csomagtartóból. Bár nem nézett fel, érezte, hogy a lány bámulja.
– Rengeteg holmit hoztál – motyogta zavartan.
– Ideköltözöm a nagynénikémhez – felelte szemrebbenés nélkül az új szomszéd, és úgy leste Dávidot, mint egy vadászó macska a zsákmányát.
– A szüleidnek nem fogsz hiányozni? – vetette fel Dávid, csak hogy mondjon valamit.
– Nincsenek szüleim. Apát nem is ismertem. Anya meghalt – felelte a lány olyan hangon, mintha csak arra panaszkodna, hogy ma túl meleg van.
Dávid végképp zavarba jött. Lesütötte a szemét.
– Sa-sajnálom – hebegte.
– Nem kell rosszul érezned magad – nyugtatta a lány. – Eddig sem otthon laktam, hanem egy kollégiumban. Anyát szinte sosem láttam.
Dávid ettől nem lett nyugodtabb. Nem értette, hogyan beszélhet valaki ilyen érzelemmentesen a szülei haláláról. Biztos, hogy ez a lány nem álomkép, és nem KÍSÉRTET? Miért nem pislog? Hogyan tud ilyen szoborszerű arcot vágni? És miért bámulja őt ennyire? Úgy néz rá, mintha várna valamire... De hát mit akarhat tőle?

Dávid hátán végigfutott a hideg, ahogy kiemelte az utolsó bőröndöt a kocsiból. A szavakat kereste, hogy minél előbb elköszönhessen, de a lány megelőzte.

– A nagynénim mesélt rólad. Mondta, hogy lakik az utcában egy velem egyidős fiú. Dávidnak hívnak, ugye? Én Réka vagyok. Te is nemrég töltötted be a tizenháromat, mint én?

– A-aham – felelte tömören Dávid, majd, hogy megtörje a beálló csendet, még hozzátette: – Nyár elején leszek tizenégy.

Réka szórakozottan bólintott.

– Most mennem kell kipakolni, de még biztosan találkozunk. Szia! – búcsúzott. Meg sem köszönte Dávid segítségét. Úgy viselkedett, mintha csalódott volna benne.

– Szi-szia – ismételte Dávid. Szerette volna szóba hozni, hogy álmában már látta őt, de nem tudta, hogyan tegye, ezért hagyta eltűnni a lányt, és ő is visszament a lakásba. Anya pár óra múlva hazaért. Dávid megnyugtatta, hogy már teljesen jól van. Alig várta, hogy másnap legyen, és találkozhatson a barátaival. Majd nekik is elmeséli a furcsa szomszéd lányt – gondolta, ahogy nagyokat ásítva a fehér pizsamáját kereste. Akkor jutott eszébe, hogy kimosták. Felvette helyette a kéket. Ledőlt az ágyára, és nagyon hamar elnyomta az álom.

Júnóra ébredt. Keservesen vonyított a ház előtt. Dávid ránézett az órájára, és látta, hogy mindjárt éjfél.

Tudta, hogy apa külföldön van, anya pedig mélyen alszik, ezért egyedül ment le megnézni, mi történt. Dakota kiszökött az utcára, és az út közepén ült. Dávid kísétált érte. Amint az ölébe vette, nyílt a szemben álló ház ajtaja, és megjelent Réka. Farkasszemet néztek egymással, majd Dávidot elvakította a fény, és...

Felébredt. Megint az ágyában feküdt, megint reggel volt, és anya megint a küszöbről figyelte.

– Belázasodtál éjszaka? Ha még rosszul vagy, holnap sem mehetsz suliba.

– Semmi bajom! Csak rosszat álmodtam. És már ma is suliba akarok menni – morogta Dávid.

– Nem lehet. Szerda van. Az osztályod csak este ér haza a kirándulásról – sajnálkozott anya.

Dávid összezavarodott.

– Az lehetetlen! Tegnap volt szerda. Ma már csütörtök van. Királyválasztás a gimiben.

Anya rémülten a szobában termett, és megérintette Dávid homlokát.

– Nincs lázad. Tényleg csak rosszat álmodtál – nyugtatta a fiát, majd kísietett reggelit készíteni. Dávid követte a konyhába, ahol most is ment a tévé.

– Április 13-a van, de igazi nyári időre számíthatunk. Napközben 25–28 fok várható – mondta a csinos meteorológus hölgy. Anya túlkiabálta az adást.

– Vedd le a fehér pizsamádat, még bedobok indulás előtt egy mosást. Öltözz fel, aztán gyere reggelizni!

– De hát én már tegnap kiteregettem a fehérét! Most a kék van rajtam... – kezdte Dávid, de ahogy lepillantott magára, döbbenet láttá, hogy nem neki, hanem anyának van igaza. A fehér pizsamapóló volt rajta. Semmit sem értett. Kómásan átöltözött, majd végighallgatta anyát, aki elmondta, hogy aznap érkezik egy teacsomagja, amit át kell venni a futártól, és a grízes tészta a hűtőben van. Amikor befejezte a monológot, az órájára pillantott, és sietve elment, Dávid pedig a tévé elé ült. A telefonjára pillantott. Bence és Norbi épp akkor küldték el neki a képet arról, hogy a kilátóhoz kirándul az osztály. Dávid rosszat sejtve pillantott a telefon kijelzőjére. Tényleg 13-a volt. Szerda. Csak-hogy ő ezt az egészet egyszer már átélte! Vagy csak álmodta? Megálmodhatja valaki előre az egész napját? Tudhatja előre, hogy mi fog történni?

Csengettek. Dávidot kirázta a hideg. Ahogy felállt, és az ajtó felé indult, próbálta megnyugtatni magát.

Ez a futár lesz! Nem lehet a kislány az anyukájával. Olyan pontosan nem lehet megálmodni a jövőt... Ha a futár áll a kapu előtt, minden rendben van. Ha a kislány és az anyja, akkor...

Dávidnak elszorult a torka. Kinézett a kukucskálón, és a gyomrában nagyot bukfencezett a reggelije. A ház előtt az anyuka állt a kislánnyal. Dávid ugyanúgy viselkedte nekik a labdát, mint korábban, és engedte megsimogatni Dakotát. Délelőtt átvette a teacsomagot

a futártól, délben beengedte a szomszéd nénit a sütivel, délután pedig megkapta a névjegykártyát a betonozó fickótól. Végül jött az új lány, Réka, és megkérte, hogy segítsen neki kipakolni a kocsiból. Minden épp úgy történt, ahogy álmában. Dávidnak estére kóválygott a feje. Alig várta, hogy végre lefeküdhessen, elalhasson, és reggel VALÓBAN felébredjen. Csakhogy nem a márcsicsérgésre és napsütésre kelt, hanem Júnó vonyítására éjfél előtt. Megint ki kellett mennie Dakotáért. Megint látta Rékát. Megint éles fény vakította el, és utána megint az ágyában találta magát.

Ismét szerda volt.

.....

ÁPRILIS 13. SZERDA – NEGYEDSZER

Szeretem a szelet.

A szél pont olyan, amilyenné válni szeretnék.

Szabad.

Hatalmas, mint egy mesebeli óriás.

Nem törődik az emberek véleményével.

Nem ijed meg a gonosz szavaktól, a gúnyolódástól, az utálattól.

Semmitől sem fél.

Nem kell elrejtene az érzéseit.

Ha dühös, akkor fúj. Süvit. Dübörög, csattog. Ordít, mint egy toporzékoló, hisztiző kislány.

Ha tombolni támad kedve, mindent felforgat, felborít.

Ha boldog, megsimogatja az arcomat.

Meglengeti a fák leveleit, és úgy zenél. Az ő ritmusára bólogatnak a virágok.

Ha kalandra vágyik, messzire száll a felhők hátán.

Ha szomorú, akkor bebújik a kabátok alá, és jajong, nyüszít.

Ha magányos, ablakokon és ajtókon kopogtat.

Belesírja magát az álmainkba.

A szél bármire képes!

Én is szeretnék ilyen bátor és erős lenni.

MOST főleg.

Semmi sem riaszthat vissza.

REJTÉLYES NYOMOK

Dávid napja pont úgy telt, mint a korábbi két szerda. Délelőtt jött az anyuka a labdás kislánnyal, majd a futár a teacsomaggal, délben a szomszéd néni a süteménnyel, délután pedig a betonozó a névjegykártyával. Végül Réka is megérkezett. A lány megint megkérte, hogy segítsen neki kipakolni a taxiból. Dávid követte a kocsihoz, és közben arra gondolt, hogy ezeken az ismétlődő szerdákon sok környékbelivel találkozik, de a lány az egyetlen, aki az éjféli álmában is szerepel... Nem lehetséges, hogy köze van ehhez az egészhez?

Dávidban gyanú ébredt. Hirtelen belenézett a lány szemébe, és rájött, miért bámulja őt annyira.

– Te tudod! – kiáltotta.

– Mit tudok? – kérdezte a szoborszerű Réka.

– Hát... hogy ez az egész már megtörtént kétszer. Álmomban.

Réka nagyon lassan megmozdult, mintha szoborból lánnyá változna. Megrázta a fejét.

– Nem álmodban történt – suttogta. – A valóságban. És nem kétszer, hanem MÁR HÁROMSZOR. Ez a negyedik

szerda. Én negyedszerre élem át ugyanazt a napot. Ahogy te is. Csak neked az első ismétlés még nem tűnt fel.

– Hát ezért hívtál ide? – csapott a homlokára Dávid.

– Iiiigen. Napok óta megállt az idő. És senki sem vette észre. Csak én. Figyeltem a többieket, hogy nekik is feltűnik-e. De ezek szerint csak neked – magyarázta a lány. Dávid hitetlenkedve bámult rá. Nem tudta eldönteni, mi ijeszti meg jobban. Az, amit a lány mond, vagy az, hogy ezt ilyen nyugodtan közli. Mintha csak kijelentené, hogy napok óta nem esett az eső.

– Lehetetlen – nyögte Dávid.

– Akkor mivel magyarázod, hogy tegnap, tegnapelőtt és azelőtt is április 13-a volt?

– Te mivel magyarázod? – dobta vissza a kérdést Dávid.

– Megállt az idő. Ki kell deríteni, hogyan történt. Aztán valahogy újra kell indítani – sorolta Réka épp úgy, ahogy Dávid tanára szokott házi feladatot diktálni a matekóra végén.

Dávidot zavarta a lány stílusa, de be kellett látnia, hogy logikusan gondolkozik. Réka folytatta.

– Azt tudom, mikor állt meg. Szerda éjfélkor. Halottam az ugatást, ezért kisétáltam a házunk elé. Láttalak a kölyökkutyával. Aztán elvakított a fény, és az ágyamban ébredtem. Olyan volt, mintha visszatérték volna az időt. Ismét szerda reggel lett.

– Velem is pont ez volt! – döbbsent meg Dávid.

– Na látod! Igazam van – húzta ki magát Réka. – Én már napok óta ezt próbálom megfejteni... Mivel te is ott voltál éjszaka, amikor megállt az idő, gondoltam, tudsz valamit...

– Én? – csodálkozott Dávid. – Én nem tudok semmit. Azt hittem, te tudsz valamit!

– Hááát... – Réka töprengve nézte Dávidot. – Mutatok neked valamit. Gyere be hozzánk! – vezényelte, majd meg sem várva a választ, fogta az egyik hátizsákját, és beszaladt. Dávid kíváncsian és izgatottan követte. Ő is felkapott két nagy táskát, de a kapun nem fért be a batyukkal. Ahogy letette a földre az egyik szatyrot, kicsúszott belőle egy könyv a kavicsos ösvényre. Dávid felemelte, és megakadt a tekintete a borítón: *Az időkezelők története – Hogyan állítható meg az idő?* – olvasta a címet.

Dávid ledermedt. Hirtelen erős kísértést érzett, hogy a könyvet a pólója alá rejtse, és hazaszaladjon. Ilyesmi nem történik véletlenül! Megisméltódnak a szerdák, az új szomszéd lány közli, hogy megállt az idő, majd ott hagyja egy szatyorról, amiből épp egy olyan könyv hullik ki, ami az idő megállításával foglalkozik... Ez túl sok! Lehetséges, hogy Réka az orránál fogva vezeti? Talán jobb lenne, ha meglógná a könyvvel, és egyedül derítené ki, mi ez az egész? Bár akkor nem tudná meg, mit akar mutatni Réka... Mit tegyen? Talán előbb mégis bemegy, hogy alaposan kikérdezze

a lányt – döntött Dávid, és kicsit bizonytalanul, de visszatette a könyvet a táskába. Réka az előtérben várta. Megragadta a karját, és a szemközti szobába húzta. Nem szólt semmit, csak becsukta maguk mögött az ajtót, majd kivett valamit a zsebéből, és meglengette Dávid orra előtt. Dávid elvette tőle, és összehúzott szemöldökkel nézegette. Hosszú aranyláncon lógott, és egészen réginnek tűnt. Elfért a tenyerében. Kerek számlapjára kacskaringós indákat festettek, és a nagy-mutatója úgy nézett ki, mint a tuskés rózsza.

– Ez egy óra. Mintha egy kosztümös film kelléke lenne – ráncolta a homlokát Dávid.

– Anyukámé volt. Ő a nagyitól kapta, a nagy pedig a déditől. Most, hogy anyu meghalt, én örököltem – magyarázta Réka.

Dávid a lányra sandított. Nem értette a helyzetet.

– Ugye nem EZÉRT hívtál be hozzátok? Az órát akartad megmutatni? Nagyon szép, meg minden, de én azt hittem, hogy az ismétlődő szerdáról akarsz beszélni...

– Pontosan! – húzta fel az orrát Réka. – Ez az óra korábban még működött. Egészen szerda éjfélig. Akkor állt meg, amikor megláttalak a sötétben Dakotával.

– Azt akarod mondani, hogy az óra is akkor mondta be az unalmast, amikor az idő?

Réka bólintott. Dávid egyre izgatottabb lett.

– Lehet, hogy azért állt meg az idő, mert elromlott az óra?

– Talán. Vagy épp fordítva: mivel elkezdett megisméltódni a szerda, az óra sem tudja tovább mutatni az idő múlását – töprengett Réka.

– El kéne vinnünk egy óráshoz, hogy megszerelje – túrt a hajába Dávid.

– Túl veszélyes lenne. Amíg nem tudjuk, hogyan működik, ne adjuk idegen kezébe – rázta a fejét Réka. Egészen úgy beszélt, mint akinek természetes, hogy ilyen rejtélyeket kell megoldania. Dávid ismét azt érezte, hogy itt valami nem stimmel. Ez a lány nem lehet normális. Miért nem fél? Miért nem izgatott? Számára ilyen természetes, hogy megállt az idő?

Dávid szeretett volna nyugodt maradni, de amint megszólalt, hallotta a remegő hangjában a visszafojtott indulatot.

– Akkor mondd meg, hogy mit akarsz csinálni! Van más ötleted?

A lány, mintha észre sem vette volna Dávid dühét, lassan, töprengve válaszolt.

– Nem, egyelőre nincs... – Rékát félbeszakította a belépő nagynénikéje. Dávid csak most figyelte meg jobban a szembe szomszédját. Úgy nézett ki, mint egy felöltöztetett seprű. Vékony alakján lötyögött a túl bő ruha. Sovány arcát hatalmas, torzonborz haj keretezte, a nyakán pedig hosszú sál lengedezett.

– El kell ugranom a munkahelyemre. Kiderült, hogy mára tették a ruhapróbát. Az egyik színésznek csak most jó... Ne haragudj, hogy már az első napon magadra

hagylak – tördelte a kezét aggodalmasan. – Nem leszek el sokáig. Addig rendezkedj be nálam! – javasolta Rékának, majd Dávidhoz fordult.

– Te Dávid vagy a szemközti házból, ugye? Engem Violának hívnak. Köszönöm, hogy átjöttél segíteni! Na, legyetek jók! – búcsúzott, és már ott sem volt.

– Tudtam, hogy végül egyedül kell kipakolnom – mondta a bécsukódó ajtónak Réka. Dávid fürkészve nézte a lány arcát. Most szomorúnak kellene lennie, de nem az – gondolta. Réka tekintetéből semmilyen érzelmet nem lehetett kiolvasni, Dávid mégis megsajnálta.

– Akarod, hogy segítsek? – pillantott körbe a bőröndökkel teli szobában. Hirtelen megakadt a szeme a behozott csomagokon, és erről eszébe jutott a könyv. Azonnal odaugrott az egyik táskához.

– És erről mit tudsz mondani? Ezt akkor vettem észre, amikor behoztam a cuccokat! – lengette meg a magasban a vékony kötetet.

Réka kikapta a kezéből.

– *Az időkezelők története – Hogyan állítható meg az idő?* – olvasta a borítót, majd megrázta a fejét. – Sosem láttam ezt a könyvet.

– Na ne vetíts! A te holmid között volt – morgott Dávid. Réka megérezhette a hangjában a bizalmatlanságot, mert most először összehúzta a szemöldökét.

– Nem szoktam hazudni. Anyáé lehetett. Kedd éjjel még az ő lakásában aludtunk, és együtt pakoltuk össze

a holmimat a nagynénikémmel. Gondolom, azt hitte, hogy az enyém, és berakta az egyik táskába.

– Nézzük már meg, mit írnak benne! – türelmetlenkedett Dávid. Egyre jobban idegesítette Réka nyugalma. A lány olyan érzelmentesen nyitotta ki a könyvet, mintha az egy matematikai szöveggyűjtemény lenne. Odalapozott az első fejezethez, Dávid pedig mögé lépett, és a válla fölött pislogott le a szövegre.

– „Hajnalban láttam meg először. Napbarnított arcát megvilágította egy fénysugár. Azonnal tudtam, hogy nekem szánta őt az ég...” – olvasta Réka.

– Pfüj! Ez valami nyálás szerelmes regény – fintorgott Dávid.

Nem tévedett. Vagy fél óráig olvasgatták és lapozgatták a kötetet, de semmi érdekesre nem bukkantak. A főszereplő fickó beleszeretett egy nőbe, és meg akarta állítani az időt, hogy örökre együtt maradhasanak. Egész életét arra áldozta, hogy kitanulja az idő kezelését, sokszor már azt hitte, hogy rájött a megoldásra, de végül nem tudta sem megállítani, sem visszafordítani az évek múlását.

– Még a vége is pocsek – jegyezte meg Dávid, amikor Réka becsukta a könyvet. Az ágyára hajította, de lecsúszott a párnáról, és nagy puffanással a földre hullott. Dávid felvette. Szórakozottan rápillantott arra az oldalra, ahol kinyílt. A lap sarka számárfüles

volt. Valaki behajtotta. Talán nem is véletlenül. Dávid kíváncsian kisimította a papírt, és felkiáltott.

– Itt van valami! Egy számot írtak rá ceruzával. Kétszáznegyvenhét. Fogalmam sincs, mit jelenthet...

– Talán a 247. oldalra utal – találgatott Réka.

Dávid sietve odalapozott, de nem bukkantak semmi érdekesre, hacsak nem lehet annak nevezni egy naplemente leírását.

– És ha nem egyben kell kiolvasni a számokat, hanem egymás után? – vetette fel.

– Lehet. Mondjuk az egyik az oldalra utal, a másik a sorra, a harmadik pedig a soron belül valahányadik szóra... – folytatta Réka.

– Kettő, négy és hét – sorolta Dávid. Már lapozott is a második oldalra. Végigfuttatta az ujját a sorokon, és megállt a negyediknél. Majd kiszámolta, mi a hetedik szó.

– GYÖNGYTYÚK – mondta ki hangosan és kicsit csalódottan, Réka azonban felsikkantott.

– Mi az? Rájöttél valamire? – faggatta Dávid.

– Csak... az anyukám a Gyöngytyúk utcában lakott. Ott van a régi házunk a sarkon.

– Akkor ez az! Megfejtettük! – ujjongott Dávid. – Biztosan ott kell folytatnunk a nyomozást. A megállt óra is anyukádé, igaz? Ő tudott valamit, és jeleket hagyott neked, hogy te is rájöjhess a titokra – száguldott Dávid fantáziája. Réka azonban lehűtötte.

– Ez még semmit nem jelent. Csak egy szó – felelte ismét hidegen.

Dávid először az arcára, aztán a könyvre meredt. Nem értette, mi baja Rékának. Az előbb még ő akarta, hogy nyomozzanak, azért is hívta be a házba, és mutatta meg azt a régi zsebórát. Most meg hirtelen olyan távolságtartóvá és elutasítóvá vált. Miért?

Dávid úgy tett, mintha összeráncolt szemöldökkel a történetbe mélyedne, de valójában azon töprengett, mivel győzhetné meg a lányt. A szeme előtt összefolytak a szavak. Egyedül öt szó maradt éles. SAROK, HARMADIK, SZOBA, RÓZSA és MÖGÖTT. Dávid pislogni kezdett. Most már nagyobb figyelemmel nézte a második oldalt. Az öt szó egymástól távol, különböző sorokban szerepelt. Mégis szinte kiugrottak a szövegből. Nem véletlenül. Sötétebbek és vastagabbak voltak a többi szónál, mivel valaki fekete ceruzával átrajzolta őket.

– Ezt nézd! – intett Rékának. – Ezt az öt szót valaki kiemelte. SAROK, HARMADIK, SZOBA, RÓZSA és MÖGÖTT. Egyértelmű, nem? GYÖNGYTYÚK és SAROK – vagyis a Gyöngytyúk utca sarkán álló ház. HARMADIK SZOBA. A RÓZSA MÖGÖTT. Oda rejthettek valamit. Azt mondtad, a családod háza. Van kulcsod hozzá? Induljunk! – sürgette Rékát, a lányra azonban még mindig nem ragadt át az izgalma. Sőt, mintha megint megremevedett volna. Véget ért a varázslat, és kezdett visszaváltozni lányból szoborrá.

– NEM – felelte határozottan. Dávid döbbsen pislogott rá.

– Mi az, hogy nem? – háborgott.

– Jól hallottad. NEM. 13 vagy. Csak tudsz értelmezni egy ilyen egyszerű szót.

– Most meg mi bajod? Azt hittem, te is azt akarod, hogy ismét elinduljon az idő. Akkor miért ellenkezel? – kiabálta Dávid, de Rékát nem tudta megijeszteni vagy meggyőzni. Még vitatkozni sem lehetett vele. Mintha elérhetetlen, megfoghatatlan lényé vált volna.

– Már mondtam. Nem megyünk oda – ismételte nagyon lassan, majd összeszorította a száját.

Dávid ezen a ponton végleg elvesztette a türelmét. Felugrott, és az ajtóhoz rohant a könyvvel együtt.

– Akkor egyedül oldom meg! Kösz a semmit! – ordította, majd bevágta maga mögött az ajtót. Hazáig meg sem állt. Dühösen felszaladt a szobájába, és egészen addig ott maradt, amíg anya haza nem jött. Anya aggódott, hogy talán megint belázasodott, de Dávid tudta, hogy egészen más baja van. Minden gondolata összekuszálódott. Mintha szürke köd gomolygott volna a fejében. Kómásan felvette a kék pizsamáját, lefeküdt, és a Rékával folytatott beszélgetésén töprengett, de egyre nehezebben tudott koncentrálni. Végül feladta, és elaludt. Éjfél előtt ébredt. Júnó ugatására. Már automatikusan vette fel a papucsát, amikor hirtelen eszébe jutott valami. Mi lenne, ha nem menne ki?

Talán akkor másképp alakulna minden. Nem állna meg az idő – reménykedett, és mozdulatlaná dermedt. Csak várt az ágya szélén, és számolta a másodperceket. Egyre hevesebben vert a szíve, de nem történt semmi... Júnó még mindig vonyított. Hangosabban és még hangosabban. Dakota kint ült az úton, és senki sem hozta be. Dávid azt érezte, hogy muszáj lemennie érte. Nem bírta tovább egy helyben maradni. Kíváncsi lett. Úgy osont a saját házukban, mintha betörő volna. Halkan kinyitotta a bejárati ajtót, és kiszaladt Dakotáért. Villámgyorsan felkapta, és már futott is vele a házuk felé, de hiába. Az éles fény megint utolérte. Dávid megfordult. Látta Réka fehér arcát az út túloldalán, majd elvakította a villanás, és egy pillanat múlva felébredt az ágyában. A fehér pizsamája volt rajta, anya a küszöbön állt, és közölte, hogy szerda van. MEGINT SZERDA! Hát már sosem szabadul tőle?

Dávid egész nap ideges volt. Türelmetlenül várta a délutánt, amikor megérkezik Réka a nagynénikéjével, és újra beszélhetnek. Abban reménykedett, hogy a lány meggondolta magát, és végre hajlandó lesz tovább nyomozni, ám csalódnia kellett. Réka megjött, de át sem hívta őt segíteni. Elkerülte. Talán duzzogott. Dávid is megmakacsolta magát. Ő aztán nem fog futni egy lány után! Előbb-utóbb úgyis megtörik, és keresni fogja.

Meglátjuk, ki bírja tovább – gondolta Dávid, és kirtartott. Még három napig. A szerda pedig újra és újra

megismétlődött. Dávid próbálta megakadályozni, de hiába. Bárhogy tervezte meg a nap zárását, végül mindig ugyanúgy alakult minden: Júnó ugatott, Dávid kiment érte, aztán jött az éles fény, és újra szerda lett.

•••••

ÁPRILIS 13. SZERDA - HETEDSZER

Megint elbújok.

Eltakarom az arcom, hogy ne ismerjen fel a szörny.

Ha felveszek egy maszkot, akkor nem vesz észre.

Akkor senki sem találhat rám.

Nem támadhatnak meg.

A szomszéd fiú sem tud semmit, ez biztos.

Az ismétlés biztonságos.

Semmi váratlan nem történhet.

Olyan, mint egy sorozatot újra és újra megnézni.

KÜLÖNÖS TÁMADÓ

Dávid a nappali ablak előtt ült, és kibámult a szemközti házra. Figyelte, ahogy Réka és a nagynénje becipelik a csomagokat az otthonukba, majd a nagynéni egy apró, piros kocsi elhajt. Az utcára délutáni, álmos csönd borult. Réka ma sem kereste őt. Dávid számára nem maradt más látnivaló, mint egy madár, ami újra és újra felröppent a villanypóznára, majd vissza, az alacsonyabb fára. Ahogy a szürke galamb széttárta a szárnyát, Dávidnak összeszorult a gyomra. Az emlékezetébe betolakodott egy régi kép, és vele együtt rátört egy nagyon rossz érzés. Négy-öt éves lehetett, amikor együtt üdült a szüleivel és a rokonaival egy idegen városban. Széles utcán sétáltak, és mindenki fagyizott. Dávid előttük haladt, és a szobornál észrevette a galambokat. Rengetegen voltak, és a morzsákat csipegették. Elindult feléjük, de azok cseppet sem törődtek vele. Épp csak akkor röppentek arrébb, amikor már majdnem elérte őket. Dávid megfordult, hogy apát is a galambokhoz hívja, de apa nem volt sehol. Anya se. A rokonok se. Az utcán idegen emberek siettek és lökdösődtek. Dávid kiáltani akart, de túl nagy volt a zaj. Autók túlkölte, árusok kiáltoztak,

a fagyizó teraszán egy nő hangosan nevetett, Dávid pedig nagyon magányosnak érezte magát. A fagyija ráfolyt az ujjára, és ragadni kezdett a keze. Kétségbeesve forgatta a fejét, de a szülei nem bukkantak fel. Úgy érezte, mintha rátámadt volna egy szörny, átölelte volna a hideg karjával, és megpróbálta volna megfojtani. Dávid elhajtotta a tölcserít, és rohanni kezdett az utcán. A szürke galambok egyszerre röppentek fel körülötte, Dávid pedig csak futott, egészen addig, amíg bele nem ütközött apába.

Most megint ez a rossz érzés szállta meg. A hideg ismét átölelte, és hatalmas kezével szorongatta a torkát...

Ha ez így megy tovább, akkor sosem jön el a csütörtök. És ha sosem jön el a csütörtök, akkor apa sosem ér haza a külföldi útjáról, a haverjai és az osztálya pedig sosem jönnek vissza a kirándulásról. Örökre szerda lesz, és neki örökre itthon kell maradnia... egyedül. Pedig gyűlöl egyedül lenni! Mindennél jobban. Bármire képes lenne, hogy ennek véget vessen!

Dávid öklöbe szorította a kezét, és felugrott.

– Elég volt! – kiáltotta. – Ha Réka nem akar velem nyomozni, nem várok rá tovább. Elmegyek a Gyöngytyúk utcába, és körbeszaglászom. Úgyszincs ott senki. Menni fog! – győzködte magát.

Kivette a zsebéből a telefont, és rákeresett az utcára. Kiderült, hogy nincs is messze. Gyalog negyedóra. Simán végezhetsz, mire anya hazaér. Felszaladt az emeletre a hátizsákjáért, beledobott egy téli kesztyűt, hogy ne

legyenek ujjlenyomatok, egy kalapácsot, hogy legyen mivel betörni az ablakot, és egy rongyot, amivel tompíthatja a törés hangját. Jó, hogy annyi filmben látott már hasonlót – gondolta, ahogy a hátára kapta a táskát. A telefonján nézte az utat, és pontban negyedóra múlva meg is érkezett a Gyöngytyúk utca sarkára. A kerítés magas volt, de simán felmászott rajta, és átugrott az udvarra. Beszaladt a ház mögé, és a kertben kifújta magát. Érezte, ahogy a szíve dörömböl a mellkasában: dam-dam-damdamdam, de nem törődött vele. Ledobta a földre a holmiját, és kivette a kesztyűt. Amint felhúzza, már nyúlt is a kalapácsért, rátekerde a rongyot, majd remegő lábbal elindult az épület felé. Minden csendes volt. Magányos. Dávidnak volt ideje körbenézni. A megfelelő ablakot kereste. A nappali üvegajtaja tűnt a legjobbnak. Dávid fellépett a teraszra, és a falhoz simult. Meglendítette a kalapácsot, de hirtelen megtorpant, és a kalapács megállt a levegőben. Mintha a távolban megmozdult volna egy bokor...

Dávid visszafojtotta a lélegzetét, és leengedte a karját. Gondolkodás nélkül elindult a bokor irányába. Ahogy haladt, egyre biztosabb lett benne, hogy van még valaki a kertben rajta kívül. Próbált nagyon halkán, észrevétlenül lépkedni, de még egy métert sem tett, amikor megreccsent a lába alatt egy gally. Erre a zöld levelek is eszeveszett táncba kezdtek, és kiugrott közülük egy sötét kabátos alak. Dávid gondolkodás nélkül a legközelebbi fa mögé szökkent. Úgy érezte, mintha

bújócskát játszana egy tolvajjal. Már ha valóban tolvaj a másik. Ezt nem tudta eldönteni, mert sem az arcát, sem az alakját nem látta jól. Az idegen földig érő kabátot viselt nagy karimájú kalappal, mint a régi filmek bűnözői, és túl távol állt tőle, ráadásul hihetetlenül gyors volt. Egyik bokortól a másikig száguldott, majd befordult a ház távolabbi sarkán. Dávid szíve ismét dobszólóba kezdett. Mintha dörömbölésével követelte volna, hogy meneküljön innen. Dávid azonban nem engedelmeskedett neki. Tudni akarta, ki surrant be a kertbe, és miért. Visszarohant az épületig, a falnak vetette a hátát, és óvatosan elindult a ház mentén. Minden neszre megtorpant, de csak a madarak csiripeltek, és az autók dudáltak a távolban. Először semmi szokatlant nem vett észre, aztán megpillantott egy nyitott vasajtót, ami mögött egy lépcső vezetett a mélybe.

Ez biztosan a pincébe visz – gondolta Dávid. Csak egy pillanatig hezitált, és már le is rohant rajta. A sötétség körbeölelte. Tapogatózva kereste a falat, és megtalálta a villanykapcsolót. Amint felkattintotta, sárgás fény árasztotta el a dohos helyiséget. A pince a nagymamája kamráját idézte: nem volt benne semmi rémisztő. A polcokon néhány lekvár és befőtt sorakozott, a sarokban pedig egy nagy hordó terpeszkedett. A földön krumpliszsákok heverték, és... még valami. Vagyis inkább VALAKI.

Dávid szíve mintha elfelejtett volna dobbanni. Csak most vette észre a lába előtt fekvő mozdulatlan testet.

– Réka! – akarta kiáltani, de nem jött ki hang a torján. Leguggolt hozzá, de mielőtt még megragadhatta volna a karját, a lány megmoccant, és felemelte a fejét. Kisimította az arcából a haját, és remegve felült. Dávid mindenre felkészült: hogy Réka rémült lesz, sírni fog, talán még őrjöng is. Csak éppen arra nem, hogy már megint nyugodt, kérdő tekintettel mered rá. Dávid állta a tekintetét, de csak azért, mert annyira megdöbbsent, hogy még pislogni is elfelejtett. Pár pillanatig csak bámulták egymást, aztán Dávid kitört.

– Mi ez az egész? Te meg mi a fenét csinálsz itt? A frászt hoztad rám! – dühöngött.

Réka pislogott néhányat válaszul, de még mindig hallgatott.

– Te voltál a kabátos alak a bokorban? Vagy téged üldözött? Mondj már valamit! – követelte Dávid.

Réka oldalra billentette a fejét, és kábán megmaszszírozta a homlokát.

– Én... nem tudom. Az biztos, hogy nem viseltem kabátot. Nagyon meleg van ma. Így jöttem – nézett végig magán. Fehér pólója és bőre kísértetiesen világított a sötétben. Dávid megborzongott. Nem tudta, higgyen-e neki.

– Bántott valaki? – kérdezte halkan.

– Fogalmam sincs.

– Mi az, hogy fogalmad sincs? Magyarázd már meg, mit keresel itt! – könyörgött Dávid.

– Láttalak a nagynéném házából, amikor elindultál a táskával a hátadon. Azonnal tudtam, hogy csak ide jöhetsz, ezért utánad szaladtam. Gondoltam, még utolérlek, mielőtt valami hülyeséget csinálnál. Beléptem a kertkapun, és a bejárati ajtóhoz indultam, amikor... – Réka elhallgatott.

– Amikor? – türelmetlenkedett Dávid.

A lány a homlokához kapott.

– Megfájdult a fejem – motyogta. – Nem tudom, mi történt azután. Nem emlékszem másra. Csak arra, hogy állok a bejárati ajtó előtt... Kezemben a kulcs... Aztán itt vagyok a pincében, és te guggolsz mellettem.

Dávid felvonta a szemöldökét. Rossz érzése támadt.

– Hol van most a lakáskulcsod? – kérdezte. Réka a zsebébe nyúlt, majd tanácstalanul kihúzta az üres kezét.

– Nincs meg.

– Akkor tudom, mi történt. Láttam egy kabátos alakot. Ő talált rád, leütött, és elvette a kulcsodat, aztán lehozott téged ide.

– Ez csak feltételezés – merengett Réka.

– Feltételezés??? – Dávid kis híján elvesztette a türelmét. Miért éppen ezzel a lánnyal kell megértetnie magát? Miért pont ő az, aki rajta kívül észrevette, hogy megállt az idő? Vajon tényleg ennyire nehéz felfogású? Pedig nem tűnik ostobának... Lehet, hogy csak megjátssza magát, és valójában eltitkol valamit? – töprengett Dávid, de hangosan egészen mást kérdezett.

– Ha nem hiszel nekem, akkor mivel magyarázod, hogy a kertből a pincétekbe kerültél?

Réka összeszorította a száját. Úgy tűnt, eszébe jutott valami.

– Lehet, hogy éppen TE hoztál ide! Honnan tudjam, hogy a kabátos alakot nem csak te találod ki? ÉN mégiscsak ITTHON vagyok, de TE nem! NEKEM kéne kikérdeznem téged!

– Pontosan tudod, hogy miért vagyok itt – fortyant fel Dávid. – Meg akarom tudni, mire utaltak a könyvben kiemelt szavak. GYÖNGYTYÚK SAROK, HARMADIK SZOBA, RÓZSA MÖGÖTT. Ha te nem segítesz, egyedül nyomozok.

– És hogyan mentél volna be a házba, ha nem jövök ide? – húzta fel a szemöldökét Réka.

Dávid elvörösödött.

– Izé... hát... a nappali ablakán. Kalapáccsal.

– Betörtél volna, mint egy tolvaj! – méregette megvető tekintettel Réka.

– Nem vagyok tolvaj! – háborgott Dávid. – Nem akartam elvinni semmit, csak kideríteni, miért állt meg az idő. Lehet, hogy neked ez nem zavaró, de nekem igen! Beteg voltam, és lemaradtam az osztálykirándulásról. Csütörtökön mehetnék a sulis királyválasztásra, és találkozhatnék a többiekkel. Apa is akkor jön haza a külföldi útjáról. Ehelyett örökké szerda van, és otthon dekkolok. Van fogalmad róla, milyen szar mindig otthon ülni egyedül? – ordította Dávid. Ahogy

belelendült, egyre dühösebb lett, és úgy érezte, minden keserűségét ki kell adnia magából. De Réka válasza megint lehűtötte és meglepte.

– És neked van fogalmad róla, milyen lehet minden szerda délelőtti részt venni anyukám temetésén, aztán elköltözni a nagynénikémhez?

Dávid hirtelen elszégyellte magát. Erre nem volt jó válasz. Sosem tudta kiszámítani, mit fog mondani Réka.

– Sa-sajnálom – dadogta. – De... ha neked is ilyen rosszak a szerdáid, akkor miért nem segítesz? Keressük meg, mi van a rózsza mögött, és indítsuk el az időt. Nem akard?

Megint farkasszemet néztek egymással. Réka most először tűnt bizonytalannak, és most először fordult elő, hogy ő kapta el a tekintetét.

– Attól tartok, hogy ha kutakodni kezdünk anya házában, csak még jobban belekeveredünk, és valami nagyon rosszra bukkanunk... valami... félelmetesre...

– De ha semmit sem teszünk, örökre a szerdában ragadunk. Annál nem lehet rosszabb – győzködte Dávid. – Gondold csak el! ÖRÖKRE ugyanezt átélni... ÖRÖKRE EGYEDÜL LENNI...

Réka elfordult. Dávid már az újabb érveken gondolkozott, de meglepetésére nem kellett előhozakodnia többel. Amikor Réka ismét ránézett, már elszánt volt a tekintete.

– Rendben. Keressük meg, mi van a rózsza mögött!

– Szuper! – bólintott Dávid. – Hogyan kezdjük?
– Menjünk fel, és nézzük meg a bejárati ajtót. Hátha csak elejtettem a kulcsot – ajánlotta Réka.
Dávid felsóhajtott. Nem akart megint veszekedni, ezért átmenetileg feladta, hogy meggyőzze Rékát a kabátos alak létezéséről. Kíváncsian lépkedett a lány mögött. Tettek egy kört a ház körül, és alaposan megnézték a bejárati ajtó melletti bokrokat. Kulcsnak persze nyoma sem volt. Minden csendesnek és kihaltak tűnt.
– Látod, én megmondtam, hogy valaki leütött. Elvette a kulcsot, hogy egyedül törjön be, és megelőzhesen minket – érvelt Dávid. Réka lenyomta a kilincset, de a zár nem engedett.
– Biztosan nincs bent senki – mondta.
– Lehet, hogy később fog visszajönni, ha már tiszta a terep – találgatott Dávid. – Szerintem használjuk a kalapácsomat, és...
– Szó sem lehet róla! – torkolta le Réka. – Nem fogok betörni a házukba!
– Van jobb ötleted?
– Igen – csillant fel Réka szeme. – A pinceajtó nyitva van. És lent, a hordó mögött van egy feljárát a lakásba. Régebben sosem zártuk, talán most is nyitva van...
Dávid bólintott. Lerohantak a pincébe, és a hordó mögött megtalálták a másik lépcsőt. Az ajtó valóban nyitva volt. Pár pillanat múlva már átvágtak a konyhán, és Réka besietett a nappaliba. Dávid követte. Állott

levegő csapta meg az orrát. A besütő napsugár megvilágította a szálló-táncoló porszemeket. Volt valami a házban, amitől Dávid hátán futkosott a hideg. Nem tudta eldönteni, hogy az üres polcok és a letakart bútorok miatt látja kísértetiesnek a helyet, vagy tényleg titokzatos és rémisztő. Dávid remegő kézzel túrt a hájába, és próbálta összeszedni magát.

Nem lehetek ilyen gyáva! Ez csak egy lakatlan ház. Nem lesz semmi bajom – nyugtatta magát, és Rékára nézett.

– A harmadik szoba anyukám dolgozója. Ott kell megkeresnünk valami rózsás dolgot. Oda sosem léphettem be, de most... – kezdte Réka, ahogy lenyomta a kilincset, ám a látványtól elakadt a lélegzete. Dávid a vállá mögött pislogott be a helyiségbe. A falak mentén könyvespolcok és antik szekrények sorakoztak, középen pedig óriási, régi íróasztal terpeszkedett. Ez önmagában még nem lett volna meglepő, csakhogy a szobában MINDENT rózsaminták borítottak. A tapétát. A függönyöket. A terítőt. A szőnyeget. A könyvek borítóját, még a szekrények ajtajait is.

Tétován léptek beljebb. Dávid úgy érezte, hogy még Csipkerózsika kastélyában sem lehetett ennyi rózsá. Káprázott a szeme. Fojtogató volt a levegő és a látvány. Mintha a rózsák a tüskés indáikkal foglyul ejtették volna őket.

– Hát izé... Anyukád nagyon imádhatta a rózsákat. Kicsit túltolta... – motyogta Dávid.

– Azt hittem, egy apró, nehezen észrevehető virágrajzot kell majd keresnünk. De ha mindenütt rózsák vannak, mihez kezdjünk? – kérdezte Réka.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Dávid. – A RÓZSA MÖGÖTT... De melyik rózsza mögött?

.....

ÁPRILIS 13. SZERDA – NYOLCADSZOR

És akkor megláttam...

A dolgozószoba falán lógott.

Hatalmas volt, de éppen úgy nézett ki, mint a zsebóráim, amit anyutól örököltem.

A rózsamintás, indás mutatói ugyanúgy a tizenkettes számjegyen álltak, és nem moccantak.

Szólhattam volna Dávidnak, de... valami visszatartott. Mintha kinyúlt volna egy láthatatlan kéz, és megragadta volna a ruhámat.

Nem engedte, hogy a falhoz lépjek.

Könnyebbnek és biztonságosabbnak tűnt hallgatni.

Dávid úgysem vette észre... ő a szoba túlsó felében kutatott.

...

4. fejezet

HOGYAN ÁLLÍTHATÓ MEG AZ IDŐ?

Dávid tekintete megakadt egy rózsamintás, földig érő tükrön. Az egyik bimbós ág épp olyan volt, mint egy kilincs. Csak nem titkos átjárót rejt? Ezt jelentené a RÓZSA MÖGÖTT? Dávid odaugrott, és lenyomta az indás kart. A rejtékajtó máris kitárult előttük. Szűk, poros folyosót takart. A mennyezete olyan alacsony volt, hogy Dávidnak le kellett hajtania a fejét, amikor belépett. Előkapt a farzsebéből a telefonját, és azzal világította meg a sötét falakat. Összegörnyedve, lassan elindult előre. Réka csendben követte, mint egy kísértet. Nem lehetett hallani sem a lélegzetét, sem a lépteit. Csak akkor szólalt meg, amikor a folyosó véget ért, és megláttak egy lépcsőt.

– Felfelé visz a padlásra – motyogta, de a szavait elnyomta a lépcsőfokok nyikorgása. – Mindig is tudtam, hogy van padlásunk, csak azt nem, hogy a házból is fel lehet rá jutni – folytatta.

Az emelet poros volt és teljesen üres. Egy-két kiselezett széken kívül nem találtak semmit a ferde falak alatt. Réka a szemközti faajtóra mutatott.

– Eddig csak a kerti bejáratot ismertem. Látod, ott tudsz belépni az udvarról. Egy vaslétrán lehet felkapaszkodni ide.

Dávid odarohant, és lenyomta a kilincset.

– Belülről simán nyitható – ujjongott, ahogy kitárta, és lepillantott a zöld bokrokra. – Biztosan egy titkos menekülő útvonal a dolgozószobából. Vajon ennyit jelentett a RÓZSA MÖGÖTT? Kell itt még lennie valaminek!

A félhomályban észrevette az ajtó melletti villanykapcsolót, de hiába kattintotta fel, nem történt semmi. Talán rossz az égő? A telefonjával megvilágította a ferde mennyezetet, és megpillantotta a kerek, rózsamintás búrát. Egész testében megborzongott.

– A róza mögött – suttogetta, és minden egyes porcikájával érezte, hogy most tényleg megtalálták, amit kerestek. Innen már nincs visszaút – dobogta a szíve. Ez nagyon veszélyes – üzenté az összeszoruló gyomra. Dávid nem törődött velük. Kapkodva a lámpa alá húzott egy széket, és fellépett rá. Éppen elérte a búrát. Eltekerte balra, és már sikerült is leemelnie. Egy összehajtott papírlap hullott ki belőle. Réka elkapta, kisimította, és a nyitott ajtóhoz rohant vele, ahol több volt a fény. Dávid leugrott a székről, és a lány arcát figyelte. Láta, hogy elkerekedik a szeme, majd elsápad, végül összeszorítja a száját.

– Na... Nekem is felolvasod, mi van benne? – noszogatta Dávid, de Réka csak megrázta a fejét. Remegő kézzel átadta a papírt Dávidnak, aki a fény felé fordította az üzenetet, és mohón falni kezdte a betűket.

HA EGYSZER MEGÁLLNA AZ IDŐ levél Rékának, a lányomnak

Eddig túl fiatal voltál ahhoz, hogy eláruljam neked. Aztán már nem maradt rá lehetőségem. Így itt írom meg mindazt, amit mindenképp tudnod kell arra az esetre, ha egyszer megállna az idő.

Mert az idő megállhat.

Ha ez megtörténik, te észre fogod venni. Először talán megrémülsz, de előbb-utóbb összeszeded magad, mert erős vagy. Ismerlek. Nyomozni fogsz, és egyre több furcsaságra rájössz majd. Talán addigra, mire olvasod ezt a levelet, már azzal is tisztában leszel, hogy TE állítottad meg az időt. De ha mégsem... nekem kötelességem, hogy elmondjam.

Tartok tőle, hogy egy kicsit zavarosan írok, ezért próbálok a lényegre térni, és minél rövidebben, minél pontosabban összeszedni neked, miről van szó.

Vannak IDŐKEZELŐK a világban. Ők olyan személyek, akik képesek megállítani az időt, és elérni, hogy mindig ugyanaz a nap ismétlődjön.

A nagymamád is időkezelő volt. Ezt a képességét én is örököltem, és biztos vagyok benne, hogy TE is. Réka, ha egyszer majd azt tapasztalod, hogy megáll az idő, akkor tudnod kell:

TE ÁLLÍTOTTAD MEG!

Nem érdemes ezt letagadni. Bizonyíték lesz a megörökölt zsebórád és a dolgozószobám falán lógó óra is.

Ezek számlapjain szintén megtorpannak majd a mutatók. Csak akkor indulnak újra, amikor az idő.

Amikor idáig jutsz az olvasásban, biztosan csak még több kérdésed lesz. Miért vagyunk időkezelők? Milyen okból állíthatod meg az időt? Hogyan lehet megállítani, és hogyan indítható újra?

Nos, az elsőre egyszerű a válasz. Ez az időkezelő képesség mindig anyáról lányára száll. Nem lehet megszüntetni, és nem is lehet elfelejteni. Meg kell tanulnod együtt élni vele. Azért sem akartam elárulni neked mindaddig, amíg túl fiatal vagy, hogy ne nyomja a válladat ez a teher. Én is csak tizennyolc évesen tudtam meg a nagytól, és még így is évekre telt, amíg elfogadtam.

Neked talán hamarabb kell szembenézned vele, de tudom, hogy menni fog. Te nálam sokkal eszesebb, talpraesettebb, nyugodtabb és magabiztosabb vagy.

Térjünk is rá a második kérdésre! Milyen okból állíthatod meg az időt? Nos, van egy rossz hírem: saját célra, csak magad miatt nem tudod megállítani. Csúppán olyankor, ha a közeledben valaki BAJBA JUTOTT. Csak azért állíthatod meg az időt, hogy neki segíts ezzel. Sok-sok jót lehet így tenni, majd meglátod. Rengeteg embernek megváltoztathatjuk a sorsát, vagy megmenthetjük az életét.

Végül pedig, ami biztosan a legjobban érdekel: hogyan is lehet megállítani és elindítani az időt?

Ebbez nem kellene varázsszavak, sem bonyolult mozdulatok. Mindössze egy feltételnek kell teljesülnie. Ahhoz, hogy megállítsd az időt, egy helyen kell lenned azzal a személlyel, aki bajba jutott.

Sokszor nem is tudatosan állítjuk meg az időt. Ezért lehetséges, hogy ha megállt az idő, nem is sejtet, hogy te állítottad meg.

Az újraindítás sem mindig tudatos. Ahhoz:

1. Rá kell jönnöd, ki a bajba jutott személy, és milyen bajtól akarod megmenteni.
2. El kell érned, hogy az a baj ne történjen meg. Ha sikerül elhárítanod a veszélyt, újra tudod indítani az időt. Ez már csak rajtad áll. Te fogod érezni, mikor hárult el a veszély.

A bajba jutott, aki miatt megállítottad az időt, szintén tudni fogja, hogy ugyanaz a nap ismétlődik, viszont a többi ember észre sem veszi.

Csakhogy van egy nehezítő körülmény... Léteznek a világban IDÓZAVARÓK is.

Ők nem tudják megállítani az időt, viszont megérik, ha van a közelükben ilyen képességű személy. Az időzavarókat az önzésük, saját vágyaik vezérlik, és szándékosan bajba sodornak valakit, hogy az időkezelők megállítsák az időt. Ezért légy óvatos, mert ha van a közeledben valaki, aki tud az ismétlődő napokról, akkor nemcsak BAJBA JUTOTT személy lehet,

hanem egy IDŐZAVARÓ is, aki direkt sodort veszélybe valakit csak azért, hogy te megállítsd az időt. Rá kell jönnöd, mi az igazi célja, és meg kell akadályoznod!

Csak így indíthatod újra az időt: a BAJBA JUTOTT megmentésével és az IDŐZAVARÓ leleplezésével.

Még egy segítség a nyomozáshoz: ha van IDŐZAVARÓ a közelben, akkor őt azok között kell keresni, akikkel a megisméltlődő napon már BESZÉLTETEK: TE ÉS/VAGY A BAJBA JUTOTT SZEMÉLY! Amíg áll az idő, addig sem te, sem a bajba jutott nem tudtok mással kapcsolatba kerülni, csak azokkal, akikkel ezen a napon már találkoztatok.

Nos, azt hiszem, minden lényegeset megírtam. Igaz, lehetne még hosszan folytatni... de egyetlen levélben lehetetlen mindenre kitérni. Én így is biztos vagyok benne, hogy boldogulni fogsz. Bízom benned. Te is bízz magadban!

Édesanyád

Utóirat: megszokott, hogy az időkezelők kiskorukban rokonokhoz vagy távoli iskolákba küldik a gyerekeiket, és nem maguk nevelik... Így tartják őket távol a veszélyektől, amíg nem elég nagyok ahhoz, hogy szembenézzenek a család különös képességével. Te is ezért kerültél kollégiumba. Nem lehattél velem sokat itthon, de tudnod kell, hogy szeretlek.

Dávid zavartan pislogott a levélre. Újra és újra elolvas-ta. A fejében kavargtak a gondolatok. Nem tudta, mit higgyen, mit mondjon, mit tegyen. Lehetséges, hogy igaz, amit Réka anyukája írt? Nem lehet csak egy rossz vicc? De hát van rá bizonyíték... Az ismétlődő szerda és a megállt, rózsás zsebóra. Viszont, ha igaz, akkor Réka állította meg az időt, és neki is kell újraindítania. De hogyan?

Ő, Dávid lenne az, aki BAJBA JUTOTT? De milyen bajba??? Gyorsan végigpörgette az emlékezetében a szerdai eseményeket. Nem volt nehéz dolga, hiszen már annyiszor megélte azt a napot, hogy belevésődött az agyába az összes mozzanata. Semmi ijesztő vagy veszélyes nem volt benne... Viszont, ha nincs bajban, akkor miért vette észre, hogy megállt az idő? Csak nem ő az IDŐZAVARÓ? Az sem lehetséges... Az időza-varók állítólag szándékosan idéznek elő rosszat, és épp az a céljuk, hogy megváltozzon az idő múlása. Neki nincs ilyen vágya. Ő épp azt várja, hogy végre eljőjön a csütörtök, és találkozhasson a barátaival. De akkor mi ez az egész? És mit gondol minderről Réka?

Dávid hosszú percek óta most először pillantott a lányra. Kicsit meg is rémült attól, amit látott. Réka a földön ült. Felhúzta és átkarolta a lábát, és lehajtot-ta rá a fejét.

Dávid megköszörülte a torkát, de Réka meg sem moccan. Sír? Vagy csak gondolkozik?

– Ö... Figyelj csak... – kezdte Dávid, de félbehagyta a mondatot, mert a lány erre sem reagált.

Nem tudta, mit tehetne. Újra belepillantott a levélbe, végül sután leült Réka mellé a földre.

– Sajnálom – motyogta, mert ez volt az egyetlen, ami eszébe jutott. Erre a lány végre felemelte a fejét, és találkozott a tekintetük. Dávid megint rosszul tippelte meg, hogyan fog viselkedni Réka. Nem sírt, nem látzott rajta sem szomorúság, sem meglepetés, sem félelem, csak gyanakvás.

– Mit sajnálsz? – kérdezte nagyon-nagyon halkán és hidegen.

Dávid zavartan kereste a szavakat.

– Hát... ezt... az egészet.

– Pontosan mit is?

– Hát... tudod... azt, hogy TE állítottad meg az időt. Meg... hogy... anyukád...

Réka dacosan közbevágtott.

– Semmi közöd az anyukámhoz! Ne ismételd el, mit írt! Csak azt mondd meg, hogy te MIÉRT tudsz az ismétlődő szerdáról! – hadarta.

Dávid döbbenten meredt rá.

– Csak nem hiszed rólam, hogy IDŐZAVARÓ vagyok? – kiáltotta dühösen.

– Pedig lehetnél – felelte töprengve Réka.

– Baromság! Én segíteni akarok neked a nyomozásban, nem pedig zavarni!

– Akkor te vagy a BAJBA JUTOTT?

– Nem tudok semmilyen bajról – nyögte Dávid.

– Akkor ki miatt állítottam meg az időt? – kérdezte a lány.

Dávidnak hirtelen eszébe jutott egy lehetséges válasz.

– A kabátos idegen! Aki itt ólálkodott, és leütött téged! Szerintem ő is tud arról, hogy megállt az idő, és akadályozni akar a nyomozásban. Mi másért jött volna?

– Őt csak te láttad. Én semmit sem tudok róla... Bárki lehet – tűnődött Réka.

– Azért bárki nem lehet... Egy átlagos tolvaj nem így néz ki, és nem fényes nappal, a délutáni forgalomban jön betörni... Ki más lehetne, mint az időzavaró, aki...

Dávid nem tudta folytatni, mert legnagyobb döbbenetére Réka előreleandult, és befogta a száját. Dávid rémülten pislogott az arcába. Egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy a lány megtámadta haragjában, vagy teljesen megőrült. Aztán meghallotta a nyitott padlástajtón át, hogy odalent, alattuk a bejárati ajtóban kulcs csörren. Már értette Réka viselkedését.

– Maradj csendben! – suttogta a lány, és leengedte a karját.

Dávid nagy levegőt vett.

– Ez biztosan a kabátos alak. Hinned kell nekem! Ő az időzavaró! – tátogta.

Réka kábán bólintott. Dávid felpattant a földről, a zsebébe gyűrte a levelet, és megszólalt.

– Bújjunk el a házban, és lessük meg, ki az IDŐZAVARÓ TOLVAJ! Minél előbb le kell lepleznünk! – vezényelte. Legnagyobb meglepetésére Réka azonnal engedelmesskedett. Úgy tűnt, végre hajlandó együttműködni.

.....

...

Megtaláltuk a levelet.

Az üzenetnek meg kellett volna ijesztenie, de...

az első pillanatban inkább melegség öntött el.

Talán boldog voltam. Anya utóirata miatt.

Aztán elmúlt.

Éreztem, hogy már nagyon közel van a szörny.

Nem menekülhetek előle.

...

5. fejezet

A TITKOS ELLENSÉG

Réka felpattant a földről, és a padláslépcsőhöz futott.

– Menjünk vissza a titkos folyosón anyukám dolgozószobájába! Csak halkán! – tátozta.

Dávid bólintott. Próbálta hangtalanul követni a lányt, de a lépcsőfokok megreccsentek a lába alatt, a korlát pedig úgy nyikorgott, mintha sírna. Dávidnak minden zajra nagyot dobbant a szíve. Ráadásul a földszinti szűk, ablaktalan járatban alig kapott levegőt. Érezte, hogy valami ránehezedik a mellkasára. Fellelegzett, amikor végre visszaérték a rózsamintás dolgozószobába. Ám a megkönnyebbülés korai volt. A nappali irányából csattanás, majd kopogó léptek hallatszottak.

– Közeledik! – akarta suttogni Dávid, de nem jött ki hang a torkán. Szerencsére Rékának nem volt szüksége figyelmeztetésre. Már is megfordult, villámgyorsan beugrott a szekrénybe, és magára húzta az ajtót. Dávid is búvóhelyet keresett a szemével. A szekrény kicsi volt kettejüknek. A tükrös rejtékajtón nem volt kulcslyuk... Akkor merre, hova menjen, ahonnan láthat is valamit? Tudta, hogy azonnal kell cselekednie, de sehogy sem engedelmesskedett a lába. Mintha gyökeret eresztett

volna a rózsás szőnyeg közepén. Se mozdulni, se gondolkodni nem tudott. A tárgyak körvonalai elhomályosultak, és a szeme előtt egyetlen szó villogott olyan óriásbetűkkel, mint egy utcai hirdetőtáblán: ELKAPNAK!

ELKAPNAK! ELKAPNAK! – ismételte a fejében egy kis hang.

EL-KAP-NAK – verte a szíve.

EL-KAP-LAK – kopogta a közeledő cipő.

Dávid a dolgozószoba ajtajára meredt, és megbabonázva nézte, ahogy a kilincset lenyomja valaki. Az ajtó résnyire nyílt, és ekkor Dávid lábába váratlanul visszatért az erő. Ösztönösen a legközelebbi búvóhelyhez, az óriási íróasztalhoz ugrott, és hasra feküdt a fiókjai alatt. Innen nem látott semmit, de érezte, hogy az idegen már BENT VAN, ráadásul egészen közel hozzá. Pár pillanatig moccanni sem mert, aztán a kíváncsiság győzött. Az asztal széléhez kúszott, és kipillantott alóla. A látványtól a lélegzete is elakadt. Alig néhány centiméter választotta el a tolvajtól! Ha kinyújtotta volna a karját, megragadhatta volna a csizmáját. Pontosan ugyanazt a sötétkék, hosszú kabátot viselte, mint a kertben, amikor kiugrott a bokrok mögül. Dávid most már biztosra vette, hogy ő vágta fejbe Rékát, majd elvette tőle a ház kulcsát, hogy később visszatérhessen ide. És most itt van. De miért? Ő is a Rékának szánt levelet keresi? Vagy valami más?

Dávidnak gyöngyözni kezdett a homloka. Rádöbrent, hogy ha a tolvaj kutatni jött, mindenhová be fog nézni,

és felfedezi őket. Akkor pedig ki tudja, mit tesz velük... Próbálta követni a szemével az alakot, de a földön halva nem látott belőle többet, csak a kabátját és a csizmáját. A fekete, kissé kopott csizma először körbejárta a szobát a falak és a könyvespolcok mentén, majd megtorpant egy sarokban. A tolvaj háttal állt az íróasztalnak, ezért Dávid összeszedte minden bátorságát, és kidugta a fejét a rejtkehely alól. Az alak arcát és haját eltakarta egy barna, karimás kalap. Kesztyűs kezét épp a magasba emelte, és egy rózsás falióráért nyúlt. Dávid látta, hogy az óra indás mutatói a tizenkettes számjegyen állnak, és nem moccannak. Erről azonnal eszébe jutott Réka anyukájának levele. Mit is írt benne a falióráról?

„Réka, ha egyszer majd azt tapasztalod, hogy megáll az idő, akkor tudnod kell: TE ÁLLÍTOTTAD MEG! Nem érdemes ezt letagadni. Bizonyíték lesz a megörökölt zsebórád és a dolgozószobám falán lógó óra is. Ezek számlapjain szintén megtorpannak majd a mutatók. Csak akkor indulnak újra, amikor az idő.”

Igen, ez az a falióra! – gondolta izgatottan Dávid, és megfélelkezve magáról még magasabbra emelte a fejét. Ám az idegen nem vette észre. Túlságosan lefoglalta őt az óra. Lekapta a szögről, megfordította, és felpattintotta a hátlapját. Dávid először azt hitte, hogy újra akarja indítani, de az alak nem a mutatókkal foglalkozott, hanem kihalászott az elem mellől egy rózsaszín lapot.

– Még egy levél! – futott át Dávid agyán, de az ötletet rögtön elvetette. A tolvaj ugyanis kihajtotta a papírt,

ami alig volt nagyobb egy cetlinél. Egy ekkora fecnire nem fér el hosszabb írás. Maximum valamilyen utasítás. Anya is hasonlókon szokott üzeneteket hagyni. Ilyesmit, hogy vegye ki a mosást, vagy szaladjon ki a boltba tejért...

Vajon ezen az elrejtett papírdarabon mi állhat? Ezt is Réka anyukája írta? Miért is nem néztek jobban körbe, mielőtt a betörő megérkezett! Hiszen erre is utalhat a RÓZSA MÖGÖTT...

Dávid nem tudta tovább folytatni a gondolatmenetet, mert a kabátos idegen hirtelen zsebre vágta a rózsaszín papírfecnit, és visszaakasztotta az órát a falra. Megfordult, és Dávid még épp időben húzta vissza a fejét az asztal alá. Láta a távolodó csizmát, hallotta a becsukódó ajtót, majd csönd lett. A betörő elment, és Dávid csak most eszmélt rá, hogy még mindig nem látták az arcát. Pedig biztosan ő az IDŐZAVARÓ. Rádásul egy üzenetet is megszerzett!

Dávid csalódottan kimászott az asztal alól, és figyelte, ahogy Réka is kikecmereg a szekrényből.

– Tudod, mi történt? Talált valamit a faliórában, és magával vitte! Tuti, hogy ő az IDŐZAVARÓ! És nem lepleztük le... Ezt nagyon elszúrtuk! – csattant fel Dávid. Dühösen a faliórához ugrott, lekapta a szögről, és kipatintotta a hátulját, mintha abban reménykedne, hogy ő is rábukkan benne egy üzenetre. Üres volt. Legszívesebben a földhöz vágta volna, de Réka kivette a kezéből.

– Fejezd be a hisztit! – szólt rá kioktatóan.

– Nem hisztizek. Azt csak a lányok szoktak – morogta Dávid. Még idegesebb lett Réka higgadt és nyugodt tekintetétől. Ennek a csajnak vasból vannak az idegei! Biztosan azért, mert IDŐKEZELŐ. Nem véletlenül hittem szellemnek... – füstölgött magában, és bizalmatlanul pislogott Rékára.

– Azt mondtad, dolgozzunk együtt! Meggondoltad magad? – ráncolta a homlokát a lány.

– Persze hogy nem! Én is tudni akarom, ki az időzavaró! El kell kapnunk valahogy!

Réka anyáskodva biccentett, majd egy fiókból papírt és tollat vett elő.

– Most mit csinálsz? – kérdezte csodálkozva Dávid.

– Felírom, mit tudunk eddig. Szedjük össze minden információt, ami segíthet a nyomozásban! Szóval... én vagyok az időkezelő. Csak az időkezelő, a bajba jutott és az időzavaró tud arról, hogy megállt az idő, szóval te lehetsz a bajba jutott.

– Iiigen – hagyta rá Dávid. – Bár nem emlékszem, hogy lett volna bármi komoly veszély az életemben.

Réka bólogatva jegyzetelt.

– Egyértelmű! Az időzavaró akar téged veszélybe sodorni. Biztosan azért állítottam meg az időt a tudtomon kívül, hogy ezt megakadályozzam. Rá kell jönnünk, hogy ki ő, és mit akar tenni veled!

Dávid nyelt egyet. Már az is elég para volt, hogy megállt az idő... De ha arra gondolt, hogy még az élete is veszélyben forog egy örült miatt, kezdett rosszul

lenni. Egyre idegesebb lett, és ezt az érzést csak fokozta, hogy Réka még mindig tárgyilagos, tanár néni hangon magyarázott.

– Anya azt írta a levelében, hogy csak olyan valaki lehet az időzavaró, akivel ma találkoztunk és beszélünk. Szóval fel kell írunk mindenkit, akivel szerdán beszélgettünk. Közöttük lesz a tettes. Kezdd te!

Dávid elhadarta a sokszor átélt napját. Gondolatban ismét átélte, ahogy felkel, beszélget anyával, visszadobja a labdát az utcán sétáló nőnek és a kislányának, átveszi a futártól a teacsomagot, süteményt kap a szomszéd nénitől, és beszélget egy idegen munkással, aki le akarja betonozni a járdájukat. Réka figyelmesen hallgatta, és csak néha szúrt közbe egy-egy kérdést, majd Dávid orra alá tolta a jegyzetét.

*GYANÚSÍTOTTAK, AKIKKEL
BESZÉLTÜNK SZERDÁN:*

- 1. Dávid anyukája*
- 2. A labdás utcai nő és a kislánya*
- 3. A futár a teacsomaggal*
- 4. Az idős szomszéd néni a süteménnyel*
- 5. A betonozó munkás*
- 6. A nagynénikém*
- 7. A taxisofőr, akivel átszállítottuk a csomagjaimat
a nagynénikémhez*

KÖZTÜK VAN AZ IDŐZAVARÓ!

Dávid felhorkant.

– Az anyukám miért szerepel a gyanúsítottak között? Csak nem képzeled, hogy ő járt tolvajként a házatokban, és ő akar engem bajba sodorni???

– Nyugi! Mindenkinek szerepelnie kell a papíron, akivel beszélünk, mert csak így teljes a lista. Én is felírtam a nagynénikémét. Fontos, hogy minden szempontot figyelembe vegyünk. A temetés résztvevőit és a papot is felírtam volna, ha beszéltem volna velük, de ők csak Violához mentek oda a végén – oktatta ki Réka.

Dávid úgy érezte, mintha elpattant volna benne valami. Utálta, ha ilyen tudálékosan beszéltek vele. Túl sok volt ez a nap. Ordítani akart, és már nem tudta visszatartani. Kifakadt. Hallotta a saját hangját, ahogy mindazt kiabálja, amit eddig csak gondolni mert.

– Hogy lehetsz ilyen nyugodt? Téged semmi sem borít ki? Neked nincs is szíved? Nem is vagy ember? Hiszen az anyukádnak most volt a temetése! Ma tudtad meg, hogy időkezelő volt, és hogy te is örökölted a képességét. Megírta, hogy ez milyen veszélyes. Lehet, hogy az időzavaró alak bajba sodor engem. Te pedig ezek után csak kioktatsz, és... és... úgy viselkedsz, mintha nem is bálnád, hogy mi történik!

Dávid kifogyott a szuszából, és elhallgatott. Réka hideg, távolságtartó pillantását kereste, de döbbenet látna, hogy eltűnt. A helyén mintha egy másik lány állt volna. Valaki, akinek kivörösödött, nagy, zöld szeme volt,

és aki a hosszú, kócos hajába túrt. Ez a Réka nem kísértetnek látszott, hanem igazi lánynak. Dávid hirtelen ráeszmélt, miket vágott a fejéhez, és zavarba jött. Szerette volna elkapni a pillantását, de csak bámulta az ismeretlen Rékát, aki visszanézett rá. Most nem hideg, hanem sértődött volt a pillantása.

– Igenis érdekel, mi ez az egész! A listaírással csak segíteni akarok! Szerinted mit kéne tennem? Az volna jobb, ha ájuldoznék, visítanék meg bögnék?

– Neem – ismerte be Dávid. – Csak hát... az valami normálisabb lenne.

– Mitől lenne az normális?

– Hát tudod... minden normális ember megijed és szomorú, ha... ha... – kereste a szavakat Dávid, de Réka közbevágott.

– Ha kimutatod, hogy félsz, elvesztél! – hadarta.

Dávid értetlenül pislogott.

– Miről beszélsz?

– Arról, amire eddig rájöttem. A koliban, ahol laktam. Akkor vagy biztonságban, ha nem mutatod, mit érzel – mondta dacosan, szinte kihívóan Réka.

Dávid csodálkozva rámeredt. Nem igazán tudta, mit mondjon erre. Rossz érzése támadt. Gyorsan elfordult, és újra a listára összpontosított.

– Akkor mi a terved? – terelte el a témát.

– Meg kell figyelniük a gyanús alakokat – magyarázta Réka. – Holnap kezdjük! Szerinted kit kéne követniük?

Dávid töprengve újraolvasta a listát.

– Elsőre senki sem tűnt gyanúsnak, de ha jobban meggondolom, szerintem az IDŐZAVARÓ biztosan a betonozó férfi, aki a semmiből bukkant fel... Még sosem láttam a környékünkön. Nem arra lakik... De tudjuk a címét, mert átadta a névjegyét. Holnap odamehetnék nyomozni!

– Rendben. De... HOLNAP ISMÉT SZERDA LESZ, MINT MA! – sóhajtott a Réka. – Mindent előlről kell kezdenünk. Neked át kell vened a teacsomagot a futártól. Nekem pedig újra el kell mennem anyukám temetésére. És a ma megtalált levél sem lesz nálam, hanem visszakerül a padlásra, a lámpabúrába!

Dávid lefagyott. Ő is tudta, hogy megint szerda lesz, mégsem gondolta, hogy minden, amit ma elértek, holnap reggelre semmivé válik. Mintha a társasjátékban újra és újra visszahelyeznék őket a startmezőre... Hirtelen nagyon nehéznek és reménytelennek érezte a nyomozást. Ha mindig visszakerülnek a startra, hogyan érhetnének célba?

Összeráncolta a homlokát.

– Nem lesz nálunk anyukád levele, mert visszaugrik az idő szerda reggelre... De akkor az a cetli is visszakerül a rózsás faliorába, amit ma elvitt a tolvaj... Holnap megszerezhetjük, és megtudhatjuk, mi áll rajta! – ujjongott.

Réka bólogatott.

– Igen! És szerencsére én EBBEN A HÁZBAN FOGOK FELÉBREDNI. Kedden, a temetés előtti éjjel itt aludtunk a nagynénikémmel, hogy legyen időnk mindent

összepakolni, mielőtt hozzá költözöm. Ma az ő házába megyek haza, de holnap mégis ITT fogok felkelni!!! Lesz időm a padlásra menni anya leveléért, és a falióra hátlapjából is kivesszem a papírt. Aztán megüzenem neked, mi van rajta.

– Oké – kapta elő a telefonját Dávid. – Fent vagy... – akarta kérdezni, de Réka a szavába vágott.

– Nem vagyok fent sehol, és a számomat is feleslegesen írod be a telefonodba. Holnap reggel úgyis eltűnik, ha visszaugrunk az időben. Csak az emlékezetedben bízhatsz! – mondta ismét tudálékosan Réka.

Dávid felsóhajtott. CSAK AZ A TIÉD, AMI A FEJEDBEN VAN! – gondolta, és megborzongott. Arra eszmélt, hogy Réka megragadja a kezét, és tollal írni kezd valamit az alkarjára.

– Itt a számom. Jegyezd meg! Te is írd fel nekem a tiédet, hogy megtanulhassam! – nyújtotta a kezét.

Dávid szó nélkül elvette a tollat, és leírta a számát a lány tenyerébe. Hagyta, hogy Réka tovább vezényeljen.

– Be kell magolnunk azt is, ki kivel és hánykor találkozik szerdán! Akkor látni fogjuk, mikor nyomozhatunk észrevétlenül – fontoskodott, és máris folytatta a jegyzetelést. Dávidot faggatta, mikor kelt, kivel hánykor beszélt. Amint elkészült, az orra alá tolta a lapot.

ÁPRILIS 13. – ÖRÖK SZERDA

DÁVID:

- 7:30 *ébredés*
8:15 *anyukája elmegy otthonról*
8:30 – 9:00 *Borka meg az anyukája visszakéri a labdát, megsimogatják Dakotát, utána Dávid kiter eget*
11:30 – 12:00 *jön a futár, majd a szomszéd néni süteményt hoz*
14:00 *becsönget az aszfaltozó munkás, majd megérkezik Réka és a nagynénikéje, Viola*
18:15 *Dávid anyukája hazaér a munkából*

RÉKA:

- 7:00 *ébredés*
8:00 – 10:00 *Réka és Viola összepakolnak és becsomagolnak az anyukája házában*
10:30 – 11:30 *temetés*
12:00 – 14:00 *ebéd Violával, a csomagolás folytatása, majd út a taxival Viola házához*
14:00 *érkezés és kipakolás*
14:20 *Violának be kell mennie a munkahelyére*
18:10 *Viola hazaér*

– Látod, vannak olyan időpontok, amikor valakivel találkozunk. Akkor tudunk nyomozni, amikor mindketten egyedül vagyunk, és szabadon mozoghatunk. Délután kettő után – mutatott az időpontra Réka. Olyan hevesen magyarázott, mintha egy északi-sarki expedíciót tervezne.

– Délelőtt végig a nagynénikémmel vagyok, de te 9 után 11:30-ig nem találkozol senkivel. AKKOR elmehetsz otthonról, és követheted egyedül a gyanúsítottat, a betonozó férfit! Jegyezd meg a névjegykártyáról a címet! Holnap délelőtt ez sem lesz még nálad, hiszen csak délután adja oda. Én kettőkor megérkezem az utcákba, és csatlakozom hozzád! Estig rájövünk, mit akar a tettes!

Dávid kábán bólogatott. Mindent értett, mégis nagyon furcsán érezte magát. Nem tudott gondolkodni, csak követte Réka utasításait. A lány átadta neki a napi tervet, majd közölte, hogy későre jár, és sietniük kell haza. A padlás felé távoztak, hiszen a tolvaj rájuk zárta az ajtót a Rékától lopott kulccsal. Sietve másztak le a tetőről a vaslétrán, majd szó nélkül tették meg az utat az utcájukig. Dávid épp akkor ért a házukhoz, amikor anya beállt a kocsival a garázsba. Próbálta összeszedni magát, de nem tudott koncentrálni. Úgy érezte, mintha mindez nem is vele történne. Mintha csak egy filmet nézne. Talán azért, mert már olyan sokszor átélte ezt az estét. Megvacsorázott anyával, lezuhanyozott, majd felvette a kék pizsamáját. A karjára meredt, Réka

telefonszámára. A víztől elhomályosult, ezért tollal újrajazolta. Kivette a nadrágzsebéből a betonozó névjegykártyáját, és megnézte rajta a címet. Rákeresett a telefonjával, és meg is találta. Egy kockaépület a gyártelep szélén. Nincs is messze. Ha bringával megy, tíz perc alatt odaér. Az éjjeliszekrényére tette a kártyát, majd lefeküdt, és Réka telefonszámát ismételte magában. Észre sem vette, mikor aludt el...

.....

...

Egy pillanatra megfeledkeztem magamról, és levettem a maszkom.

Majdnem elkapott a szörny.

Szerencsére még időben észbe kaptam.

Nem engedhetek.

Anya azt írta, hogy boldogulni fogok.

Bízott bennem.

Igaz, ő nem tudott a szörnyről.

Ő erősnek látott.

Azzá is kell válnom.

Ki kell nyomoznom, mi történt!

Ra fogok jönni, ki az IDŐZAVARÓ és ki ez a szomszéd fiú.

AZ IDŐZAVARÓ NYOMÁBAN

Dávid éjszaka ébredt. Júnó ugatására, mint mindig. Széleseben lefutott a kertbe. Abban bízott, hogy valahol megpillanthatja a bujkáló IDŐZAVARÓT. Hegyezte a fülét, és körbenézett. Ám az udvaruk és az utca kihalt és csendes volt. Csak Júnó és Dakota vonyítása zavarta meg a békét. Dávid kinyitotta a kaput, és az ölébe kapta a kiskutyát. A megszokott menetrend szerint felbukkant Réka is. Lassan kilépett a házuk ajtaján, és megállt a küszöbükön. Dávidra pillantott, majd elfordult. Lát-szott, hogy ő is az időzavarót keresi. Dávid szólni akart hozzá, de ekkor megint éles fény villant, elvakította, és amikor kinyitotta a szemét, már az ágyában ébredt. Körbenézett. Megint a fehér pizsama volt rajta. A kárjáról eltűnt Réka telefonszáma, az éjjeliszekrényről pedig a névjegykártya. Réka igazat mondott! Visszaugrottak az időben, ezért minden nyom megsemmisült. Anya a küszöbről faggatta, hogy jobban van-e már. Dávid oda sem figyelve válaszolt, majd felöltözött, és idegesen indult reggelizni. Igyekezett úgy viselkedni, mint máskor. Mintha ez is csak egy átlagos szerda volna, amit egy átlagos csütörtök követ. Magában

azonban számolta a perceket, és várta, hogy anya elmenjen végre. Kis idő múlva megérkezett a kislány és az anyukája, és visszakérték a labdájukat, ami beesett a kertbe. Megsimogatták Dakotát, és amint elbúcsúztak, Dávid idegesen előkapta a telefonját.

09:02

Már rohant is a garázsba a bringáért. Épp akkor pittyegett a telefonja, amikor felpattant rá. Réka üzent.

Anya levele ma is ott volt a padláson, a lámpabúrába rejtve, ahol tegnap megtaláltuk. A rózsás falióra hátlapjából mégis eltűnt a cetli!!! Az időzavaró megelőzött!!!!

Már ma hajnalban elvitte, hogy ne találjuk meg!

Dávid elképedve meredt az utolsó sorra. Az időzavaró sem ostoba. Ő is tudja, hogy ismétlődnek a szerdák. Rájött, hogy nyomoznak utána, és már hajnalban ellop-ta a titkos üzenetet. Vajon mi lehet benne? És hogy jutott be Rékáék házába? Nem lehetett nála az ellopott kulcs, hiszen visszaugrottak az időben...

Sietnem kell! Muszáj lelepleznem az időzavarót! – gondolta Dávid. Zsebre vágta a telefont, és elindult. Elhagyta a kertés házakat, átkelt egy nagyobb úton, majd kiért a város szélére, a gyártelephez. Olyan gyorsan tekert, hogy alig tíz perc alatt megtette az utat a betanult címig. Lihegve lefékezett a kockaépület előtt, majd tanácstalanul körbepillantott. Csak most döbbsent

rá, hogy nincs is terve. Mit tegyen? Bújjon el és várjon, hátha épp erre jön a betonozó férfi?

Dávid megkerülte a kockaépületet, és a hátsó falnak támasztotta a bringáját. Épp akkor, amikor meghallotta, hogy a parkolóban lefékez egy autó. Óvatosan kilesett a ház sarkán, és megpillantotta a betonozó pasast. Azonnal felismerte, hiszen ugyanazt a ruhát viselte, amit minden megismétlődő szerdán: kék overallt, világos pólót. Az arca fehér volt, a mellkasa hatalmas, a karja pedig izmos. Dávid rémülten a falhoz lapult. Megvárta, amíg a férfi előveszi a kulcsát, és bemegy a házba, majd a bejáráshoz osont. Eddig minden jól alakult. A betonozó épp most érkezett meg, és ő megfigyelheti. De hogyan? Csak egy ablak volt az épületen, de nagyon magasan. Dávid nem érte fel, ráadásul közel és távol nem akadt semmi, amit létraként használhatt volna. A gyártelep szélén csak lezárt raktárak sorakoztak egymás mellett. Ha pedig kijön a férfi, és kocsiba száll, követni sem tudja. Olyan sebességgel nem haladhat, hogy a nyomában maradjon.

Dávid tehetetlenségében belerúgott egy kavicsba. Fel kell adni – gondolta csalódottan.

– Add – fel! Add – fel! – pattogott az aszfalton a kavics.

– Jól teszed! Túl veszélyes lenne tovább nyomozni – mondta egy kis hang a fejében, és mintha csak bizonyítani akarná az utolsó szavakat, Dávid előtt

megjelent egy emlék. A tavalyi focibajnokság. Egy góllal vezetett a csapatuk, de az utolsó percben kicselezték, elvették tőle a labdát, és már kapura is lőttek. Az ellenfél ezzel egyenlített épp a játék végén. Az egészről ő tehetett. Büntetőrúgással döntöttek. Öt-ötön rúgtak mindkét csapatból. Az ellenfél kezdett, és betalált. Dávidék is. Aztán hármat-hármat kivédtek a kapusok. Majd az ellenfél ismét gólt lőtt, és a végén Dávid következett. Tudta, hogy ha ő is berúgja, megint döntetlenre állnak majd, de amikor meglátta maga előtt a labdát, érezte, hogy nem fog menni. Lehetetlen – gondolta, de azért rúgott. Gyengét és több méterrel mellé. Vesztettek.

– Te már akkor feladtad, amikor a játékidő utolsó percében kicselezték – mondta neki rosszállóan a tesitanárak.

Dávid utálta ezt az emléket. Próbálta elhessegetni, de nem ment. Miért kell ezeknek a régi képeknek mindig megzavarniuk? Miért mindig ilyen rossz dolgok jutnak eszébe? Bárcsak ne emlékezne semmire! Olyan mozdulatot tett, mintha elhessegetne egy zavaró legyet, majd előkapta a telefonját, hogy üzenjen Rékának. Megjelent előtte a lány arca. Ő bezzeg olyan higgadt és eltökélt volt tegnap. Vajon mit tenne, ha most itt lenne? Feladná? Dávid összeszorította az öklét. NEM! NEM ADHATJA FEL! Ez most nem olyan, mint a tavalyi focibajnokság. Nem olyan, mint

a futóverseny, ahol látta, hogy esélye sincs Norbi ellen. Ha hagyja, hogy az időzavaró győzzön, akkor sosem lesz vége a szerdának.

Dávid nagy levegőt vett, és úgy döntött, kockáztat. Talán elkapják, de akkor is muszáj tennie valamit. Lassan és nagyon halkán lenyomta a bejárati ajtó kilincset, majd még lassabban és halkabban bekukucskált. Egy irodát látott: iratszekrényekkel, kerek asztallal, két fottellal és egy íróasztallal, aminél a betonozó férfi ült, szerencsére háttal a bejáratnak. Éppen telefonált, és belemerült a beszélgetésbe. Dávid minden szavát gyanúsnak találta.

– Megtaláltad? Biztos vagy benne? – kiáltotta épp a telefonba. – Esküdni mernél rá, hogy OTT vannak?

A férfi felkapott egy tollat, és jegyzetelni kezdett.

– Mondd a címeket! Oké, felírtam. Még ma odamegyek. Majd kereslek, ha végeztem.

A férfi az asztalra dobta a telefonját, majd hirtelen felállt, és eltűnt egy mosdó feliratú ajtó mögött. Dávid fejében elkezdett villogni egy felirat:

MOST! MOST! MOST!

Tudta, hogy azonnal kell cselekednie, ha látni akarja, milyen címekeket írt fel a pasas. Nesztelenül az asztalhoz futott, és felkapta a jegyzettömböt. Elakadt a lélegzete. A lapon, legalul a saját címe szerepelt!!! Fellelte a szomszéd nénié, aki a süteményt hozza majd neki délben, a lap tetején pedig egy idegen házszám

állt. Dávid tudta, melyik épületé. Az utcájuk sarkán álló kétszintes, rikító rózsaszín házé, aminek a lakóit még nem ismerte. Biztos volt benne, hogy a betonozó férfi oda látogat először... Vajon mit keres??? Hát azért csöngetett be hozzájuk minden ismétlődő szerdán, mert valaki megadta neki délelőtt a címüket? – Dávid fejében egymást kergették a kérdések, de ekkor megzavarta egy hang. A pasas lehúzta a vécét. Dávid villámgyorsan kifutott a házból, és felpattant a bringájára. Hazaindult. Pontosabban a förtelmes rózsaszín házhoz, ami az utcájuk végén állt. Nagyon gyorsan tekert, de még így is megelőzték. Mire lefékezett egy fa mögött, a rózsaszín épület előtt már kiszállt a kocsijából a betonozó férfi. Megnyomta a csengőt, és várt. Fél perc múlva megjelentek a lakók a kapuban. Dávid alig akart hinni a szemének: a labdás kislányt és az anyukáját látta, akik reggel megsimogatták Dakotát. A betonozó férfi benyúlt a zsebébe, és elővette a névjegykártyáját. Magyarázott valamit, és a rossz járdára mutogatott. Az anyuka bólogatott, majd szélesre tárta a kiskaput, és engedte besétálni a férfit. Dávid azonnal elindult feléjük. Hallani akarta, miről beszélnek, és figyelmeztetni szeretne volna az anyukát, de ekkor megrezent a telefonja. Réka üzent.

*Ha még van időd, és nem vagy messze,
gyere a temetőhöz!*

Ennyi állt az SMS-ben. Dávid egy pillanatig hezitált. Szeretett volna segíteni a kislány anyukájának, és nem akarta szem elől téveszteni a betonozót. De Rékát sem hagyhatta cserben. Mi legyen? Mi legyen? Mi legyen? Dávid felnézett az égre, mintha onnan remélne választ, majd megfordította a bringáját. Elindult a temető felé. Biztos volt benne, hogy Réka azért írt, mert rájött valamire vagy bajba került.

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA KILENCEDSZER

Zajra ébredtem.

A szél üzent nekem.

Egy ajtót vagy ablakot csapott be, hogy felriasszon.

Közvetlenül utána valaki elsétált a szobám előtt a kertben.

Kiugrottam az ágyból.

Mint minden ismétlődő szerdán, anya házában találtam magam.

A régi szobámban, ahol sosem töltöttem sok időt.

Csak óvodásként és a szünetekben egy-egy hetet.

Anya mindig táborokba küldött.

Sítábor, kalandtábor, tánctábor, kenutábor... egybe-mosódnak az emlékezetemben.

Mіндеgyik ugyanolyan volt.

Idegen diákokkal teli, akik között meglapulva várt a szörny.

Mindenhol leselkedett rám.

Sehova se tudtam elmenekülni előle. Se a hegyekbe, se az erdőbe, se a Balatonhoz.

Csak a régi szobámba.

Különös, hogy mégsem tudok felidézni egyetlen emléket se, ami ITT történt velem.

Se karácsonyt, se születnapot.

Mégis... ha alszom, minden álmom itt játszódik...

Bárhol vagyok, a sárga tapétát, a polcomon ülő medvéket, a narancsszínű függönyt és az ajtó feletti apró foltot pontosan fel tudom idézni.

Itt jó. Itt magam lehetek.

De csak délig. Aztán megint átköltözöm a nagynénémhez, mint minden szerdán...

KIHEZ VEZETNEK A NYOMOK?

Dávid olyan gyorsan tekert, ahogy csak bírt. Mintha a következő kanyar után maga mögött hagyhatná az ÖRÖK SZERDÁT, és átszáguldhata a csütörtökbe. Kiert a város szélére, és rátért egy kavicsos útra, ahol még a kövek is azt zörögtek a biciklikerekek alatt:

Ö-RÖK-SZER-DA, Ö-RÖK-SZER-DA

Végre meglátta a domboldalon a temetőt, és lefékezett egy orgonabokor árnyékában. Éppen akkor hajtott a kapu elé egy taxi.

Ö-RÖK-SZER-DA, Ö-RÖK-SZER-DA – ismét ezt zörögtek a kavicsok, ahogy megállt. Réka és a nagynénikéje szálltak ki belőle. A taxis kiemelt a csomagtartóból egy hatalmas virágkoszorút, majd Violával együtt besiettek a nagy kapun. Réka viszont az orgonabokrok irányába indult, ahol Dávid várakozott.

Dávid először megkönnyebbült, hogy a lánynak nem esett baja, de a nyugodt, rezzenéstelen arcát látva megint elfogta a bosszúság és a türelmetlenség.

– Azt hittem, azért hívtál, mert gond van. Épp a betonozó fickó nyomában voltam, amikor iderángattál – háborgott.

Réka óvatosan hátrasandított, majd beugrott a bokorba, és maga után rántotta a döbbsé Dávidot.

– Rájöttem valamire! – suttogta egészen közel hajolva Dávidhoz, aki érezte, hogy elvörösödik. Talán a haragtól? Vagy attól, hogy kimelegedett idefelé jövet? Elhessegette a kérdést.

– Bökd már ki! – morogta.

Réka kikukucskált a levelek közül, és a taxira mutatott.

– Látod azt a kocsi? A sofőr ismeri a nagynénikémet. Szívességből kihozott minket a temetésre. Délután is ő fog átköltöztetni az utcátokba.

– Na és? – értetlenkedett Dávid.

– Írtam neked, hogy a falióra hátlapjából eltűnt a titkos üzenet. A tolvaj megelőzött, és már kora reggel elvitte, mielőtt felkeltem volna. Éppen arra ébredtem, hogy becsapódott egy ablak, és valaki jár a kertünkben. Hallottam a betörőt elhaladni az ablakom alatt, ezért kimentem az udvarra körbenézni, hátha találok valamit. Minden vizes volt a hajnali esőtől, és a sárban, a ház mentén tényleg idegen lábnyomokat láttam. Aztán délelőtt megérkezett hozzánk a taxis, kiszállt a kocsiból, és PONT OLYAN LÁBNYOMOT hagyott a nedves földön, mint amilyeneket a dolgozószoba ablaka alatt fedeztem fel. Hát nem érted???

A TAXISUNK A TOLVAJ ÉS AZ IDŐZAVARÓ! Hajnalban bemászott a dolgozószobába, és elvitte a faliórából a cetlit.

Dávid majdnem felkiáltott meglepetésében.

– De akkor ki a betonozó? Ma délelőtt jártam az irodájában. Keres valamit, és felírta a mi címünket is.

– Lehet, hogy bűntársak... – találgatott Réka. – De a lábnyomok alapján a taxis járt nálunk hajnalban. Amint rájöttem erre, írtam neked. Most te is megnézheted őt és az autóját. Jegyezd meg a rendszámát is!

– De minek? Délután úgyis látom majd, amikor elhoz titeket az utcánkba.

Kivételesen Réka kezdett el türelmetlenkedni Dávid helyett. Felhúzta a szemöldökét.

– Minden perc számít, nem? Minél előbb leleplezzük az időzavarót, annál jobb! Viola beszélgetett a kocsiban a taxissal, így megtudtam, hogy ő is az utcátokban lakik, és nemsokára hazamegy ebédelni. Ha körbeszaglászol a környéketeken, megtalálhatod a házát.

Dávid kilesett a levelek közül. A sofőr épp akkor szállt vissza a kocsijába. Alacsony volt, világosszőke, tökéletesen fésült hajjal. Hosszú ujjú, kék inget és sötét nadrágot viselt.

– Nem rémlik, hogy láttam volna az utcánkban – suttogetta Dávid, de Réka már nem rá figyelt. Kiugrott a bokorból, és elköszönt.

– Mennem kell. Írj, ha rájöttél valamire! – intett, és elfutott. A taxi közben elindult a lejtőn, és kiért a betonútra. Dávid a bringájára ugrott és követte, de a városban hamar elvesztette szem elől. Csak abban bízhatott, hogy Rékának igaza lesz, és megtalálja

a kocsit az utcájukban. Amint befordult a sarkon, lasított, és minden ház udvarába benézett. Először még izgatottan, reménykedve, majd egyre csökkenő kedvvel. Nem talált semmit. Dávid elérte az utca végét, és már épp visszakanyarodott, amikor megpillantotta az élénk rózsaszín házat és a kertjében a taxit. Nem akart hinni a szemének. Mit keres a labdás kislány és az anyuka udvarában a kocsi??? ITT él a taxis? Ő az apuka?

Dávidot megzavarta a gondolkodásban a berregő telefonja. Gyorsan a zsebébe nyúlt. 11:20-ra állította a figyelmeztetőt, hogy ne feledkezzen el a futár érkezéséről. Indulnia kellett. Sietve hazatekert, és pár perc múlva jött is a futár. Dávid most nézte meg először alaposan. Magas, sovány, borostás srác volt. Alig lehetett huszonöt-huszonhat éves. Szórakozottan és gyanútlanul adta át a teacsomagot, még csak nem is nézett Dávidra. Látszott, hogy máshol járnak a gondolatai. Amint elment, Dávid bekapott egy keveset a grízes tésztából, bár nem volt étvágya, mivel több mint egy hete ugyanazt az ebédet kellett megennie... Épp végzett, amikor ismét csengettek. Kicsit nagyobb kedvvel ugrott az ajtóhoz. A szomszéd Bori néni hozott buktát, és az ő süteménye olyan finom volt, hogy még sokadszorra sem lehetett megenni. Dávid megköszönte, beszélgetett pár szót a nénivel, majd amint elbúcsúztak, betömött egy buktát a szájába, és a telefonjára nézett. Még bőven maradt ideje Réka érkezéséig. Úgy döntött, addig visszamegy a rózsaszín házhoz. Szinte futva

tette meg a távot az utca végéig, és a kerítéshez lapult. A szőke taxis épp beült a kocsijába. Dávid gyorsan a gesztenyefa mögé szökkent, és onnan figyelte, ahogy kinyílik a nagykapu, és a labdás kislány az anyukájával integet a távolodó taxisnak.

Tényleg ő a férj. És ha ez igaz, akkor a felesége is benne van a buliban. A betonozó pedig a büntársuk – gondolta Dávid, és megborzongott. Hirtelen valami csiklandozni kezdte az orrát, és mielőtt észbe kaphatott volna, hatalmasat tüszentett. Rémulten a szájához emelte a kezét, és a fa törzséhez simult.

NEM VETT ÉSZRE! NEM VETT ÉSZRE! – mondogatta magában, de hiába: már hallotta is a közeledő lépteket. Óvatosan kilesett a fa mögül, és farkasszemet nézett az anyukával. Egy pillanatra a szívverése is elállt. Fogalma sem volt, mivel magyarázza a bujkálást.

– Én... izé... – kezdte bizonytalanul, majd elakadt. Legnagyobb meglepetésére az anyuka nem tűnt haragosnak. Számonkérés helyett széles mosolyra húzódott a szája.

– Nahát! Dakota gazdája! Te vagy az a fiú, aki reggel visszadobta a lányom labdáját. Borka azóta is a kis-kutyákról beszél – mondta egy szuszra.

Dávid válaszul megköszönte a torkát, a nő pedig már folytatta is.

– Melinda vagyok. Ringné Melinda – mutatkozott be.

– Mi-mihályi D-dávid.

– Aha! Mihályi Anikó fia! Emlékszem az anyukádra, egyszer már találkoztunk. Ebédeltél? Nézz be hozzánk egy kicsit! Van buktánk. Borka örülni fog neked – hadarta Melinda, és válasza sem várva elindult. Dávid utánaeredt, de minden lépés nehezére esett. Mintha vasgolyókat bilincseltek volna a lábához. Sehogy sem tudta hová tenni ezt az egészet. Az előbb még azt hitte, hogy ez a család gonosz, de most... elbizonytalanodott. Vagy ez a kedves invitálás csak csel, hogy Melinda foglyul ejtse?

– Nézd csak, kit hoztam magammal! Dakota gazdáját – kiáltotta Melinda a kertkapuban álló lányának. A nő felkapta Borkát, és a magasba emelte. Hangoosan és vidáman nevettek. Nagyon hasonlítottak egymásra. Mindkettejüknek sötét szemük és nagy, mosolyra húzódó szájuk volt. Dávid követte őket a házba, ami belülről jobban nézett ki, mint kívülről. Hatalmas vajszerű ülőgarnitúra foglalta el a szoba közepét, az ablakokban orchideák virágoztak kék, fehér, lila színben, és az asztalon is állt egy váza tulipán. A falon nagy tévé lógott, épp valamilyen mesecsatorna reklámja ment benne. Minden hihetetlenül tiszta, világos és modern volt. Ez az otthon inkább tűnt egy amerikai családi film forgatási helyszínének, mint büntanyának. Dávid a látványtól felbátorodott.

– Láttam elhajtani a férjét – mondta merészen.

– Vissza kellett mennie dolgozni – bólogatott oda sem figyelve Melinda. Épp buktákat pakolt egy tálra.

Dávid felengedett, és megkockáztatott egy újabb megjegyzést.

– Délelőtt a betonozó férfi járt az utcában – mondta lassan, és fürkészve nézte Melinda arcát. Ám a nő kicsit sem tűnt rémültnek, gyanakvónak vagy furcsának. Nem kapta fel a fejét, még csak a szeme sem rebbent, ahogy válaszolt.

– Hozzánk is becsöngetett. Egészen olcsó árajánlatot tett. Említettem is a férjemnek, hogy meg kéne fontolnunk. A kocsibeálló és a járda is borzalmas állapotban van, és a férfi már a jövő héten megcsinálná.

– Felfogadják őt a munkára? – kérdezte izgatottan Dávid.

– Még nem döntöttünk. Mondta, hogy a közelben van az irodája, és bármikor felkereshetjük. Itt hagyta a névjegyét is. Jót beszélgettünk. Nagyon érdeklődő volt – felelte Melinda. Hozta a tálcát, és lehuppant az egyik fotelba. Dávid bizonytalanul leült a kanapé szélére. Egyre jobban gyanakodott a betonozóra.

– Érdeklődött? Mi iránt? – faggatózott.

Melinda vett egy buktát a szalvétás tányérjára, és olyan óvatosan ette, hogy egyetlen morzsa sem eshetett a földre. Pár falat után válaszolt.

– Csak a szokásos dolgokról. Mikor költöztünk ide? Szeretünk-e itt élni? Mondtam neki, hogy még csak néhány hónapja lakunk az utcában, de máris imádjuk. Olyan csendes, békés és biztonságos. Én még itthon vagyok Borkával, mert ősszel kezdi az ovit, és sokat

sétálunk a környéken, amíg Gábor, a férjem dolgozik. Neki rengeteg a munkája. Szegény csak akkor volt hosszabb pihenőn, amikor elütötték.

– Elütötték? – csodálkozott Dávid.

– Egy örülden száguldó fickó! Borzalmas volt! A régi házunk előtt történt. Szerencsére a férjemnek csak a karja tört el, de ha nem ugrik félre, meg is halt volna – motyogta Melinda.

– Sajnálom – hebegte zavartan Dávid, és hogy tegyen valamit, a telefonjára pillantott. Most vette észre, hogy mindjárt két óra lesz. Akkor fog hozzá is becsöngetni a betonozó.

– Már szerettem volna megkérdezni tőled... – kezdte Melinda, de Dávid a szavába vágott.

– Mennem kell – állt fel hirtelen. Melinda bólintott, és kikísérte Borkával. Dávid visszaintett a mosolygó családnak, és hazafelé tartva átgondolta a látogatás minden mozzanatát. Semmi gyanús nem volt benne. Melinda közvetlen, kedves és nagyon közlékeny. Ha ő vagy a férje lenne a tolvaj és az időzavaró, akkor titokzatosabban viselkedett volna. Különben is, csak annyit tudnak, hogy pont akkora cipőt hord a taxis, mint az igazi tolvaj. Két egyforma méretű lábnyom még nem bizonyíték...

Épp a kapujukhoz ért, amikor a betonozó lefékezett a házuk előtt. A férfi azonnal észrevette őt.

– Itt laksz? – kérdezte bevezető helyett.

– I-igen – dadogta Dávid.

– Nagy József vagyok – mutatkozott be. – A szüleiddel szeretnék egyeztetni.

– Még nem értek haza. Dolgoznak.

– Nem gond, visszajövök később. Mondd meg nekik, hogy a cégem jó áron lebetonozza a járdákat. Itt a névjegyem. Nincs messze az irodám, ott is kereshetnek, de holnap estefelé is járok erre...

Dávid közbevágott. Hallotta a saját hangját, de maga is meglepődött a bátorságán.

– Ha a szüleid már ma keresnek... délután az irodájában?

A betonozó fickó meglepve megvakarta a fejét.

– Ma délután? Nem, ma már nem megyek be az irodába. De telefonon kereshetnek, hogy időpontot egyeztessünk. Minden jót! – intett Dávidnak, és már el is fordult.

Dávid követte a tekintetével, majd izgatottan figyelte, ahogy az ismerős taxi megáll a szemközti háznál, és kiszáll belőle Réka. Már futott is segíteni a lánynak. Kipakolták a cuccát, és Viola sokadszorra is bemutatkozott neki. Amint a nagynéni elindult a munkahelyére, és kettesben hagyta őket, Dávid hadarni kezdett.

– Figyelj, megvan, hol lakik a taxis! Ring Gábornak hívják, és beszéltem a feleségével, Ringné Melindával. Tök normális és átlagos. Nagyon közvetlen volt, még a férje balesetéről is mesélt. Nem hinném, hogy ő vagy a taxis az időzavaró. Viszont a betonozó járt náluk is,

és faggatózott. Nagyon gyanús alak. Délelőtt láttam az irodájában, amint három címet ír fel: a rózsaszín házét, ami a taxis családjáé, az enyémet és a szomszéd néniét, aki mellettünk lakik. Valamit keres. Szerintem ő a tolvaj, és azért állította meg az időt, hogy nyugodtan kutyathasson.

– És akkor mivel magyarázod a lábnyomokat? – kérdezte Réka.

– Lehet, hogy a betonozó is olyan cipőt hord, mint a taxis. Menjünk vissza a betonozó irodájához, és nyomozzunk! Ma délután nem lesz ott. Elárulta nekem. Van az épületen, a magasban egy ablak... Délelőtt nyitva volt, amikor ott jártam. Ha bakot tartok neked, te eléred... Azon talán bemászhatunk és szétnézhetünk...

Dávid legnagyobb meglepetésére Réka nem ellenkezett és nem aggódalmaskodott. Azonnal útra keltek Dávid bringáján. Réka a csomagtartón utazott. Lassan haladtak, de háromra a gyártelepre értek. Elhagyatott volt a környék, ezért senki sem látta, ahogy körbejárják az épületet, majd Dávid bakot tart Rékának. Szerencsére nyitva volt az ablak. A lány épphogy elérte, benyúlt a résen a kilincshez, majd elfordította, és szélesre tárta. Gyorsan és ügyesen bekapaszkodott az ablakkeretbe, és felhúzta magát. Dávid elképedve nézett utána. Még akkor is ott állt és felfelé bámult, amikor Réka már bentről kinyitotta neki a bejárati ajtót.

– Gyere már! – intett Dávidnak.

Dávid elismerő pillantást vetett Rékára, és követte az irodába. Pár percig szótlánul kutattak a fiókokban és az asztalon, majd Réka felsóhajtott.

– Nincs itt semmi. Sejthettük volna! Ha olyan értékes dolgokat tartana itt a betonozó, akkor nem hagyná őrizetlenül az irodát egy nyitott ablakkal...

– Lehet, hogy a szimpla tolvajok nem találnának itt értékes cuccokat, de attól mi még rábukkanhantunk fontos nyomokra – érvelt Dávid.

– Például? – húzta fel a szemöldökét Réka.

– Például különös feljegyzésekre. Olvass bele minden füzetbe, amit találsz! – kérte Dávid, és ő is a kezébe vett és kinyitott egy mappát. Azonnal felkiáltott.

– Ezt nézd! Egy hosszú névsor. Ez is lehet nyom!

– Talán csak az ügyfeleinek a listája – lépett mellé közönyösen Réka.

– Moharos Róbert, Szerencsi Jakab... – olvasta Dávid, aztán egy pillanatra kihagyott a szívverése. Megakadt a tekintete a saját édesanyja nevéen.

– Mihályi Anikó! Ő az édesanyám! – ordította.

– De nem csak az ő neve van itt! A nagynénikémé is! – sikkantott Réka.

Dávid végigfuttatta az ujját a listán, és a lap aljára meredt, ahol bekeretezve, három felkiáltójellel ez állt:

RING CSALÁD!!!

– A Ring család is szerepel a listán, mármint a taxis és a felesége! Mi-mit akarhat ezektől az emberektől a betonozó? – nyögte Dávid.

– Hát... mivel mind ugyanabban az utcában laktok, lehet, hogy ez a lista csak azok nevét tartalmazza, akikkel üzletelni akar... Akiknek rossz a járdájuk, és szívesen lebetonoztatnák...

– Szóval szerinted nincs is itt semmi titok? Azt hiszed, csak én találom ki? – fortyant fel Dávid.

Réka válaszra nyitotta a száját, de ekkor megszólalt a csengő. Mindketten összerezzenek és egymásra néztek. Dávid tért először magához. Felugrott az íróasztalra, és kipillantott az ablakon. Alatta, az ajtó előtt egy magas, sovány srác állt. A FUTÁR!

Dávid gyorsan lebukott. Kóválygott a feje. Már semmit sem értett. Minden csak egyre bonyolultabb lett. A BETONÓZÓ és a FUTÁR... Hát mindenki belekeveredett valahogy ebbe az ügybe?

Réka kérdő tekintettel, várakozva nézett rá. Dávid a szavakat kereste.

– Az a fickó van itt... a-aki a teacsomagot hozta nekünk délelőtt. A futár – makogta alig hallhatóan.

– Mit akarhat? – suttozta Réka.

– Gőzöm sincs – felelte Dávid.

Réka arca megváltozott. Dávid döbbenetesen nézte. A lány mintha letörölt volna minden érzelmet magáról, ismét olyan lett, mint egy szobor. Nyugodt hangon beszélt, de Dávid alig akart hinni a fülének.

– Hát engedjük be, és kérdezzük meg tőle!
– Ugye csak viccelsz? – hüledezett Dávid. – Lehet, hogy a betonozó bűntársa, és azonnal rájön, hogy be-törtünk ide!

– Majd azt mondjuk neki, hogy a betonozó rokonai vagyunk, és itt hagyott minket egy rövid időre...

Dávid szóhoz sem jutott. Pár pillanatig csak a saját szívverését hallotta, aztán rájött, hogy Rékával úgysem lehet vitatkozni. Legjobb lesz, ha beleegyeznek.

– Rendben, nyissuk ki az ajtót, és beszéljünk vele!
De legyünk nagyon óvatosak! – figyelmeztette a lányt.

.....

...

Néha el kell játszani, hogy bátrak vagyunk...

És ha eljátsszuk, pár percre elhisszük, hogy tényleg azok vagyunk.

...

8. fejezet

ÜLDÖZÉS A LABIRINTUSBAN

Dávid szeretett volna bátornak és erősnek tűnni, de a teste nem engedelmeskedett. A szíve azt dobogta: TE-BO-LOND! TE-BO-LOND! A fejében a kis hang pedig arra figyelmeztette: EZ TÚL VESZÉLYES! A karja és a lába meg sem moccant, csak a szemével követte, ahogy Réka fürgén az ajtóhoz ugrik, és lenyomja a kilincset.

Dávid nagyot nyelt, és farkasszemet nézett a küszöbön álldogáló futárral.

– Ööö... khm... – mondta a futár.

– Hú... izé... – felelte minden erejét összeszedve Dávid.

– Üdvözöljük! Nagy József betonozó unokahúga vagyok – hazudta szemrebbenés nélkül Réka.

Dávid és a futár meglepetten és tanácstalanul meredtek rá. Rékát nem zökkentette ki a hallgatásuk. Megköszöri a torkát, és folytatta:

– A bácsikámnak ki kellett ugrania valamiért. Megkért minket, hogy a távollétében vegyünk át minden csomagot és üzenetet – magyarázta, és úgy nézett az idegen srácra, mintha a pillantásával képes lenne olvasni a gondolataiban, és lyukat tudna égetni a hasába, ha

elhallgat valamit. Dávid elképedve bámulta Rékát, és arra gondolt, hogy nem szívesen lenne a futár helyében. A szerencsétlen csomagszállítón látszott, hogy jobban megijedt Rékától, mint ők tőle. Dávid ettől megnyugodott, és már képes volt összefüggően beszélni.

– Ha csomagot hozott, itt hagyhatja! – biztatta a futárt.

– Hát nem is tudom... – túrt a hajába a srác.

– Nem üzen semmit? – kérdezte merészen, szinte már erőszakosan Réka.

– Ööö... Moharos Róbert vagyok. Robi. Csak egy csomagot akartam átadni – hezitált a srác, és a zsebébe nyúlt. Először közönyösen kotorászott benne, majd egyre rémültebben.

– ITT kéne lennie... Hol van? Hová tettem? – motyogta, és kiforgatta a nadrágzebeit. Szinte könnyörögve pillantott Rékára, amikor megszólalt.

– Ú-úgy látszik, hogy bent felejtettem a boltban, a pult alatt... A-azt hittem, hogy nálam van. M-még sem tudom i-itt hagyni. Ma-majd máskor elhozom. Szi-sziasztok – dadogta, majd egy szempillantás alatt megfordult, és felpattant a bringájára.

Dávid és Réka összenéztek.

– Te hiszel neki? – suttozta Dávid.

Réka megrázta a fejét.

– Nagyon ideges volt. Tuti, hogy titkol valamit.

Mindketten egyszerre bólintottak, és kiáltották el magukat:

– UTÁNA!

Réka kirohant a bringájukért. Dávid a zsebébe gyűrte az irodában talált titokzatos névsort, majd Réka után futott. Fél perccel később már az úton tekert olyan gyorsan, ahogy csak tudott. A gyártelepen sok üres, elhagyatott kockaépület állt, és alig volt forgalom. Könnyen szemmel tudták tartani a futárt, aki jó pár méterrel előttük haladt. Átvágtak egy parkolón, majd bekanyarodtak az omladozó, régi sörgyári épület sarkán. A futár minden perccel távolabb került tőlük, és egyre kisebb lett az alakja.

– Így sosem fogjuk utolérni – sóhajtotta a Dávid mögött ülő Réka.

– Persze, mert ő egyedül van. Nehéz úgy tekerni, hogy te a csomagtartón utazol – lihegte Dávid.

– De legalább ne veszítsük szem elől!

– Igyekszem – felelte Dávid, majd nagy levegőt véve hozzátette: – Kapaszkodj erősen!

Előrehajolt a bringán, miközben érezte, hogy valaki hátulról átkarolja a derekát. Réka így értelmezte a „kapaszkodj” utasítást. Dávid ettől először lelassult, majd hirtelen földöntúli erő szállta meg, és hihetetlen sebességre kapcsolt. Az arca kivörösödött, a homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek, a nap szinte nyári meleget ontott, Réka pedig szorosan ölelte a derekát. Dávidról folyt a víz, de nem adta fel. Végre megközelítették a futárt. Már csak húsz méter... tizenöt... tíz... Ám ekkor a futár hátranézett, és észrevette őket. Még

sebebben kezdett tekerni, és a távolság megint hatalmasra nőtt közöttük. Dávid fejéből minden gondolat kiröppent. Már nem érezte a meleget, az izzadságcseppeket és Réka karját. Csak a célpont lebegett előtte: a futár piros pólós háta. BE KELL ŐT ÉRNIÜK! SIKERÜLNI FOG!

– Álljon meg! Ne meneküljön! – ordította Réka. A futár ettől még jobban berezelt, lekanyarodott a betonútról, és átvágott egy ösvényen.

– A kastélyparkba megy! – sikkantotta Réka, miközben Dávid is begurult a lombos fák közé. A földút egy tisztásra vitt, ahol óriási sövénylabirintus várta őket. A futár már el is tűnt az egyik bejáratánál, Dávid pedig követte. Csakhogy itt nem lehetett olyan sebesen tekerni. Az éles kanyaroknál Réka majdnem lepottyant hátulról. A magas sövényfalak körbeölelték őket. Nem láttak mást, csak a mélyzöld leveleket előttük, mögöttük és a kék eget felettük. Bár az első percben még fel-felvillant a futár piros pólója a távolban, a harmadik elágazásnál teljesen elvesztették szem elől. Dávid lefékezett.

– Most merre? – lihegte a balra és jobbra nyíló útonalra mutatva.

– Szerintem... mindegy. Lerázott minket – sóhajtott Réka, és leugrott a csomagtartóról. Dávid azt hitte, hogy haragos lesz és vádolni fogja, de a lány elmosolyodott. – Azért te szuper voltál! Ha nincs ez a labirintus, utolértük volna.

Dávid megint elvörösödött. Hirtelen megfeledkezett a kudarcról, és visszamosolygott.

– Lemegyünk a tópartra? – kérdezte olyan jókedvűen és felszabadultan, mintha nem egy örökké ismétlődő szerdán nyomoznának, hanem egy szimpla délutánon kirándulnának.

Réka bólintott. Megkeresték a kijáratot, megkerülték az omladozó falú kastélyt, és leheveredtek a tóparton a fűbe. Senki sem volt a közelben. Dávid az eget nézte, és kellemes melegséget érzett a hasában. Réka azonban visszahozta a valóságba.

– Elloptad a névsort, ugye? – kérdezte.

Dávid kellenlenül kihúzta a zsebéből a papírgalacsint. Réka kisimította és végigolvasta.

– Moharos Róbert! Jól emlékeztem! A futár neve is szerepel a listán! – kiáltotta.

Dávid felült, és a papírra pillantott Réka válla fölött.

– Igen. Meg az anyukám neve, a nagynénikédé és a Ring családé is rajta van. Az övékét ráadásul be is keretezték. De nem tudom, mit akarhat tőlük a betonozó... Gondolod, hogy a családom és a te nagynénid is veszélyben van? – töprengett Dávid.

Réka válasz helyett elővett a nadrágjából egy noteszt és egy tollat. Megint tanár néni arcot vágott.

– Ezeket azért hoztam magammal, hogy tudjunk jegyzetelni. Ne feledd, hogy holnap minden újrakezdődik. Bármire is jövünk rá ma, azt be kell magolnunk,

hogy a következő szerdán is emlékezzünk rá. Írjuk össze, kiről mit tudtunk meg!

Dávid beleegyezett. Már megszokta, hogy az eltökélt tekintetű Rékával kár vitába szállni. Figyelte, ahogy a lány jegyzetel:

1. *RINGNÉ MELINDA és a kislánya, Borka – ők egy családot alkotnak a taxissal, és a rózsaszín házban élnek*
2. *RING GÁBOR TAXISOFŐR – a lábnyma megegyezik azzal, amit Réka talált az ablakuk alatt, és a lakcíme szerepel a betonozó listáján. Valamit akar tőle a betonozó.*
3. *NAGY JÓZSEF BETONÓZÓ – titkos listát írt, és ma fel is kereste az áldozatait az utcában*
4. *MOHAROS RÓBERT FUTÁR – szerepel a betonozó listáján, és át akart adni neki egy csomagot*
5. *BORI NÉNI, A SZOMSZÉD – a címe szerepel a betonozó listáján*
6. *SZÉPTELEKI VIOLA, RÉKA NAGYNÉNJE – szerepel a neve a betonozó listáján*
7. *MIHÁNYI ANIKÓ, DÁVID ANYUKÁJA – szerepel a neve és a címe a betonozó listáján*

Már a nevüket is tudjuk! Lecsekkolhatjuk őket a neten! – mondta Dávid, és előkapta a telefonját. Ám a lelkesedése hamar alábbhagyott. Kiderült, hogy több ezer Nagy József van, és Dávid hiába írta be, hogy

betonozó, így sem bukkantak rá az ő emberükre. Ring nevű taxist sem találtak. Csak Moharos Róbert nevére jött ki az a gyógynövénybolt, ahol dolgozott.

– Azt mondta, hogy a boltban hagyta a csomagját a pult mögött! Még ha hazudott is nekünk, napközben biztosan ott volt – morfondírozott Réka. Dávid homlokráncolva meredt maga elé, és a széltől fodrozódó vizet nézte.

– Arra gondolsz, hogy... hogy holnap ismét szerda lesz, és mi még napközben megszerezhetnénk a csomagot? Mielőtt el akarná vinni a betonozónak? – kérdezte.

– Pontosan! – helyeselt Réka. – Ma négy felé jött a futár a betonozó irodájába... Szóval nekünk még előtte el kell mennünk a boltba.

– Az lehetetlen! – rázta a fejét Dávid. – Nézd meg a telefonon a címet! Az a bolt a város másik végén van! Se bringával, se busszal nem érünk oda gyorsan...

– De kocsival igen – vigyorgott Réka. Dávid értetlenül meredt rá.

– A nagynénikém minden szerda délután bemegy a munkahelyére, a varrodába, amit ő vezet, és épp a gyógynövénybolt közelében van. Vele tarthatnánk! Kocsival hamar ott leszünk.

– Azt hittem, nincs kocsija, és azért utaztatok mindehova taxival...

– Van kocsija, csak annak nagyon kicsi a csomagtartója, így délelőtt nem fért volna be a temetői koszorú,

délután pedig a bőröndjeim és dobozaim. A taxis ismeri Violát, és felajánlotta, hogy ingyen segít...

– Aha – bólogatott Dávid. Hirtelen beugrott neki, hogy ő is látta már elhajtani Violát egy kis piros kocsival egy korábbi szerdán.

– És a nagynénikédnek nem lesz fura, hogy veled akarunk menni?

– Nem hinném – legyintett Réka. – Folyton emlegeti, hogy szeretné nekem megmutatni a varrodát és a sok szép ruhát. Még örülni is fog, ha azt mondom, hogy meg akarjuk nézni.

– Jó ötlet! – bólogatott elégedetten Dávid. Amióta megállt az idő, folyton aggódott, de most nem. Inkább izgatottan várta, mi fog történni.

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA TIZEDSZER

Megint ugyanarra a zajra ébredtem...

Becsapódott egy ablak, és elhaladt valaki a szobám előtt, a kertben.

Azonnal felugrottam, kinéztem az udvarra, mégsem láttam meg a betolakodót.

Alhatnék még, de már nem megy.

Csak a nyomozás jár a fejemben.

Sok mindent tudunk, de én eddig csak a taxissal és a futárral találkoztam személyesen.

A TAXIS

Alacsony, szőke, kék szemű.

Azt hiszem, rá mondják, hogy olyan, mintha skatulyából húzták volna ki.

Az ingén soha nincs egyetlen gyűrődés sem. Se folt, se izzadság. Pedig nagyon meleg van szerdán.

Alacsony és kisfiús arcú. Szép a szeme.

Előzékeny, és nagyon kedves Violához és hozzám.

A taxival is ingyen hoz-visz minket.

Mégis ott az a lányom, ami megegyezik a cipőjével...

A FUTÁR

Magas és sovány.

Hosszú karja és lába van.

Fiatal. Sokkal fiatalabb, mint a taxis.

Az arca pattanásos.

Bármit is titkol, olyan szerencsétlennek tűnik.

Mint az osztályomból az a srác, akit mindenki piszkált, mert beköpte őket mindenért a tanároknál.

Vajon a futár is ilyen?

Nem tudom, kiben bízhatok, de érzem, hogy közel van a szörny.

Valaki a listáról. Valaki, akivel szerdán mindig találkozunk... De kicsoda?

MINDENKI ELLENSÉG?

Mint minden szerda reggel, anya elindult dolgozni, Melinda pedig megérkezett Borkával, és visszakérték a kertbe esett labdájukat. Melinda nem ismerte fel Dávidot, vagy csak úgy tett, mintha nem ismerné fel. Idegesnek tűnt, ide-oda forgatta a fejét, mint aki keres valamit, de ha találkozott a tekintete Dáviddal, kedvesen elmosolyodott. A délelőtt becsengető futár sem mutatta, hogy derengene neki valami Dávidról. Látzólag nem sejtette, hogy egy korábbi szerdán Dávid elől menekült a labirintuson át. A szomszéd néni is meghozta délben a buktát, kettőkor pedig ott toporgott a bejárat előtt a betonozó Nagy József. Átadta a névjegyét, majd sietve távozott. Réka épp akkor érkezett a nagynénjével taxin. Dávid már rohant is, hogy segítsen nekik kipakolni. Becipelték a táskákat és bőröndöket a házba, és sokadszorra is bemutatkozott Violának, Réka pedig előhozakodott a kérésével.

– Viola, be kell ma menned a varrodába? – kíváncsiskodott az előszobaajtóban állva.

A nagynéni épp a nyakára tekerte hosszú, színes selyemsálját.

– Igen! – kapta fel a fejét. – Épp előbb hívott a koléganóm, hogy ma jönnek a színészek próbára. Muszáj ott lennem. Honnan tudtad?

Dávid aggódva pislogott Rékára, de a lány már ki is vágta magát.

– Hallottam, hogy telefonáltál. Eszembe jutott, hogy veled mehetnék. Ugye lehet?

Viola boldogan elmosolyodott.

– Hát hogyne! Nagyon örülök! Megmutatom a jelmezeket, amiket a városi színháznak varrunk! Fantasztikus előadásuk lesz a jövő hónapban, és a színészeket is láthatod ruhapróba közben – hadarta Viola, amint másik sálért nyúlt.

– Dávid, a szomszéd fiú is velünk jönne. Szeretne találkozni a színészekkel – füllesztette szemrebbenés nélkül Réka. Viola Dávid felé fordult.

– Ó, igen? A szomszéd fiú? Semmi akadálya. Örülök, hogy máris szereztél itt egy ismerőst – felelte álmatagon. Látszott, hogy a gondolatai teljesen máshol járnak. Már el is kapta a tekintetét, és a tükörbe pillantott.

Dávid idegesen nézett a telefonjára. Tudta, hogy ha időben a futár boltjába akarnak érni, akkor minden perc számít, de Réka nagynénje nagyon lassan készülődött. Még két kendőt felpróbált, mert nem bírta eldönteni, melyiket vegye fel. Először a kulcsát kereste, amit elszórt valahova, aztán visszarohant néhány jelmezért, amit hazahozott befejezni, végül már

a kertkapuban járt a ruhacsomaggal, amikor eszébe jutott, hogy a telefonját is a konyhában hagyta. Amint beszálltak a háromajtós kocsiba, bocsánatkérően fordult hátra Dávidhoz.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattalak titeket! Kicsit szétszórt vagyok – sóhajtotta, majd a készülő színházi jelmezekről kezdett beszélni. Egész úton báli ruhákról, sálakról, régi kalapokról, kötényekről, kabátokról és mellényekről magyarázott, Dávid pedig egy idő után már nem is tettette, hogy figyel. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor végre lefékeztek egy épület előtt. Viola boldogan beterelte őket a világos, nagy ablakos varrodába, Dávidnak pedig elállt a lélegzete. A hosszú asztalokon egymás mellett sorakoztak a varrógépek, körülöttük mindenütt anyagok, félkész ruhák feküdtek, a falak mentén pedig vállfákra akasztva lógtak a katonaruhák, frakkok, kosztümök és báli öltözetek. Az arctalan, ember nagyságú próbababák kalapokat, tollas fejdíszeket, maszkokat és félkész jelmezeket viseltek.

– Nahát! – sikkantotta elbűvölve Réka.

– Nekem a belső szobába kell mennem, ahol a színészek felpróbálják a nekik készített ruhákat. Addig várjatok itt – mutatott egy ablakos tolóajtóra Viola, és eltűnt mögötte.

Dávid a tolóajtó üvegének nyomta az orrát, és bekucskált. Láttá, amint egy idősebb férfi katonaruhában sétált, és süvegeket próbált, majd egy szép

színész nő felvett egy hosszú kabátot, és hárman is körbeállták. Egy nő gombostűket szúrt a kabát vállába, egy másik letérdelt, és feltűzte az alját, Viola pedig elégedetten tükröt tartott a színésznőnek.

Dávid fején átsuhant egy gondolat, de mielőtt még megfogalmazhatta volna, Réka megkocogtatta a hátát. Dávid megfordult, és a szemöldökráncoló lányra nézett. A fejében ébredő gondolat elröppent, és a helyét átvette az értetlenség.

– Mi van?

– Ezt én is kérdezhethetném! Most kéne mennünk a boltba, te meg a színésznőt bámulod! Ha visszajöttünk, még lesz időd megcsodálni.

Dávid felhúzta az orrát.

– Én nem csodálok senkit! – morogta, majd Réka után eredt, aki már óvatosan kinyitotta az ajtót.

Hamar megtalálták a boltot, és benéztek a kirakat üvegén. A futár nem volt a közelben, talán egy csomagot szállított. Csak az eladó állt a leghátsó polcnál, és egy vevőnek magyarázott. Nagyon belemerültek a beszélgetésbe, és a pult szabadon várta Dávidot és Rékát az üzlet előterében.

– Rohanjunk be, vegyük ki a pultból a csomagot, és futás! – vezényelte Réka.

– Ez baromság! Észrevesznek, és tolvajnak néznek! – ellenkezett Dávid.

– Végül is azok vagyunk... – legyintett Réka. – Van jobb ötleted?

Dávid pár pillanatig maga elé meredt, de nem jutott eszébe semmi.

– Háááát... jó... Anyukád azt írta a levelében, hogy nem beszélhetünk senkivel, akivel valamelyikünk ne találkozott volna már az első szerdán. Tehát elméletileg az eladó se kaphat el és állhat szóba velünk... – vont vállat. Réka mintha csak erre várt volna, elindult a bejáráthoz.

Óvatosan, reszketve léptek be, de az eladó és a vásárló rájuk sem hederítettek. Réka és Dávid a pulthoz settenkedtek, és benéztek alá. Egyetlen csomagot láttak: egy kicsi, papírba bugyolált dobozt.

Ez lesz az! – gondolta Dávid, és lélegzet-visszafojtva, remegő kézzel érte nyúlt. Egy pillanat múlva már a pólója alá rejtette, és lassú léptekkel kísérták a boltból. Amint az utcán voltak, fellélegeztek, és futásnak eredtek. Meg sem álltak a varrodáig, ahol lehuppantak egy padra.

– Nem vették észre! – lihegte Dávid.

– Nyisd már ki a dobozt! – sürgette Réka.

Dávid még mindig remegő kézzel forgatta a csomagot, és lefejtette róla a papírt. A szíve hirtelen eszeveszett dörömbölésbe kezdett a mellkasán, mint ha jelezni akarná: most valami fontosra fogsz bukanni.

– DA-DA-DA-DAM – adta meg a dobpergést Dávid szíve, és a csomagból újságkivágások hullottak az ölébe. Régi, fekete-fehér cikkek egy balesetről.

A halál torkából menekültek meg – Életveszélyes ütközés – Az áldozatok már meg is bocsátottak

– hirdették a címek. Dávid kisimította a gyűrött, hét évvel korábbi újságlapokat. Mind ugyanarról írtak:

„Egy fiatal pár balesetet szenvedett. Szerpentinén kerékpároztak, amikor az egyik kanyarban feltűnt egy száguldó autó, és elütötte őket. A fiatal kerékpáros nőt életveszélyes állapotban, a férjét kisebb sérülésekkel szállították kórházba. Az autót a tévés celeb, Berek Bernát vezette. A rendőrség megállapította, hogy Berek Bernát okozta a balesetet.”

A lapokban mindenki a tévés celebet vádolta. Csak a felgyógyult áldozatok bocsátottak meg neki:

„Szerencsénk volt, mindketten helyrejöttünk a férjemmel, és nem hibáztatjuk Bernátot. Nem lehet haraggal a szívünkben élni – nyilatkozta a balesetet szenvedett Ring Melinda.”

– RING MELINDA? – kapta fel a fejét Dávid. – Hát a RING házaspárt ütötték el hét éve?

– Minden szál hozzájuk vezet! – bólogatott Réka. – A betonozó is őket környékezte meg. És a futár is azért gyűjthette össze a balesetükről ezeket a cikkeket, mert tőlük akar valamit.

– Igen, de mit??? Mi köze a hét évvel korábbi bal-
esetnek a futárhoz és a betonozóhoz? – merengett
Dávid, majd összerezett, amikor Réka felkiáltott
mellette.

– Ez így nem mehet tovább! Túl lassan és óvatosan
nyomozunk. Taktikát kell váltanunk! – vezényelte.
Úgy nézett ki, mint egy kitörni készülő, fortyogó vul-
kán. Dávid értetlenül bámulta.

– Mi az, hogy ÓVATOSAN nyomozunk? MEGLESTÜK
a tolvajt anyukád házában, BETÖRTÜNK a betonozó
irodájába, ÜLDÖZTÜK a futárt, és ELLOPTUK a csomag-
ját! Ez neked lassú és óvatos?

– Igen, mert csak tapogatózunk a sötétben, és még
mindig nem látunk tisztán – okoskodott Réka. –
Nem tudjuk, miért írt listát a betonozó, és mit tervez
azok ellen, akiknek a nevét feljegyezte. Nem értjük,
miért gyűjtött a futár régi cikkeket a Ring család bal-
esetéről. Ráadásul még mindig nem szereztük meg
a titkos cetlit a falióra hátlapjából. Hiába megyek be
minden szerda reggel anya dolgozószobájába, a tolvaj
folyton megelőz. Muszáj akcióba lépnünk!

– Úgy beszélsz, mint egy filmbeli nyomozó, de ez
a valóság! Meg is ölhetnek! – ellenkezett Dávid.

– Engem nem. Én vagyok az IDŐKEZELŐ. Szüksége
van rám az IDŐZAVARÓNAK. És anya levele szerint én
mentettelek meg TÉGED azzal, hogy megállítottam az
időt. Nem lesz bajod, ha sikerül kiderítenünk, ki
a tettes, és mire készül ellened – magyarázta Réka,

majd előkapta a jegyzetfüzetét, és írni kezdett, mint
egy buzgó tanár néni.

FELADATOK:

- *Rájönni, mi köze az időzavarónak az újság-
kivágásokban olvasott hét évvel korábbi bal-
esethez.*
- *Megfejtetni, miért szerepel a betonozó listáján
a futár, a Ring család, Viola és Dávid anyukája.*
- *Kideríteni, miért volt a taxis vagy a betonozó
lányoma Réka anyukájának kertjében.*
- *Hajnalban megszerezni a cetlit a dolgozószoba
faliórájából, mielőtt a tolvaj elvinné.*

– Tessék, jegyezd meg te is a feladatokat! – nyújtot-
ta át a papírt Dávidnak.

– És HOGYAN akarod végrehajtani ezeket? – pislo-
gott Dávid.

Réka rendíthetetlen nyugalommal felelt.

– A legegyszerűbbel fogjuk kezdeni: kikérdezem
a nagynénémet, te pedig az anyukádat. Megkérjük
őket, hogy meséljenek a Ring családról. Csak tudnak
róluk valamit, hiszen egy utcában laknak.

Dávid válasza nyitotta a száját, ám ekkor a varroda
mögött feltűnt Viola, és elkiáltotta magát.

– A frászt hoztátok rám! Már mindenütt kerestelek
titeket! Azt mondtátok, hogy a jelmezeket és a ru-
hapróbát nézitek, erre kimegyek értetek az előtérbe,

és nem vagytok sehol... Hová tűntetek ilyen hosszú időre? Azóta a színészek és a kollégák is elmentek – hadarta bosszúsan Viola.

– Sajnálom. Nekünk... vagyis Dávidnak dolga volt a gyógynövényboltban – magyarázkodott Réka, miközben Dávid gyorsan a zsebébe gyűrte a kivágott cikkeket. Elgondolkozva követte Rékát és a nagynénjét a varrodába. Viola ruhákat vett elő, Réka pedig mindegyiket hosszan dicsérte, hogy kiengesztelje a megbántott nagynénit. Dávid unottan pillantott a telefonjára. Nem érdekelték a báli öltözetek és katonazubbonyok, még kevésbé a varroda története. Viola legalább fél órán át sztorizott, és nem akarta abba hagyni. Elmesélte, hogy mindig is divattervező akart lenni, és elpanaszolta, hogy az egyik szaktársa már híres lett, miközben ő csak a varrodát vezeti.

– Még a színházi jelmezeket sem én találhatom ki. Mindig leadják a rendelést – szipogta Viola, és akkorát sóhajtott, hogy meglibbent a nyakába tekert kendő. Dávid rémülten pillantott rá, attól tartva, hogy a nő elsírja magát. Ám ekkor a mindig távolságtartó Réka odalépett a nagynénjéhez, és megszorította a kezét. Dávid csodálkozva nézte őket. A nagynéni szipogott párat, majd elfordult, és gyors mozdulatokkal elkezdte visszaakasztani a helyére a jelmezeket. Kicsit vidámban folytatta.

– De legalább izgalmas a munkám, és olyasmit csinállok, amit szeretek – biztatta magát.

Réka és Dávid hallgatott. Csak hazafelé, a kocsiban törték meg a csendet.

– Viola, figyelj csak! Mióta ismered a Ring családot? – kérdezte kicsit rekedten Réka.

Viola hirtelen lefékezett egy pirosra váltó lámpa előtt. Dávid csak a visszapillantó tükörben látta a halottfehér, rémült arcát.

– Majdnem... majdnem átmentem a pirosra – szabadkozott. – Mit is kérdeztél, Réka?

– Hogy mióta ismered a Ring családot... Miért ilyen kedves velünk a taxis?

– Ja... igen. A Ring házaspár mindenkivel ilyen kedves és segítőkész. Pár hónapja költöztek az utcába, akkor találkoztunk először. Nagyon jó emberek. Hiszen ma is kisegítettek a költözésnél – hadarta Viola.

– Egy régi lapban láttuk, hogy hét éve volt egy bal esetük... Tudtad? – folytatta a faggatózást Réka.

Dávid le sem vette a szemét a visszapillantó tükörről. Viola arca halottfehérről égővörösre váltott.

– Mindig váratlanul lépnek ki az úttestre a gyalogosok! Körbe sem néznek! – háborgott, és ismét lefékezett. Remegő kézzel megigazította a nyakában a kendőt, majd szabadkozva hozzátette:

– Nem tudok SEMMIT a Ring családról. Nem vagyok pletykás! Naaa, már haza is értünk. Köszönöm, hogy eljöttetek. Remélem, élveztétek a délutánt...

Dávid kóválygó fejjel szállt ki az autóból, és megvárta, amíg kettesben maradhat Rékával.

– Mi volt ez? Te is láttad, hogy megijedt, amikor a Ring családról kérdezted? – csapott le a lányra.

– Talán csak a forgalom miatt lett ideges... Furcsa volt. Bár Viola mindig ilyen rémüldözős – ingatta a fejét Réka.

– Szerintem tud valamit – motyogta az orra alatt Dávid. Épp ekkor kanyarodott be az utcasarkon a saját kocsijuk, amiből anya integetett felé.

– Látom, menned kell. Este te is kérdezd ki az anyukádat! – búcsúzott Réka, és besietett a házukba.

Dávid a küszöbön találkozott anyával, aki fáradt volt, de vidám. Örült, hogy Dávid jobban van, és a napjáról faggatta. Dávid egyszavas mondatokkal válaszolt. Csak az járt a fejében, hogy anyát valahogyan ki kell kérdeznie a Ring családról. De mivel kezdje? Mire hivatkozzon? Semmi jó nem jutott eszébe. Kereste a megfelelő pillanatot, de valahogy egyik sem volt az. Megvacsoráztak, befejeződött az esti sorozat, anya jó éjt kívánt Dávidnak, és ásítva indult az emeletre. Már a lépcsőfordulóban járt, amikor Dávid utánakiáltott.

– Várj!

Anya aggódva hátrafordult, és lenézett a földszinten álldogáló Dávidra.

– Mi a baj? Mégsem érzed jól magad?

– Neeem... csak... – Dávid a szavakat kereste, de nem jutott eszébe jó szöveg. Végül kibökte: – Te ismered a rózsaszín ház lakóit?

– A rózsaszín ház lakóit? – ráncolta a homlokát anya.

– Aha... Tudod, az utcánk sarkán, ilyen ronda, rikító házban élnek – hadarta Dávid.

– Miért fontos ez? – kérdezte gyanakodva anya, és két lépcsőfokkal lejjebb sétált.

– Csak... csak úgy – felelte sután Dávid, majd eszébe jutott a megfelelő válasz. – Reggel becsöngettek hozzánk. Ring Melinda meg a kislánya. Dakotát szertették volna megsimogatni...

– Ring Melinda! Nem hiszem el! Ezt a vakmerőséget! – vágott közbe anya ingerülten. Hirtelen tett még néhány lépést lefelé, de megcsúszott, és meg kellett kapaszkodnia a lépcsőkorlátban. Az egyik papucs leesett a lábáról, és leszánkázott a földszintre. Dávid felvette, és anya felé nyújtotta. Ritkán látta őt dühösnek, és most még az okát sem értette. Várta, hogy anya magától megmagyarázza a helyzetet. Látszott rajta, hogy próbálja visszanyerni az önuralmát. Belebújt a papucsába, és nagy levegőt vett.

– Igen, ismerem a családot... Mit akartak? Mondtak neked valamit reggel? Valami... furcsát?

Dávid értetlenül bámult anyára. Csak három lépcsőfok maradt köztük. Hirtelen rádöbrent, hogy szerepet cseréltek, és már nem ő faggatja anyát, hanem anya őt. Lázasan töprengett, mit felelhetne.

– Izé... nem... mondtak... furcsát. Miért, mit kellett volna mondaniuk?

– SEMMIT! Semmi közük hozzánk. Kerüld el őket, és ha újra megkörményékeznének, ne higgy nekik, bármit is mondanak!

Anyának szokatlanul éles volt a hangja. Dávid észrevette, hogy a keze is remeg.

– Ne haragudj, hogy felkaptam a vizet... – próbált nyugalmat erőltetni magára anya. – Most menjünk aludni, mert holnap vár a munka és a sulis. Jó éjt, kicsim! – búcsúzott, majd felsietett az emeletre, és magára csukta az ajtót.

Dávid pedig csak állt a lépcső alján, a korlátnak támaszkodva, és nem mozdult. Úgy érezte, forog vele a világ. Lehetséges, hogy anya és Viola is benne vannak ebben a rejtélyes ügyben? Mindketten idegesek lettek, amikor a Ring családról hallottak, ráadásul mindkettőjük neve szerepel a betonozó listáján. Úgy látszik, nem véletlenül... De MI ez az egész? És kiből bízhat, ha már anya is titkolózik?

Dávid lassan elindult felfelé, és az járt a fejében, hogy mindenütt gyanúsítottak veszik körbe. Senkiben sem bízhat. SENKIBEN! Teljesen egyedül van. Apát nem érheti el. A sulis haverjait sem. Mind a jövőbeli csütörtökön várják. De hiába, mert ő A SZERDÁBAN RAGADT, ÉS NINCS KIÚT! Senki sem segít.

Pont, mint három éve, amikor a nagyobbak elfoglalták a focipályát, és ők a sulis oldalánál, a kisudvarban fociztak. Tudták, hogy tilos, de nem törődtek vele.

Amikor nekirúgták az ablaknak a labdát, kijött az igazgató, és mind elszaladtak. Csak Dávidot kapták el, mert ő pont az ajtó mellett állt... Szerette volna megvédeni magát, de hiába nézett körbe, senki sem maradt mellette, hogy segítsen.

Dávid megrázta a fejét. Miért is jutott ez most az eszébe? Ezek a rossz emlékek folyton felbukkannak, és arra emlékeztetik, hogy ő nem elég talpraesett és bátor. Bezzeg Réka...

Réka egyedül van. Nincsenek szülei. Egy koleszban lakott. Mégis erős. Szembenézett a futárral, kitalálta, hogyan lopják el a csomagját, és a nagynénjét is simán kifaggatta. Ő egyedül is boldogul. Most is csak ő segít. Csak Réka. Csak Réka – ismételte Dávid, amíg el nem nyomta az álmot. Júnó ugatására ébredt éjfél előtt. Pontosan tudta, mi a dolga. Le kell mennie, és be kell hoznia a kölyök Dakotát az úttestről. A szokásos módon lesietett, kilépett az utcára, és ölbe vette a kiskutyát, majd meglátta Rékát, és jött az éles fény. Beszukta a szemét. Minden elsötétült.

Az orra előtt a jól ismert alakok tűntek fel: a betonozó, a futár, Melinda és a taxis. Még Viola és anya is ott volt közöttük. Egy színpadon álltak, a varrodában látott jelmezeket viselték, és táncoltak egy ismerős zenére. Dávid csengőhangjára. Dávid csak nézte őket, és hallgatta a dallamot, ami egyre hangosabb és hangosabb lett. Végül felriadt rá. Akkor értette meg, hogy

csak álmodott, és a telefonja szól. Csörgött, és nem akarta abbahagyni. Félálomban kinyúlt érte, és a füléhez nyomta.

– Segítened kell! – hallotta Réka rémült hangját.

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA TIZENEGYEDSZER

Körbevett a sötétség.

Az árnyékok nagyok és fenyegetőek lettek.

10. fejezet

„NEM MENEKÜLHETTEK ELŐLEM!”

Dávid felült az ágyban.

– Réka! Mi történt? Megszerezted a cetlit? Hány óra van? – kiáltotta a telefonba.

– Neeem... hajnali öt óra van... – jött a távolból Réka hangja. Dávid olyan erősen szorította a fejéhez a telefont, mintha az élete múlna azon, hogy minden szót halljon. Réka folytatta:

– Az úgy volt, hogy ma még korábban felriadtam. Láttam, hogy még csak hajnalodik, ezért arra gondoltam, itt a megfelelő alkalom: most megszerezhetem a cetlit a falióra hátlapjából. Bementem anya dolgozószobájába, felálltam egy székre, leemeltem az órát, és...

– És??? – kérdezte türelmetlenül Dávid.

– Nem volt benne a cetli! Már megint megelőzött a tolvaj – lihegte Réka. – Kirohantam a kertbe, hátha felfedezem a betörőt, és tényleg láttam valakit befutni a bokrok mögé... Azóta itt vagyok a teraszon... Még biztosan nem mehetett el a tolvaj, de... de... én nem tudom egyedül elkapni.

– Mindjárt ott vagyok! – pattant ki az ágyból Dávid. Letette a telefont, gyorsan felöltözött, majd

lesettenkedett az emeletről. Pár perc múlva már a brinjájával száguldott Réka anyjának a házához. A friss, hajnali levegő az arcába vágott, és megcsipkedte a bőrét. A felkelő napot sötét felhők takarták, de Dávid a félhomályban is kiismerte magát. Nem is az utat nézte, hanem az álmán gondolkozott. Úgy érezte, hogy volt benne valami, ami nagyon fontos. Egy igazi nyom... Amikor felébredt, még az eszében volt, de aztán Réka hangja kiűzte a fejből. Vajon mi volt az? Miért nem tud rájönni?

Kipirosodva, lihegve érkezett a kertkapuhoz, ahol Réka várta. A lány olyan volt a sötétben, mint egy macska. Hangtalanul surrant, és szokatlanul fénylett a szeme.

– Van valaki a kert végében! – tátogta Dávidnak.

Mindketten a házfalhoz lapultak, és hátrasettenkedtek a kertbe, majd befutottak egy bokor mögé.

– Merre láttad a tolvajt? – pislogott ki a levelek mögül Dávid.

– Arra... a tölgyfánál... – mutatott a távolba Réka.

– Rontsunk rá? Gondolod, hogy van nála valamilyen fegyver? – kérdezte fojtott hangon Dávid.

– Nem kell rávetnünk magunkat, csak közelítsük meg. A lényeg, hogy lássuk az arcát, és tudjuk meg, ki az időzavaró! Ha bántani akarna, majd kiáltozni kezdünk, és felverjük a szomszédokat.

Dávid bólintott.

– Rendben. Háromra kiugrunk a bokorból, és a fához futunk. EGY... KET-TŐ... HÁÁÁ-ROM... – számolt Dávid, és már lendült is előre, amikor Réka megfogta és megszorította a karját. Dávid először értetlenül megdermedt, de hamar rájött, miért húzta vissza Réka. A ház teraszajtaja lassan kinyílt, és megjelent a kertben a megszeppent, remegő Viola. Hatalmas sálba burkolózott, és a nagy tölgyhöz közeledett. Ugyanebben a pillanatban a fa mögül kilépett egy alak, és Viola felé indult. Félúton találkoztak, épp csak néhány méterre attól a bokortól, ahol Réka és Dávid lapultak. Dávid a szájára szorította a kezét, hogy visszatartsa a döbrent felkiáltását. A TOLVAJ MÉGISCSAK RING GÁBOR, A TAXIS! Ő állt Violával szemben kifogástalan öltözékben: tökéletesen vasalt ingében és fekete nadrágban. EZEK SZERINT Ő AZ IDŐZAVARÓ! Vajon mit akar Violától?

A taxis megállás nélkül magyarázott valamiről, Viola pedig sírásra görbülő szájjal hallgatta. Dávid hegyezte a fülét, és esküdni mert volna rá, hogy pont ugyanazokat a szavakat hallja, amiket a kivágott újságcikkek címében olvasott:

– A HALÁL TORKÁBÓL... MENEKÜLTÜNK MEG... ÉLETVESZÉLY... ÜTKÖZÉS... BALESET... ÁLDOZATOK...

Dávid hirtelen megrázkódott. Egy esőcsepp hullott a tarkójára. Majd még egy a feje búbjára. Majd a kézfejére. Mindenhová. Egyre jobban szakadt, de ő és Réka nem mozdulhattak a bokor mögül. Végre óráknak

tűnő percek múlva a taxis elbúcsúzott, Viola pedig be- ment a házba, és becsapódott mögötte a teraszajtó. A taxis a zajra visszafordult, majd megkerülte a házat, és eltűnt az esőben.

Dávid nagyot sóhajtott, és a fejére húzta a pulóvere kapucniját.

– Na végre! Tudjuk, ki az időzavaró... – kezdte, és már épp kilépett volna a bokorból, amikor a kert végé- ben megmozdult a sövény, és kikecmergett mögüle még egy alak. A kék kertésznadrágos férfi körbe- pillantott, majd átvágott az udvaron, és ő is köddé vált. Dávid azonnal felismerte a betonozót. Levegő után kapkodott.

– Mit kerestett itt a betonozó? És mit akart a taxis a nagynénédétől? Miért titokban beszéltek? Ha a beto- nozó és a taxis is minden szerda hajnalban itt bujkál, akkor melyikük vitte el a faliorából a cetlit, és melyikük az időzavaró? – kérdezte.

Réka nagyot tüszentett. Vizes haja az arcára tapadt, és remegett a hidegtől és a haragtól.

– Elég volt! Nem akarok többet rejtőzködve nyo- mozni. Elmegyünk a taxis házába, én lefoglalom őket valamilyen ürüggyel, te pedig átkutatod a házat... MÉG MA KIDERÍTJÜK, KIK ŐK!

– Elment az eszed?? – nyögte Dávid.

– Nem. Le kell csapnunk rájuk!

Dávid vitatkozott volna, de bőrig ázott, és már ismer- te Rékát. Tudta, hogy úgyszem lehet lebeszélni a tervéről.

Inkább elbúcsúzott tőle, és sietett haza, hogy még anya ébredése előtt visszabújhasson az ágyába. Szerencsére épp a szobájába ért, amikor anya ébresztője megszólalt. A reggel és a délelőtt ugyanúgy telt, mint mindig, de Dávidnak már nem volt kedve nyomozni. Fáradt volt és csalódott. Nem hitte, hogy valaha is sikerül kideríteniük az igazságot. Minden egyre kuszább lett. Mint amikor megpróbáljuk szétszedni az összegubancolódott szála- kat, de csak még nagyobb csomót kapunk. Morcosan várta a délután érkező Rékát. Kettőkor a szokásos mó- don találkoztak: Dávid segített neki kipakolni, és amint kettesben hagyta őket Viola, a lány belekezdett.

– Mindent átgondoltam. Most megyünk a rózsaszín házba. Visszük a kutyádat, Dakotát is. Majd azt mon- dod, hogy csak kedvességből jöttél... Azért, hogy a kis Borka játszhasson a kutyáddal. Letelepünk a kertben, simogatjuk a kölyök Dakotát, te pedig azzal az indokkal, hogy pisilned kell, bemész a házba, és körbeszimatolsz.

Dávid nagyot sóhajtott, de nem vitatkozott. Neki sem volt jobb ötlete, és mostanra már tényleg elege lett a sok rejtélyből. Mielőbb rá akart jönni, ki az időzavaró. Hazament Dakotáért, majd hármásban elsétáltak a ró- zszaszín házhoz. Amint becsöngettek, megjelent a mo- solygós Melinda.

– Áthoztad Dakotát! Ez nagyon kedves tőled! – uj- jongott. – Gyertek csak be, Borka nagyon fog örülni!

Minden úgy alakult, ahogy Réka elképzelte. Kint ül- tek le az udvaron, a fák alatt. Ismét bemutatkoztak egy-

másnak, és Melinda megkínálta őket limonádéval a csipketerítés kerti asztalnál. Letelepedtek, és a nagy melegben látszólag jókedvűen itták a hűs italt. Borka a bukdácsoló Dakota után futott, és hangosan sikongatott, Dávid pedig feszengve felállt, és megkérdezte, bemehet-e a mosdóba.

– Hogyne. A második ajtó az előszobában. Csak vedd le a cipőd, amikor bemész! Épp előbb mostam fel – mutatott a ház irányába Melinda. Dávid megköszönte, majd elindult. A bejáratnál tömény, édes illat csapta meg az orrát. Öblítő, illatosító vagy parfüm lehetett, ami nagyon kaparta a torkát, ahogy belépett a lakásba. Nem tudta eldönteni, hogy az izgalomtól vagy az illattól lett-e kába, csak azt érezte, hogy fulladozik, és képtelen gondolkodni. Égett az arca és a szeme, viszkedett az orra, és szeretett volna nagyon messze lenni innen. Pedig az otthon ugyanolyan szép és vendégmarasztaló volt, mint legutóbb. Semmi gyanúsát nem talált benne. Még különleges vagy egyedi tárgyakra sem bukkant. Átlagos és unalmas bútorok és csecsebecsék vették körbe. Mintha csak egy bútoráruház berendezett szobáiban járt volna. Végre megtalálta a dolgozót. Az íróasztalhoz lépett, és megakadt a szeme egy gyűrött papíron, amire valaki nyomtatott betűkkel egyetlen mondatot írt: **A NYOMOTOKBAN VAGYOK, ÉS NEM MENEKÜLHETTEK ELŐLEM!**

Dávid a magasba emelte a lapot, és megfordult. Akkor vette észre, hogy Melinda a küszöbön áll, és őt

bámulja. Furcsa módon nem az jutott eszébe, hogy rajtakapták, amint kutakodik, hanem az, hogy elfelejtette levenni a cipőjét. Elszorult a torka, ahogy Melinda szemébe nézett, de a nő nem tűnt haragosnak, inkább könnyörgő tekintettel meredt Dávidra. Pár pillanatig mindketten hallgattak. Dávid azért, mert fogalma sem volt, mivel magyarázhatná meg a helyzetet, Melinda pedig láthatóan töprengett valamin. Végül nagy levegőt vett, és belekezdett.

– Több olyan fenyegető levelet is kaptam, amit a kezdedben tartasz – suttozta Melinda, és a kezét tördelve belépett a szobába. – Va-valaki már napok óta ilyeneket küld ne-nekem, és nem tudom... mit kéne tennem.

Dávid meglepve bámult rá. Most már végképp nem tudta, mit is mondhatna. Melinda azonban nem várt választ. Biztatás nélkül folytatta:

– Szeretném, ha segítenél nekem. Számíthatok rád?

Dávid még mindig hallgatott. A fejében két hang vitatkozott egymással. Az egyik azt tanácsolta: „Mondj igent! Ha segítesz neki, ő is segít neked, és Rékával megfejtethetek, ki az időzavaró.” A másik azt szajkózta: „Mondj nemet! Mondj nemet! Anyukád is figyelmeztetett, hogy kerüld el a Ring családot. Ez csapda!”

Dávid válasza nyitotta a száját, és mielőtt még átgondolhatta volna, kibökte:

– Igen. Segítek.

– Tudtam, hogy bízhatok benned! Láttam az arcon – áradozott megkönnyebbülten Melinda, és

egészen közel hajolt hozzá. Dávid ugyanazt az édeskés, tömény illatot érezte rajta, mint mindenhol a lakásban.

– Pár hete kezdődött – sóhajtotta Melinda. – Akkor találtam az első levelet. Azóta mindennap bedobnak egyet a postaládánkba, de még sosem láttam az elkövetőt. Az üzenet ugyanaz: NEM MENEKÜLHETTEK ELŐLEM!

– Éés va-van ötlete, hogy ki a tettes? – kérdezte merészen Dávid, de Melinda megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. Mi mindenkivel jóban vagyunk az utcában. Nem tudok senkiről, aki gyűlölné.

– Akkor én miben segíthetnék? Nyomozzak a levélküldő után? – találgatott Dávid.

– Jaj, dehogyis! – ellenkezett Melinda. – Nem akarlak veszélybe sodorni.

– Hát akkor? – tárta szét a karját Dávid. Egyre kevésbé értette, mit akarnak tőle. Melinda kedvesen a vállára tette a kezét, és folytatta.

– Csak egy apróságra kérnék. A környéken senkinek nincs kamera az udvarán, így nem tudjuk visszaneézni, járt-e gyanús alak az utcában. Viszont az anyukád autójában van kamera, és reggelente mindig a házuk előtt hajt el. Talán felvette az illetőt, aki reggelente a postaládánkba dobja a névtelen leveleket. Ha az elmúlt napok és hetek felvételeit megtekinthetnék, esetleg találhatnánk valami nyomot. Én már kölcsönkértem tőle, de... nem mertem beszélni neki a fenyegető levelekről, ezért nemet mondott. Azt hiszem,

félreértett engem, és most haragszik ránk. De ha te levennéd a kamerát a visszapillantó tükörről, és áthoznád nekünk ma este... csak pár órára...

– A-azt akarja, hogy lopjam ki a kocsinkból? És ne szóljak anyának? – döbönt meg Dávid.

– Ugyan már, túlzol! – legyintett Melinda. – Miért lenne ez lopás? Nem tartjuk meg a kamerát. Visszavihetnéd, mielőtt a szüleid észrevennék. Nem kérnék erre, ha anyukád segítene, de ő annyira... khm... szigorú. Mint egy... egy...

– Ügyvéd a bíróságon? – segítette ki Dávid, maga elé képzelve anyát, amikor épp haragszik valamiért.

– Pontosan! – kiáltotta Melinda. – Tényleg olyan.

– Mert az is. Ügyvédként dolgozik – felelte Dávid, de Melindát nem érdekelték a részletek.

– Akkor? Számíthatunk rád? – kérdezte sietve.

– Hát nem tudom... – vallotta be őszintén Dávid. A cipőjére meredt. A fejében köd gomolygott, és az az édeskés illatfelhő is fojtogatta, ami a lakásban terjengett. A bőre alá kúszott, és beivódott a ruhájába.

– Neked ez a kis szívesség semmibe sem kerül, nekünk viszont nagyon-nagyon sokat jelentene – könyörgött tovább Melinda olyan mézesházosan, ami még fojtogatóbb volt az illatfelhőnél.

– Miért nem bízzák a rendőrségre? – próbált hárítani Dávid, Melinda azonban nem hagyta magát.

– A rendőrség? – húzta el a száját. – Nincs semmi nyom, amin elindulhatnának. Nem történt bűntény...

Addig a kisujjukat se fogják mozdítani, amíg bajunk nem esik.

– Ha... ha... – keresett újabb kibúvót Dávid, de Melinda kifakadt:

– Hát nem érted??? ÜLDÖZNEK! VESZÉLYBEN VAGYUNK! ÉS NEMCSAK ÉN, HANEM A KISLÁNYOM IS! Te segíthetnél! Ha később megtudnád, hogy bántottak, nem éreznél lelkiismeret-furdalást, amiért cserben hagytál minket? – szorította meg Dávid vállát Melinda. Dávid levette a tekintetét a cipőjéről, és ismét felnézett a nő arcába. Eltűnt róla a mosoly, és könnyek gyűltek a szemében. Dávid megborzongott. Nagyon megsajnálta, mégis ösztönösen hátrált egy lépést.

– Lehet, hogy igaza van... – motyogta.

Melinda csak erre várt. Elengedte Dávid vállát, és megveregette a hátát.

– Ma este várni fogunk! Tudom, hogy megbízhatok benned. Látod, arról sem faggattalak, miért járkáltál a lakásunkban... cipőben. Ha szeretsz kíváncsiskodni, semmi gond... Én mindig hamar megbocsátok... – duruzsolta Melinda. Dávid fejében csak az utolsó szó visszhangzott. „Megbocsátok...” „Megbocsátok...” Honnan ismerős? Megvan! Az újságkivágások a futár csomagjában. Melinda a hét évvel ezelőtti balesetet is megbocsátotta...

– O-olvastam, hogy hét éve elgázolták magukat... Nem lehet, hogy amiatt küldik a fenyegető leveleket? – csúszott ki belőle a kérdés.

Melinda döbbenet meredt rá. Most először nem talált szavakat.

– A-az a régi baleset? Azt már el is felejtettük – hápogta, aztán megigazította a ruháját, és hozzátette: – Mi sosem tartunk haragot. Megmérgezné a szívünket. Még annak a gyorshajtó futárnak is megbocsátottunk, aki egy éve elütötte a férjemet, és eltörte a kezét.

Dávid felkapta a fejét. Amikor először járt itt, Melinda már mesélt erről, de akkor nem említette, hogy a sofőr egy futár volt.

– F-U-T-Á-R? – ismételte meg nagyon lassan.

– Igen, gyógynövényes csomagokat szállított, és könyörgött, hogy ne hívjunk rendőrt, mert elveszítheti a munkáját. És mi annyira megsajnáltuk, hogy engedtünk neki. Pedig ha a férjem nem ugrik félre, talán meg is hal – magyarázta Melinda, majd visszatért az eredeti tárgyra. – Na... Akkor mindent megbeszéltünk? Hányra tudsz jönni a kamerával? Este hét?

– Aham – felelte Dávid oda sem figyelve. Csak a futár szó villogott a szeme előtt, és arra gondolt, hogy azonnal beszélnie kell Rékával. Kisietett a házból, majd az udvarra érve Réka tekintetét kereste. A lány azonnal megértette, hogy odabent történt valami. Nem kérdezett semmit, csak felkapta Dakotát, és elköszönt Melindától meg a kislányától. Dávid némán, gyors léptekkel ment a kapuhoz, kiért az útra, és meg sem állt hazáig. Arra sem emlékezett, hogy mondott-e valamit búcsúzóul Melindának. Amint a saját

kertjükbe ért, lehuppant egy padra, nagy levegőt vett, és egy szuszra elhadarta, mi mindent mondott Melinda. Réka leült mellé, és közbevágás, sikoltozás, értetlenkedés nélkül hallgatta. Csak bólogatással jelezte, hogy követi. Dávid ezt szerette benne. Igaz, hogy néha kiismerhetetlen és furcsa volt, de sosem kellett neki hosszan magyarázkodni. Mindig azonnal felfogta a helyzetet.

– A FUTÁR a tettes! – kiáltotta Dávid. Hevesen vert a szíve, mégis úgy érezte, hogy kitisztult a feje. – A futár minden reggel feltűnés nélkül eljöhét az utcánkba, és bedobhatja a fenyegető levelet a postaládába. Ráadásul ő ütötte el Melinda férjét, a taxist is egy éve! Ez NEM lehetett véletlen baleset!

– De miért gyűjtött újságkivágásokat a hét évvel korábbi balesetről? Azt nem ő okozta.

– Igaz, de talán rájött valamire azzal a balesettel kapcsolatban... És most ezért tudja zsarolni és fenyegetni a Ring házaspárt – csapott a térdére Dávid. Réka kétkedve nézett rá.

– Mindent a futár eszelt ki? Szerinted ő az időzavaró? Zsaroló és bűnöző? De hát olyan szerencsétlennek látszik. Még előlünk is elmenekült...

– Csak megjátssza magát – lódult meg Dávid fantáziája. – Mi van, ha igazából nem is futár? Ki tudja, miket szállít a csomagokban. Bármit elrejthet bennük, és észrevétlenül eljuttathatja a címzetteknek.

A betonozónak is így akarta átadni az újságkivágásokat. Bárcsak több csomagját megszerezhetnénk!

– Egyet megszerezhetünk – kapott észbe Réka. Dávid rosszat sejtve nézett rá.

– Mire gondolsz?

– Anyukád csomagjára... Minden szerda délelőtt elhossa nektek a futár, és te átveszed. Anyukád azt mondja, hogy tea van benne, de megnézted már egyszer is?

– Neeem! – kiáltotta Dávid, és összerándult a gyomra, ahogy eszébe jutott a tegnapi esti beszélgetés anyával. Nagyon ideges lett, amikor a Ring család szóba került... Talán csak amiatt, mert Melinda elkérte tőle a kamerát, és vitatkoztak. Ez még nem jelenti azt, hogy a futár bűntársa lenne.

– Csak nem az anyukámat gyanúsítod? – kérdezte fojtott hangon Rékától, de a lánynak a szeme sem rebent, ahogy válaszolt.

– Nincs más nyomunk. Meg kell néznünk! – zárta le a beszélgetést, és már fel is ugrott a padról. Dávid szorongva követte. Kinyitotta az ajtót, és belépett az előszobába. Réka kísértetként, hangtalanul besurrant mellette. A csomag ott hevert a kisasztalon néhány üres jegyzetömb mellett. Réka felkapta, és óvatosan lefejtette róla a papírt. Dávid a lélegzetét is visszafojtotta, úgy figyelte. Nem tudta eldönteni, minek örülne jobban. Ha nem találnának semmit, akkor

megnyugodhatna, hogy anya nincs benne az ügyben. Ám ha rábukkannának valamire, az segítene nekik a nyomozásban...

Réka a magasba tartotta a két teásdobozt.

– Immunerősítő és frissítő teakeverékek – olvasta le az oldalukról. Dávid fellelegzett, de túl korán. A két doboz közül kiesett egy üdvözlőlap. Réka csodálkozva utánakapott, és azonnal olvasni kezdte:

Kedves Mihályi Anikó!

Sosem felejttem el a nekem nyújtott segítségét! Ha nem jár el az érdekemben, ma nem tarthatnék itt, tekintve az előéletemet. Hálásan köszönöm!

Moharos Róbert

– Ezt a futár írta, még hozzá az anyukádnak! Most már biztos, hogy ismeri – sikkantotta Réka.

– Anyukám ügyvéd. Talán valamilyen peres ügyben védte... Ez még nem bizonyíték arra, hogy összejátszik a futárral – nyögte Dávid.

– Csak egy módon deríthetjük ki – tette zsebre az üdvözlőlapot Réka. Dávidnak már arra sem maradt ereje, hogy felsóhajtson. Tudta, hogy megint egy Réka-féle meredek terv következik. Nem tévedett.

– Holnap ismét szerda lesz. Délután a futár megint fel fogja keresni a betonozót az irodájában, és mi megint odamehetünk, hogy elkapjuk... Csak most nem engedjük, hogy meglógjon előlünk. Beinvitáljuk

az irodába, aztán bezárjuk. Nem hagyjuk, hogy kicsússzon a markunkból! Mielőtt még elmenekülhetne, kikérdezzük. Mindenről! – ecsetelte lelkesen Réka.

– BEZÁRJUK??? – ismételte Dávid. – Hiszen egy bűnöző, aki fenyegető levelet küld Melindáéknak! Bántani akarja őket!

– Ezt egyelőre csak feltételezed. Legutóbb se bántott, inkább elmenekült előlünk – emlékeztette Réka.

– Hát... szerintem ez örültség, de... látom, te már döntöttél – hebegte Dávid.

Réka bólintott. Épp kibújt a felhő mögül a napsugár, és megvilágította az arcát. Dávid megint úgy érezte, hogy az előtte álló lány nem is ember. Inkább egy lány szobra. Vagy egy titokzatos kísértet.

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA TIZENKETTÉDSZER

Hajnal van.

Kint esik az eső.

Bent félhomály uralkodik.

Az asztalomnál ülök. Elöttem egy újabb üres, szerdai lap a naplómban.

Mindig teleírom, de a következő szerdán ismét üressé válik.

Furcsa belegondolni, hogy amit teszek és amit lejegyzek, azt az ismétlődő szerda eltörli.

Csak az emlékezetemben él tovább. És Dávid emlékezetében.

Ha a mi emlékezetünkből is kitörölnék, olyan lenne, mintha soha nem történt volna meg.

Mintha sosem jártunk volna a varrodában és a Ring családnál, sosem üldöztük volna a futárt a labirintusban, sosem loptuk volna ki a gyógynövényboltból a csomagját, és sosem áztunk volna el a bokrok mögött.

Ez ijesztő.

Persze, gondolhatnék rá úgy is, hogy mindennap új eséllyel indulunk.

Amit tegnap elrontottunk, mára megsemmisül, és csinálhatjuk sokkal jobban.

Mint az üres, tiszta lap a naplóban, a szerda is arra vár, hogy újra megtöltsük.

A lehető legjobb történettel.

Szeretek írni. Legjobban azt szeretem, amikor az üres lapra felírhatom az első sort.

Elkezdeni valamit a legizgalmasabb.

Abból még bármi lehet.

Most mégsem örülök annak, hogy minden szerdán újra kell írnom a naplót. Mert ha valami különlegeset írok fel, az is elveszik másnapra. És nagyon furcsa és rossz érzés úgy alkotni, hogy tudom, amit lejegyzek, az később eltűnik.

Mégsem állhatom meg, hogy ne írjak. Valamiért muszáj. Talán mert megnyugtat.

Könnyebb így átgondolni, hol tartok.

Tegnap megismertem Ring Melindát és a kislányát.

Épp olyanok, mint a taxis férj.

Alacsonyak, szépek, kedvesek, és tökéletesnek tűnnek. Talán túl tökéletesnek is tartanám őket, ha nem volnának nagyon átlagosak.

Borka illedelmes és szófogadó.

Melinda előzékeny, sokat mosolyog és nevet.

A kertben rengeteg virágot nevel. Vannak tulipánjai, nárciszai, orgonabokrai...

Azt szokták mondani, hogy aki szereti a virágokat, az rossz ember nem lehet.

És aki ennyit mosolyog és nevet, biztosan vidám és boldog.

Az udvaruk is nagyon rendezett és tiszta volt. Olyan érzésem támadt, mintha nem is egy otthonban, hanem egy kiállításon lennék, ahol minden tökéletesen a helyén van, és minden csak egy kiállítási tárgy. Még ők maguk is.

Jó lenne tudni, mit gondol róluk Viola, és miről beszélt a taxissal hajnalban.

De Viola olyan ijedős. Hiába próbáltam célozni rá tegnap este, azonnal amiatt kezdett aggódni, hogy engem bánt valami.

Talán egy kicsit gyanakszik is, és látja, hogy valami zavar, csak nem tudja, mi lehet az.

Én pedig mindig a költözésre fogom.
És ő el is hiszi, mivel új otthonba költözni nehéz.
Főleg hozzá. Mindig rumli van a házában, és semmit se találni.
Igaz, ennek ellenére is otthonos minden szoba.
Tele van izgalmas tárgyakkal, jelmezekkel, sálakkal, díszletekkel.
Viola szeretne különleges lenni.
Kedves is, bár könnyen megbántódik. Szerencsére könnyen meg is bocsát.
Szétszórt, feledékeny, mégis azt érzem, hogy próbál velem barátkozni. Sokszor kérdezetgeti, hogy érzem magam, és miben segíthet.
Remélem... jó lesz vele élni.

11. fejezet

FOGSÁGBAN

Másnap délután Dávid és Réka már a jól ismert útvonalon haladtak a gyártelep szélére. A betonozó kockairodája most is üres volt, mint a korábbi szerdákön. Dávid bakot tartott Rékának, a lány pedig gyakorlatlan mászott be az ablakon, majd belülről kinyitotta az ajtót Dávidnak.

– És most? – kérdezte Dávid.

– Ha csenget a futár, beinvitáljuk. Nem ijesztjük el, hanem leültetjük. Megmondjuk, hogy a betonozó már várta. Amíg én szóval tartom, te kisettenkedsz, és a bringáját a tiédhez lakatolod. Így elmenekülni se tud. Aztán kikérdezzük... – sorolta Réka.

– Csak óvatosan! – könyörgött Dávid. Nem igazán bízott a terv sikerében, hiszen eddig semmi sem úgy sült el, ahogy ők képzelték. Arra azonban már nem maradt idejük, hogy jobban kidolgozzák az akciót. Valaki lefékezett az épület előtt, és már hallották is a csengetést. Réka sietve ugrott az ajtóhoz. Dávid látta, hogy remeg a keze, a hangja azonban nyugodt volt.

– Üdvözljük! A bácsikámnak el kellett szaladnia, de nemsokára visszaér. Jöjjön, és foglaljon helyet! Kér egy

pohár vizet? – tüsténkedett Réka a futár körül, mintha csak uzsonnára látná vendégül egy barátját. Dávid pár pillanattal ámulattal figyelte, aztán észbe kapott, és kisettenkedett az irodából. Fogta a futár falhoz támasztott bringáját, és az épület mögé tolta. Ott összelakatolta a sajátjával, majd zsebre vágta a kulcsot. Kicsit nyugodtabban baktatott vissza az irodába. Összenézett Rékával, aki elégedetten bólintott, és az ücsörgő futár felé fordult.

– Most pedig válaszoljon! Ki maga, és mit akar a Ring taxistól és a feleségétől?

Dávid nagyokat pislogott. Nem számított arra, hogy Réka csak így belevág a közepébe. Kihallgatásokon nagy hasznát vennék ennek a pókerarcú lánynak – futott át az agyán. Volt ideje töprengeni, mert a futár is hallgatott. Vagy annyira ledöbbsent, hogy mukkanni sem tudott, vagy valami hazugságon törte a fejét.

– Nem tudom, miről beszéltek – nyögte végül. Dávid elhúzta a száját. Ennél többre számított. Tényleg ilyen rosszul füllent egy bűnöző?

– Maga dobott be névtelen leveleket a rózsaszín ház postaládájába? – faggatta tovább Réka.

A futár most sem vallott, de a szeme megvillant a rémülettől vagy a haragtól. Nem lehetett eldönteni, hogy melyiktől, mert annyira gyorsan történt minden. Felpattant a székből, és a kijárat felé ugrott. Az útjába álló Dávidot félrelökte. Dávid egy szekrénynek

vágódott, és a fájó karjához kapott. A futár addigra már kint volt. A bringáját kereste, majd üvöltve tért vissza.

– Na ne szórakozzatok velem! Hol a lakat kulcsa? Adjátok ide!

Dávid szerette volna lelassítani az eseményeket, mint egy filmet, hogy megérthesse, mi zajlik körülötte. Az egyik pillanatban a futár még az ajtóban állt, a következőben már rávetette magát, és a falhoz szorította. A harmadikban kiemelte a zsebéből a lakat kulcsát. A negyedikben a kapálózó Dávidot betaszította a mosdóba. Az ötödikben Rékát is Dávid után lökte. A hatodikban rájuk zárta a mosdó ajtaját. A hetedikben távolodtak a léptei. A nyolcadikban már el is tűnt, és csak Réka sikoltozását lehetett hallani. A lány felkapcsolta a villanyt, és a vécéajtót kezdte ütni az öklével.

– Engedjen ki! Hé! Jöjjön vissza! Nem fogjuk faggatni, csak nyissa ki az ajtót! – könyörgött. Dávid a fájó karját masszírozta, és felkiáltott:

– Hú, ezt nagyon megszívtuk! Tényleg a futár a tettes. Nagyon dühös lett, amikor a névtelen leveleket említetted. Most már biztos, hogy... – hadarta, de elhallgatott, amikor Réka szembefordult vele.

Dávid nem hitt a szemének. Egy másik lány állt előtte. Valaki, aki nem viselt pókerarcot, nem tűnt szobornak, se kísértetnek. Cseppet sem volt nyugodt, se tanár néni, se okoskodó. Nem kapta elő a jegyzetfüzetét,

és nem ötletelt, nem parancsolgatott, hanem... sírt. Dávid megkukult. Lázasan töprengett valami vigasztaló szövegen, de semmi jó nem jutott eszébe.

– Majdcsak kiszabadulunk valahogy... – ígérte, és gyorsan körbenézett menekülési útvonalat keresve, de csak egy kézfejnyi szellőzőnyílás volt a magasban. Réka követte Dávid tekintetét, és még jobban zokogni kezdett. Remegett, mintha borzasztóan fázna, és nehezen vette a levegőt.

– Ki kell jutnom innen! Roosz-szul va-gyok – nyögte.

– Fáj valamid? – kérdezte sután Dávid.

– Ne-neh-eeem – lihegte Réka, de olyan eltorzult arccal, ami ellentmondott a szavainak.

– Próbálj megnyugodni! – könyörgött Dávid.

– Neeem meg. Itt... itt van!

– Mi van itt? – értetlenkedett Dávid.

– A szörny! – kiáltotta Réka.

– Szörny? – ismételte meg Dávid. – Miféle szörny?

– Ami üldöz. Mindig követ, és... és most elkap! – sikította Réka.

Dávid lefagyott. Megszokta már, hogy Réka mindig különösen viselkedik, és furcsákat mond vagy kér, de ez a szörny dolog túl meredek volt. Megőriült az ijedségtől? Lehetséges ilyesmi? – futott át Dávid agyán, de mielőtt még átgondolhatta volna, Réka folytatta.

– ITT VAN! És ni-nincs ho-ho-va menekülni előle!

Dávid egyre jobban megrémült. Úgy érezte, hogy hosszú percek telnek el, és ő csak áll, mint egy szerencsétlen, és mozdulni sem tud a szűk helyen. Végre az apró mosdóra nézett, és erről eszébe jutott valami.

– Mosd meg az arcod! És igyál egy kortyot! Az segíteni fog – tanácsolta. Megnyitotta a csapot, majd hátrébb húzódott, és a falnak simult, hogy helyet adjon Rékának. Réka pár pillanatig még a könnyeit nyelte, aztán egyik kezével a mosdóba kapaszkodott, a másikkal pedig megmosta az arcát, majd megrázkódva lehuppant a lecsukott tetejű vécére. Vörös volt a szeme és az arca, a vizes hajszálai pedig a bőrére tapadtak. Még mindig nagyon nehezen és hangosan vette a levegőt. Úgy, mint akit maratoni távon kergett egy megvadult kutya. Dávid nagyon kényelmetlenül érezte magát. Borzasztóan sajnálta Rékát, de fogalma sem volt, miért borult ki ennyire. Hiszen más nehéz helyzetekben olyan nyugodt maradt.

– De hát MI történt veled? MI a baj? – faggatta újra.

– A-a-az ne-em elég baj ne-neked, hogy be vagyunk zárva? – kérdezett vissza a lány.

– Persze, elég gáz a helyzet, de... máskor mégsem borultál ki, és nem féltél ennyire.

– Má-máskor is fé-féltem – hüppögte Réka.

– Nekem sosem tűnt fel – védekezett Dávid.

– Mert nem mutattam. Már megmondtam neked, hogy ha kimutatjuk az érzéseinket, akkor elveszünk – motyogta maga elé Réka.

Dávid továbbra sem fogta fel Réka ködös szavait, de úgy látta, ha szóval tartja, legalább addig sem zokog, ezért folytatta.

– Mi az, hogy elveszünk? Ez mit jelent?

– Hát ezt – mutatott körbe a lány a mosdóban.

– Még mindig nem vágom... – pislogott Dávid.

– Mit nem értesz? Ha mások látják, hogy mit érzünk, akkor legyőzhetnek. Kihasználhatnak. Kinevethetnek. Bezárhatnak... ide. És akkor elkap a szörny.

– A szörny? – ráncolta a homlokát Dávid.

– I-igen – sóhajtott óriásit Réka.

Dávid elvesztette a fonalat. Nem tudta, hogyan folytassa ezt a zavaros beszélgetést. Szerencsére Réka már nem sírt. Úgy tűnt, azon gondolkozik, hogyan magyarázza meg a szörnyet Dávidnak.

– A-amikor legutóbb be-bezártak a vécébe, mert rájöttek, hogy félek... akkor... akkor valami szorította a mellkasomat. Nagyon. Nem kaptam levegőt. Olyan volt, mintha megtámadott volna egy szörny, és megakart volna fojtani. Álmomban néha ú-újra érzem, és látom is. Szürke alak. É-és nem lehet előle elmenekülni. Bárhol megtalál. Az a szörny. Így neveztem el.

Dávid leragadt az első mondatnál. Döbbenet kért vissza.

– LEGUTÓBB is bezártak a vécébe??? KIK zártak be?

– A koliban... az évfolyamtársaim – suttogta Réka.

– Miiiii? De hát miért? – kiáltott fel Dávid, és észre sem vette, hogy leül Réka elé a földre.

– Azért, mert féltem. Már mondtam. Kimutattam, mit érzek, és szerintük vicces voltam. És élvezték... Ha nem féltem volna, és nem tudták volna, hogy gyáva vagyok...

– Te? Gyáva? Ez nem is igaz! – fakadt ki Dávid. Hirtelen nagyon dühös lett. Maga is megdöbbsent, mennyire. Legszívesebben behúzott volna egyet Réka összes koleszos társának. Ökölbe szorította a kezét, úgy folytatta.

– NEM VAGY GYÁVA!!! Nyomoztál az időzavaró után, kergetted a futárt, és úgy faggattad, hogy... hogy... szóval ahogy én sem mertem volna – sorolta.

– De igazából akkor is féltem. Csak... eljátszottam, hogy bátor vagyok – vallotta be Réka.

– Hát aztán! Mindegy, mit éreztél! Attól még bátornak tűntél, és tök sok mindent tettél – ellenkezett Dávid, és ahogy eszébe jutott néhány rossz emlék, még hozzáfűzte. – Még bátrabb voltál amiatt, hogy féltél, és mégsem adtad fel, és nem menekültél el.

– A koleszban sokszor elfutottam – ismerte be Réka, majd felbátorodva mesélni kezdett. – Csak később jöttem rá, hogyan bújjak el a szörny elől. Ha maszkot veszek fel, akkor nem tudják, hogy fáj. Ha nem látják az arcomon, mit érzek, akkor észre sem veszik, ha félek vagy elszomorodom. Tettettem, hogy bátor vagyok.

Dávid ebből csak azt értette, hogy a kolesz szörnyű volt Rékának.

– Anyukád kitalálhatott volna valami jobbat is, mint hogy távoli suliba küld. Lakhattál volna Violánál vagy más rokonnál... – morogta.

– Hááát... anyának nem is mondtam, milyen rossz... És tudod, most már értem, hogy azért küldött meszsire, mert féltett. Biztos nem akarta, hogy felhasználjon egy időzavaró, vagy bajba kerüljek a képességünk miatt.

Dávidban feltámadt a kíváncsiság.

– Tudod, hogyan halt meg? Csak... csak nem egy időzavaró miatt?

Réka megrázta a fejét.

– Be-beteg volt – hüppögte. – Az a rossz, hogy ezt a képességet nem lehet felhasználni saját magunkért. Különbösen talán... – Réka hangja elcsuklott. Dávid rájött, hogy megint veszélyes témát hozott fel. Szerette volna elterelni a lány figyelmét, de Réka nem hagyta.

– Tudod, mi a legrosszabb? – kérdezte Dávidtól.

Dávid feszengve megrázta a fejét.

– Az, hogy nincsenek emlékeim róla. Mintha kitörölték volna – suttopta Réka.

Dávid csodálkozva bámulta.

– Olyan jó lenne emlékezni. Arra, amikor itthon voltam veled. De az olyan ritkán volt. És semmire sem emlékszem.

– Durva – csúszott ki Dávid száján. – Én meg örülnék, ha elfelejthetném az emlékeimet.

Réka kíváncsian nézett rá, de Dávid nem akarta folytatni. Végre megértette, miről beszélt eddig Réka. A lány ugyanazt érezte, mint ő, amikor kisgyerekként elveszett az utcán, és csak állt a galambok között, és nem látta a szüleit. Valami őt is fojtogatta belülről. Ez volt a szörny! Ő is menekült előle, csak futás közben megtalálta apát és anyát. Réka viszont hiába futott... mégis egyedül maradt.

Dávid megrázta a fejét. Ez a gondolat elviselhetetlen volt. Nagyon sajnálta Rékát, de közben mégis csodálta. Hogyan lehet, hogy a lány még így is szeretne emlékezni? Dávid inkább kitörölte volna a rossz emlékeit...

– Nekem is volt már, hogy találkoztam a szörnyeddel. De... de én nem szeretem az emlékeket. Olyan kínosak – mondta Dávid a végépadlót bámulva.

– Kínosak?

– Aha. Mint a tegnapi is. Amikor Melinda rajta kapott azon, hogy a dolgozószobában kutatok.

– Attól féltél, hogy rájön, mi után nyomozunk?

– Igazából nem. Hirtelen csak az jutott eszembe, hogy nem vettem le a cipőmet, ahogy kérte... – idézte fel Dávid.

– Leszidott miatta? – kérdezte Réka.

– Nem. De tudom, hogy akart. Amikor a cipőmre nézett, olyan fejet vágott, mintha meglátott volna egy patkányt a szőnyegen.

Réka váratlanul felnevetett, Dávid pedig felkapta a fejét. Hirtelen jóleső meleget érzett a hasában. Lázasan töprengett, mit mondhatna még, ami vicces. Gyorsan felidézte, amikor eltüsszentette magát a fa mögött bujkálva, és Melinda észrevette. Réka pedig ezen is kacagott. Végre nem a sírástól, hanem a nevetéstől fogta a hasát. Dávid újabb humoros sztorikat keresett az emlékezetében, és most nem bánta, hogy annyi emléke van. Valahogy erősebbnek érezte magát attól, hogy sikerült megnevettetnie Rékát. Egy idő után arról is megfeledkezett, hogy egy parányi vécébe vannak bezárva. Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, csak azt érezte, hogy kiszáradt a szája, és még mindig nem tűnt el a hasából az a kellemes bizsergés. Csak egy hangos fékezés döbbsentette rá a helyzetükre. Ő is és Réka is ugyanabban a pillanatban váltak kővé. Hallgatóztak. Odakintről beszélgetésfoslány szűrődött be. Először a futár hangját ismerték fel, majd a betonozóét.

– Itt vannak a mosdóban – magyarázta a futár.

– Bezárta őket? Elment az esze?? Két kiskorút nem lehet csak úgy fogva tartani!!! – háborgott a betonozó.

– Megrémültem. Faggattak. Tudnak rólunk. Attól tartottam, hogy elrohannak a Ring családhoz, figyelmeztetik őket, és akkor... – magyarázkodott a futár, de a betonozó a szavába vágott.

– Ugyan már, ők még fiatalok! És nem tarthatjuk itt őket. A szüleik már biztosan aggódnak...

– Jó-jó... Csak ne tartson nekem újabb litániát. Magára bízom – nyugtatta a futár a társát.

– Hazavisszük őket az autómmal – zárta le a beszélgetést a betonozó, és Dávid fellélegzett. Ezek szerint nem fogják bántani őket. Már hallotta is, ahogy elfordul a kulcs a zárban. A vécé ajtaja feltárult, és a lámpafényes irodában ott állt előttük a betonozó.

– Sajnálom, hogy ez történt veletek, de aki tilosban jár, az ugye... – kezdte a betonozó, majd Rékára pillantva megkérdezte: – Jól vagytok?

Dávid bólintott. Réka meg sem mukkant. Úgy tűnt, még mindig nem tért vissza a régi, magabiztos lány, aki rezzenéstelen arccal válaszolgat mindenkinek.

– Hazaviszlek titeket a furgonossal. A bringa befér hátra. Indulás! – vezényelt a betonozó.

Dávid némán engedelmeskedett, Réka pedig követte. Beszálltak a betonozó mellé. A futárnak addigra nyoma veszett. Talán az irodában maradt. Dávidnak csak most futott át az agyán, hogy ez csapda is lehet. Mi van, ha nem haza viszik, hanem elrabolják őket? Talán Réka is erre gondolhatott, mert a sötétben megfogta Dávid csuklóját. Annyira szorította, hogy Dávidnak már fáj, mégsem akart rászólni a lányra. Úgy tett, mintha észre sem venné. Kibámult az ablakon, a lámpák fényeit nézte, és találgatta, hány óra lehet. Amikor felismerte az utcájuk sarkát, úgy érezte, mintha ledobhatott volna a hátáról egy kövekkel teli zsákot. Szinte lebegve szállt ki az autóból. Réka elengedte a csuklóját,

és a nagynénikéje házáig rohant. Búcsúzóul csak integetett, majd eltűnt a kertjükben. Dávid megfordult, és szemben találta magát a garázsukkal. Hirtelen eszébe jutott, mit ígért Melindának.

A futár attól félt, hogy ha kiszabadulnak, akkor figyelmeztetik a Ring családot... És tényleg megtehetné, hogy bemegy a garázsba, kiveszi a kocsiból a kamerát, és megnézi, mi van rajta. Ha megtalálná a felvételeken a futárt, amint levelet dob a rózsaszín ház postálódájába, akkor lenne bizonyíték ellene, amit átvihetne Melindáéknak, és véget érne ez a lidércnyomás. De... talán még egyszerűbb volna, ha végre kitálalna anyának, és kikérdezné a futárról és a teacsomagban talált üzenetről. Mit tegyen?

.....

Elkapott a szörny.
Nem menekülhettem előle.
Pont, mint az álmomban.
Megszorította a mellkasomat.
Azt hittem, megfulladok.
Aztán... mégsem történt semmi.
Legyőztem.
Vagy Dávid győzte le?
Nem tudom eldönteni.
El is felejtettem, hogy be vagyunk zárva.

Sőt... igazából egy idő után azt éreztem, hogy nem is akarok kiszabadulni.
Mert ha kiszabadulunk, akkor megtalálnak.
Itt meg csak ketten voltunk, és nevtünk.
Nem kellett semmit tennünk.
Nem kellett viselnem a maszkot.
Nem volt időzavaró.
Nem volt szörny.
Melegség öntött el.
Pont az ellenkezőjét éreztem annak, mint máskor a szörny közelében.
Aztán jött a betonozó, és mindent elrontott.
Nem tetszik nekem az a férfi.
Túl magabiztos.
Túl erős.
Túl ráncos a homloka.
Nem úgy néz ki, ahogy elképzelek egy betonozót.
És a szája olyan furcsa mosolyra húzódott, amikor ránk nézett.
Mintha mindent tudna, és kinevetne minket.

MEGVAN A BIZONYÍTÉK!

Dávid megborzongott az esti, hűvös levegőtől, majd határozott léptekkel elindult a garázsba. Úgy döntött, megnézi, mi van a kamera felvételén. Halkan elővette a kulcsát, és kinyitotta a garázs ajtaját. Nem kapcsolt villanyt. Úgy surrant az autóiig, mint egy igazi tolvaj. Szerencsére a kocsi nyitva volt. Anya sosem zárta itthon. Dávid már be is ugrott a vezetőülésre, és levette a kamerát a visszapillantó tükörről. Benyúlt a kesztyűtartóba, mert tudta, hogy ott tartják a kábelt, majd összekötötte a kamerát a telefonjával, és visszatekerte a felvételt egy hónappal korábbra. Ahogy elindította, a szíve megint heves dobogásba kezdett. Nagyon furcsán érezte magát. Ült a sötétben, a csend körbeölelte, és a kijelzőjén egymás után pörögtek az elmúlt napok reggelei. Sokáig nem vett észre semmi különöset, és már kezdett lankadni a figyelme, amikor a sokadik videón végre kiszúrta a futár piros pólóját. Megállította a felvételt, és alaposan szemügyre vette, mit lát. Igen! A futár!!! Felismerte a fának támasztott bringáját is. A rózsaszín ház előtt állt, és...

Dávid elindította a videót. Majdnem felkiáltott örömeiben. A futár tényleg bedobott egy borítékot Melindáék postaládájába. Épp akkor, amikor anya közeledett felé a kocsival. Megfordult, és látni lehetett az arcát. MEGVAN, AMIT KERESTEK! ITT A BIZONYÍTÉK! VÉGRE! AZ IDŐZAVARÓ LEBUKOTT! Már most átviszi a kamerát Melindáéknak – határozott Dávid, és gyorsan visszatekerte az elejére a videót. Azaz mégsem... Izgalmában véletlenül nem vissza, hanem előre tekerte a felvételt, és a kijelzőjén már a következő, keddi reggelt nézte:

Anya most is kifordul a garázból, és elindul ugyanazon az útvonalon. Épp a rózsaszín házhoz ér, amikor hirtelen lefékez, mert kiugrik elé az útra a taxis férfi. A következő pillanatban anya kiszáll a kocsiból, és már őt is látni lehet a kamera felvételén. Ott áll az autó előtt, és próbálja felsegíteni az elesett férfit. Közben Melinda is befut a képbe. Ő is a sántító férjét támogatja, és valamit nagyon magyaráz anyának. Először szánakozva, majd egyre dühösebben. Anya sem higgadt. Az arca vörösen lángol. Az autója felé mutogat. Melinda is a kocsira néz, majd megváltozik a tekintete. Olyan fejet vág, mint egy sarokba szorított macska. Villámokat szór a szemével, és ordít. Ha tehetné, talán karmolna és fújna is. Anya azonban csak gúnyosan elmosolyodik, majd otthagyja a taxist és Melindát, és visszaindul az autóhoz...

A felvétel véget ért. Dávid maga elé meredt. Percek teltek el, mire erőt vett magán, és visszatekerte, hogy újra megnézze. Újra és újra. Alig hitt a szemének. Gábor, a taxis tényleg anya kocsija elé vetődött, majd onnan továbbgurult az árok felé. Anya nem ütötte el, mert még épp idejében lefékezett... Melinda ordított anyával. De miért? Mit jelent ez a felvétel? Miért ugrott ki a taxis anya elé? Látnia kellett, hogy jön... És ha mégsem vette észre, akkor sem anya volt a hibás. Miért vele üvöltözött? Dávid fejében hirtelen világosság gyúlt: **DIREKT TETTÉK?** Balesetet akartak okozni, hogy anyát vádolhassák? Talán a futár sem igazából ütötte el a taxist? Azt a balesetet is a Ring házaspár rendezte meg? Hát ezért haragudott anya olyan nagyon rájuk! Ezért kérte, hogy ne álljon szóba velük, és kerülje el őket! Ez a felvétel ezen a héten, kedden reggel készült. Egy napja, ha nem számolja az ismétlődő szerdákat...

Dávidnak kiszáradt a torka. Most már tudta: Melinda tegnap délután hazudott neki, és elhallgatta előle ezt az esetet. Nem csak a futár miatt akarta a kamerát. Azért kellett neki a felvétel, hogy kitörölhesse, amint kedd reggel a férje kiugrik anya kocsija elé. El akarta tüntetni a bizonyítékot! Mégis Melinda vagy a férje az **IDŐZAVARÓ!** Talán az időt is azért állították meg, hogy megszerezzék valahogy a kamerát, mielőtt késő lenne. A futár csak egy áldozatuk, aki üldözi őket... De hogyan lehetne biztos ebben, és mit tegyen a bizonyítékkal?

Dávid az órájára pillantott. Elmúlt kilenc. Anya már biztosan aggódik, hogy hol van. Irtó dühös lesz, ha megtudja, hogy elvette a kamerát, és beszélt Melindával. Nem ez a megfelelő pillanat, hogy az ügyről faggassa. Réka pedig talán már le is feküdt. Ma nagyon kiborult a vécés kaland miatt. Őt sem hívhatja fel... Legjobb lesz, ha vár holnapig. Akkor újra szerda lesz. Anya elfelejti a mai napot, Réka pedig megnyugszik, és ismét higgadt fejjel tud segíteni.

Dávid döntött: holnap reggel ismét kiszökik a garázsba, elemeli a kamerát a kocsiból, így Rékának is meg tudja majd mutatni a felvételeket. Aztán együtt kitalálják, mi legyen a folytatás...

Nagyot sóhajtott, ahogy kimászott a kocsiból. Megkönnyebbült, hogy sikerült másnapra halasztania az ügyet. Most már csak azon töprengett, mivel magyarázza meg anyának a késői hazatérést. Mielőtt még kitalálhatott volna bármit, hirtelen fény töltötte be a garázst. Anya állt az ajtóban. A haja kócos volt, a szeme vörös, a száját pedig egészen kicsire húzta össze.

– A-anyá? – szólította meg Dávid, de anya nem válaszolt azonnal. Pár pillanatig még kitartott a vihar előtti csend, majd rázúdultak a szavak Dávidra, épp úgy, mint az esőcseppek egy zivatarban.

– Van fogalmad róla, mennyire aggódtam? Szó nélkül eltűntél itthonról! Késő este van, és se üzenet, se hívás, semmi... Kerestelek, de egyszer sem vetted fel. Minden barátod az osztálykirándulásról tart hazafelé.

Apád külföldön van... El sem tudtam képzelni, hol és kivel lehetsz... Már azt hittem, hogy... hogy...

– Sajnálom – motyogta leszegett fejjel Dávid.

– Sajnálod??? Ennyi? Hol voltál eddig?

– Én... izé... csak megismertem a szemben lakó lányt. Segítettem neki kipakolni, és nem vettük észre, hogy már ilyen késő van – füllentette Dávid, és még mindig kerülte anya pillantását.

– És a telefonodat miért nem nézted? Többször is hívtalak.

– Le volt halkítva...

– Eszedbe sem jutott, hogy aggódom? Miért nem írtad meg, hová mész?

– Csak... izé... nem tudom. – Dávid kifogyott az ötletekből. Utált hazudni anyának, de ha elmesélné, hogy ismétlődnek a szerdák, anya lázasnak vagy örültnek gondolná. Sosem hitt semmiben, ami természetfeletti.

Anya szemében felváltotta a haragot a rémület.

– Ugye nem titkolsz valamit? Van valami baj? Roszszul érzed magad? – kérdezte azonnal.

– Nincs semmi – sietett a válasszal Dávid. – Csak... éhes vagyok. És fáradt. És NAGYON sajnálom, hogy megbántottalak – mondta őszintén Dávid.

Anya végre megmozdult. Dávidhoz rohant, és együtt mentek be vacsorázni. A béke látszólag helyreállt, mégsem beszélgettek az étkezés alatt. Mindketten rosszkedvűek és kimerültek voltak. A szokásos sorozatukat se nézték. Dávid már amúgy is fejből fújta

a szerda esti részt. Amint végeztek, elköszöntek egymástól, és bevonultak a szobáikba. Dávid becsukta maga mögött az ajtót, és az ágyra vetette magát. Azt hitte, hamar leragad majd a szeme, de még sokáig forgolódott. Magányosabbnak érezte magát, mint előző este. Már nemcsak apa és a haverjai voltak távol tőle, de anya és Réka is. Anyának hazudott, Réka pedig halálra rémült a délutáni kalandtól. Vajon holnap lesz kedve folytatni a nyomozást?

Dávid még akkor is ezen töprengett, amikor meghallotta a kutya ugatását. Lesietett a házuk elé, kilépett az útra a kiszökött kölyökért, és mint mindig, Réka tekintetét kereste. A lány most is megjelent, de még fehérebbnek és kísértetiesebbnek tűnt, mint máskor. Dávid kiáltani akart neki, de mielőtt megtehetette volna, jött a szokásos, vakító fény, és máris a szobájában ébredt. Ismét szerda reggel volt. Dávid gyorsan felöltözött, és amíg anya a konyhában készítette a rántottát, ő kisettenkedett a garázsba. Kinyitotta a kocsiajtót, és remegő kézzel levette a visszapillantó tükörről a kamerát. A zsebébe sülyesztette, majd visszasietett az étkezőbe. Amint anya elment dolgozni, Dávid elővette a kamerát, és megint visszanezta a keddi felvételt. Újra és újra látta az autó elé vetődő taxist és az üvöltöző Melindát. Alig várta, hogy Rékának is megmutassa délután. Addig ki kell bírnia valahogy... – gondolta, és lerakta az étkezőasztalra a kamerát, majd leült tévét nézni.

Még sosem vánszorgott ennyire az idő. Ez volt az eddigi leghosszabb szerda délelőtt. Mint mindig, ma is becsöngetett Melinda, hogy megkérje Dávidot, dobja vissza az udvarra esett labdájukat, és később a futár is meghozta a teacsomagot. Dávidnak pedig úgy kellett tennie, mint aki most találkozik velük először. Csak a delet várta, amikor a szomszéd néni áthozza a buktát. A grízes tésztának már a látványától is rosszul volt, de a buktát egy évig is meg tudta volna enni mindennap.

Bori néni pontban 12-kor csengetett. Dávid bekísérte őt a konyhába. A néni már otthonosan mozgott náluk. Gyakran átjárt, hogy kölcsönkérjen egy kis cukrot, vagy hozzon valami finomságot Dávidnak és a szüleinek. Most is kérdés nélkül állt meg a pult előtt, és elkezdte átpakolni a buktákat egy tálcára. Dávid általában csendben figyelte, most mégis megszólalt, mert annyira vágyott arra, hogy beszélgessen valakivel, aki nincs benne a rejtélyes ügyben.

– Hogy van, Bori néni? – kérdezte.

– Jaj, milyen kedves tőled! Egészen jól – mosolygott. – Csak a térdem fáj, mint mindig. És... olyan különösen érzem magam. Egészen különösen.

– A melegfront miatt? – találgatott Dávid.

– Lehetséges. Bár ilyet még sosem éreztem korábban – folytatta a néni. – Sütök-főzök, aztán egyszer csak megállok, és azt gondolom: mindez már megtörtént velem egyszer. Pontosan ugyanígy.

Dávid felkapta a fejét. Kíváncsian pislogott Bori néniére.

– Úgy érti, olyan, mintha ismétlődne ez a nap?

– Nos, így is fogalmazhatnék. Minden pillanat ismerős. Minden mozdulat ismerős. Minden mondat ismerős. Talán ez is az öregséggel jár – morfondírozott Bori néni, Dávid pedig megkukulva bámulta. Nem mert mondani semmit, hátha Bori néniben gyanút kelt. Inkább elterelte a figyelmét, és megmutatta neki az étkezőasztalra vett új terítőt. Bori néni megcsodálta, majd sietve elköszönt. Dávid innentől csak Rékát várta. Szinte oda sem figyelt a betonozóra, aki kettőkor becsöngetett, hogy átadja a névjegyét. Réka épp akkor érkezett meg a szemközti ház elé a nagynénjével és a taxissal. Dávid átrohant hozzá, és segített neki sokadszorra is kipakolni, és beköltözni az új otthonába. Nehezen tudta magában tartani az új fejleményeket, és amint Viola elindult a munkába, belekezdett.

– Nem fogod elhinni, mit találtam anya kameráján! Tudod, azon, amit a visszapillantó tükrökre szerelt.

Réka szeme elkerekedett. Dávidnak valamiért összeszorult a szíve, ahogy ránézett. A lánynak nem kíváncsiságot, hanem félelmet tükrözött a tekintete. Már nem viselte a maszkot, amit tegnap említett. Dávid minden érzést le tudott olvasni az arcáról.

– Mi a baj? – kérdezte hirtelen. Réka nem felelt azonnal, aztán mégis elsuttogta a választ.

– Ma egészen korán felébredtem... Rögtön besiettem anya dolgozószobájába, hogy kivegyem az órából a cetlit. Alig volt hajnali három óra, de megint megelőztek. A tolvaj még így is gyorsabb volt nálam. Hogyan lehet ez??? Hogyan cselez ki mindennap az IDŐZAVARÓ? Nem bírom!

– Ne aggódj, már nyomon vagyok! – nyugtatta Dávid, és gyorsan összefoglalta, mit látott a kamerán.

– Szóval a taxis és Melinda a valódi tettes? – motyogta maga elé Réka.

– Gyere át hozzánk! Megmutatom. Reggel kivettem anya kocsijáról a kamerát, hogy te is meg tudd nézni – magyarázta Dávid, és már indult is haza. Alig várta, hogy Réka véleményét hallja a felvételtől. Bekísérte őt az étkezőjükbe, és az üres asztalhoz rohant. Majd a konyhapulthoz. Végül vissza az asztalhoz.

– Úgy emlékeztem, hogy az asztalra tettem a kamerát. De nincs itt... – morogta. Réka csak állt a küszöbön, és figyelte, ahogy Dávid ide-oda ugrál, minden sarokba benéz, felszalad az emeletre, majd vissza a földszintre...

– Nincs meg! – lihegte Dávid. – Eltűnt a kamera! Azon van mindkét bizonyíték! A futár, ahogy levelet dob a Ring család postaládájába, és a taxis, ahogy megpróbálja elűtteni magát anya kocsijával.

– Gondolj vissza arra, amikor még a kezekben volt a kamera. Mit csináltál? Próbáld meg felidézni! – ajánlotta Réka.

Dávid összeráncolta a homlokát.

– Reggel megnéztem a felvételeket. Aztán nagyon rossz kedvem lett. Nem tudtam, mivel üssem el az időt, amíg jössz, ezért leültem tévézni, és a kamerát az étkezőasztalra tettem.

– Utána már nem vetted el onnan?

– Nem rémlik – rázta a fejét Dávid. – Az asztalon kelene lennie.

– Járt itt nálatok valaki, aki elvihette?

Dávid ismét nemet intett, de aztán észbe kapott.

– A szomszéd Bori néni hozott kaját délben, mint mindig. Még ide is hívtam az asztalhoz, hogy megmutassam neki a terítőt. De ő ártatlan. Miért vitte volna el a kamerát? Szerintem fel se ismerte.

– Talán mégis... – vetette fel Réka, és a hangja megint olyan volt, mint régen. Végre visszatért a kíváncsisága. – Mesélj róla!

– Semmit sem tudok – legyintett Dávid. – Amióta csak az eszemet tudom, ő a szomszéd nénink. Mindig süt sütit. Fáj a térd. Borinak hívják. Ma buktát hozott, mint minden szerdán...

– Buktát? – kapta fel a fejét Réka.

– Igen. Miért furcsa ez?

– Mert... amikor átmentünk a Ring házba, Melinda is buktával kínált, amíg bent voltál kutakodni. És... a taxis is említette a kocsiban, hogy buktát evett. Akkor mesélte, amikor áthozott minket a csomagjainkkal

a nagynénémhez. Még nevetett is, hogy könnyen elhízhat, mert amióta közel laknak az anyósához, mindig süt nekik valamit. Ma például buktát.

– Az anyósához! – ismételte elképedve Dávid. – Csak nem Bori néni Melinda anyja?

– Könnyen lehet – vélekedett Réka. – Hiszen még a név is stimmel. Bori néniről nevezhették el a gyereket, a kis Borkát. Talán meséltek a néninek arról, hogy anyukád kameráján van a bizonyíték róluk. Bori néni meg észrevette az asztalon a kamerát, és ellopta.

– Na neeee! Ha tényleg Melinda vagy a taxis az időzavaró, talán a kezdetektől ezt a felvételt akarták!

– Akkor menjünk át Bori nénihez, és szerezzük vissza? – kérdezte Réka.

Dávid aggódva nézett rá.

– Biztos... biztos, hogy menni akarsz? Jobban vagy? Tegnap eléggé...

– Nem lesz bajom. Melletted kevésbé félek – hadarta Réka, és már el is fordult. Kisietett az előszobába. Dávid földbe gyökerezett lábbal bámult utána. Megint azt a különös melegséget érezte a hasában. Csak akkor mozdult, amikor hallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó, és Réka felkiált.

– Siessünk!

Pár perc múlva már Bori néni kapuja előtt toporogtak. Többször is csengettek, de hiába.

– Lehúzta a redőnyöket. Talán alszik, vagy máris átment Melindáékhoz a kamerával – sóhajtott Réka.

– Menjünk mi is oda? Hátha rajtakapjuk őket, amint a kamerával babrálnak... – reménykedett Dávid.

Réka bólintott. Futva tették meg az utat a rózsaszín házig. Dávid nem is csengetett, csak lenyomta a kapu kilincsét. Berohant az udvarra, és kopogtatott az ajtón. Melinda csodálkozva jelent meg a küszöbön. Pár pillanatig bosszúság tükröződött az arcán, aztán egy varázsütésre széles mosoly váltotta fel.

– Dávid, igaz? Mihályi Anikó fia. Te pedig Viola unokahúga vagy, ha nem tévedek – fordult Rékához. – Miért jöttetek? Miben segíthetek?

– Bemehetnék? – kérdezte merészen Dávid.

Melinda kitarta az ajtót. Dávid és Réka besiettek a nappaliba. Nem tévedtek. A tökéletesen tiszta szobában ült Bori néni és a taxis. A kis Borka a szőnyegen építőkockázott. A levegőben tömény, édeskés illat szállt, és a fényesre törölt dohányzóasztalon ott feküdt Dávidék kamerája.

– Gábor a férjem, én Melinda vagyok, Bori néni pedig az anyukám... – kezdte a bemutatást Melinda, de Bori néni kedveskedve közbeszólt.

– Már jártam Dávidnál. Nagyon rendes fiú. Neki is vittem át buktát.

Dávid döbbenetesen bámult Bori nénire, majd az asztalon heverő kamerára, aztán a taxisra, végül ismét a kamerára. Nem értette, hogy lehetnek ilyen nyugodtak és fesztelenek, amikor loptak, és Dávid épp most kapta rajta őket a bűncselekményen.

Dávid minden bátorságát összeszedve megszólalt.
– Mi a kameráért jöttünk. Az anyukámé. Bori néni hozta el tőlünk. Szeretném, ha visszaadnák.
– Nem értem, miről beszélsz – felelte Melinda, és az arcán még szélesebb és kedvesebb mosoly terült el.
Dávidot elfutotta a méreg. A dohányzóasztalra mutatott.
– Arról a kameráról beszélék! Nincs értelme tagadni. Felismerem.
A taxis felemelte az apró tárgyat, és megforgatta.
– Tévedsz. Ezt itt én vettem a taximba ma délelőtt. Még nincs rajta semmi. Megnézheted – nyújtotta Dávid felé.
Dávid gondolkodás nélkül odarohant, és elvette.
– Le-letörölték... a... a fel-felvételeket – makogta.
– Mondtam, hogy nincs MÉG rajta semmi. Ez az ENYÉM – ismételte a férfi.
Melinda felhúzta a szemöldökét.
– Jól értem, hogy lopással vádolsz minket? – kérdezte élesen.
– Hiszen... hiszen... tényleg ellopták! Felismerem! EZ biztosan a miénk...
– Elég ebből – váltott szigorúbb hangnemre a taxis. – Miért ne vehettem volna épp olyan márkájú kamerát, mint nektek van? Egyáltalán nem esik jól, hogy minden előzmény és ok nélkül lopással vádolsz!
– Az pedig végképp felháborít, hogy az anyámat is támadod! – vette át a szót Melinda. – Ha jól tudom,

nem először adott nektek süteményt. Az első gondolata mindig az, hogy a körülötte élőknek kedveskedjen. Erre te megvádolod!

– Az étkezőasztalon volt a kameránk. És most nincs ott – makacszkodott Dávid. Még mindig a kezében tartotta a kamerát. Biztos volt benne, hogy az övék. Azt a karcolást is megtalálta rajta, amit reggel okozott, amikor levette a visszapillantó tükörről, és idegességében leejtette. A taxis és Melinda azonban rezzenéstelen arccal tagadtak. Dávid úgy érezte, csapdába esett. Minél inkább bizonygatta az igazát, annál kevésbé vették komolyan.

– Milyen szomszéd az ilyen? Évek óta eszi a süteményt, és most idejön, és borzalmas dolgokat vág a fejemhez – sopánkodott Bori néni.

– De hát miért hazudnak a szemünkbe? Mind tudjuk, hogy Dávidéké a kamera! – szállt be a harcba remegő hangon Réka.

– Te semmit sem tudhatsz. Még csak ma költöztél az utcába. Milyen jögről szólsz bele a dolgainkba, és ítélkezel felettünk, ha nem is ismeresz minket? – háborgott a taxis. – Főleg azután, hogy délelőtt és ebéd után is segítettem neked és a nagynénédnek. Nem én hoztam át a sok holmidat az új otthonodba?

Réka elvörösödött. Nemcsak az arca, a mellkasa is lángolt. Dávid pedig olyan dühös volt, mint még soha. Sokkal jobban haragudott, mint tegnap a futásra, aki bezárta őket a vécébe. Azt akarta, hogy elismerjék az

igazát. Átlátott rajtuk, és leleplezte volna őket, de nem tudta, hogyan tegye. A házaspár nyugodt és magabiztos maradt, ők pedig Rékával majdnem felrobbantak a düh-től. Most olyan volt, mintha ők lennének a gonoszok, a taxis, Melinda és Bori néni pedig az áldozatok. Ha a bíróságon lettek volna, biztosan mindenki a Ring családnak hitt volna... Hogyan tudnak így tettetni és hazudni???

– Maguk tolvajok! Ne higgyék, hogy átverhetnek! – üvöltötte Dávid.

– Ez a fiú örült. Nincs más magyarázat. Én elnézném neki, hogy hisztizik, de az mégiscsak sok, hogy a kislányunk előtt tolvajnak nevez – sóhajtott a fejét ingatva Melinda.

– Nem vagyok hülye! Mindegy, mit gondolnak és mondanak. Akkor is tudniuk kell, hogy igazam van – háborgott Dávid.

A taxis elvigyorodott.

– Akkor bizonyítsd be! Én csak egy illetlen és neveletlen szomszédfiút látok, aki megrágalmazott minket. Biztosan elkeverted valahova anyukád kameráját, és most ránk akarod fogni...

– Bizony. Nagyon csúnya dolog így viselkedni. Ha nem lett volna gyerekaszobám, most biztosan valami szörnyűt válaszolnék, de így visszafogom magam, és csak sajnállak – tette hozzá Melinda.

Dávid ösztönösen előrelendült, mintha rá akarná vetni magát a taxisra, de Réka megfogta a csuklóját,

és kifelé húzta a szobából. Dávid rápillantott, és azonnal engedelmeskedett. Visszadobta az asztalra a kamerát, és kisetett a házból.

– Rosszul vagy? – aggódott Rékáért, akinek még mindig nagyon vörös volt az arca.

– Csak megfájdult a fejem odabent – masszírozta a homlokát Réka.

– Átverték minket! Elvették a kamerát, és letörölték a felvételt – szorította ökölbe a kezét Dávid. Haragjában az út menti fába bokszott, majd lehuppant a tövébe. Réka szó nélkül leült mellé. Pár percig mindketten hallgattak. Dávid próbált megnyugodni, de nem tudott.

– Nem bírom felfogni! Folyton mosolyogtak! Még most is! Itt mindenki kedvesnek tartja őket... Mi is azt hittük... O-olyan tökéletesnek tüntek – hadarta összefüggéstelenül.

Réka maga elé meredt. Úgy felelt, mintha csak hangoosan gondolkodna.

– Sokféle maszk van... Az embereken... Elsőre sosem tudhatod, hogy akivel beszélsz, az igazi arcát mutatja-e. A felszín néha olyan gyönyörű, és közben alatta lapul a szörny. Melindáék mosolya és jókedve hazugság. A borzasztóan tiszta, csillogó ház... az édes illat... a tökéletes, segítőkész család... Ezzel leplezik, milyenek igazából.

– Hát... én bevettem eleinte, hogy jó fejek. Aztán... ez lett a vége. Olyan hülyén érzem magam – morogta a cipőjének Dávid.

Réka felsóhajtott.

– Rossz volt ez a délután. De... nem rontottunk el semmit. Nem is tudnánk. Holnap úgyszemint szerda lesz, és megint anyukád autójában lesz a kamera, rajta a felvétellel...

Dávidot ez nem nyugtatta meg.

– Szerintem igenis eltoltuk. Ha ők az időzavarók, és elérték a céljukat, holnap talán már nem is lesz szerda. Elérkezik a csütörtök.

– De hát én indítom újra az időt... – ellenkezett Réka, de Dávid csak a fejét rázta.

– Már teljesült a két feltétel, amivel újraindítható az idő. Mi rájöttünk, hogy ki az időzavaró. A Ring házaspár. Ők pedig megszerezték, amit akartak. Anyukám kameráját. Így már nem fognak bajba sodorni engem. Nem vagyok többé veszélyben. Épp így indítható el az idő, nem?

– Talán... – kezdte Réka, de Dávid idegesen a szavába vágott.

– Csak az zavar, hogy ők az egészet megússzák. Ha nincs bizonyítékunk ellenük, nem kaphatjuk el őket. Muszáj tennünk valamit. De mit? Kihez fordulhatnánk? A futár először elmenekült előlünk, aztán bezárt. A Ring család hazudik, mint a vízfolyás... – Dávid a tenyerébe nyomta a homlokát, úgy töprengett tovább. Maga is meglepődött, hogy váratlanul eszébe jutott egy ötlet.

– Esetleg a betonozó meghallgatna! – kiáltotta. – Tegnap is hazahozott kettőnket, és leszidta a futárt, amiért

bezárt minket a mosdóba. Talán ő el tudja mondani, mi ez az egész.

Réka kételkedve ingatta a fejét.

– Miért tenné? – tárta szét a karját.

– Azért, mert mi is sokat tudunk. Felhívhatnám a névjegykártyáján szereplő számot. Idehívhatnám sürgős ügyben. Aztán meglátjuk, mit mond... – Dávid meg sem várta Réka válaszát. Annyira feldúlt volt, hogy képtelen lett volna halogatni. Úgy érezte, hogy muszáj tennie valamit, különben megbolondul. Elővette a zsebéből a betonozótól kapott kártyát, beírta a számot a telefonjába, és remegő kézzel a füléhez tartotta.

– Jó napot! Itt Mihályi Anikó fia. Ma járt az utcánkban, és adott egy névjegykártyát. Emlékszik rá? Szeretnék beszélni magával – hadarta egy szuszra, majd hozzátette: – Sürgős ügyben. Életbe vágó!

A betonozó nem felelt.

– A-akkor jön? – siettette a választ Dávid.

– Hol vannak a szüleid? Inkább velük beszélnék – morogta a telefonba a betonozó.

– Anya nemsokára itthon lesz – füllentette gyorsan Dávid.

– Kocsiban vagyok. Öt perc múlva odaérek – jött a felelet.

– Vá-várjuk – búcsúzott Dávid, majd zsebre tette a telefont, úgy mondta Rékának.

– Öt perc, és itt van! Siessünk haza!

A NAGY LELEPLEZÉS

Réka még mindig nem lelkesedett, de követte Dávidot. Átsétáltak az utcán a házig. Dávid több lépéssel a lány előtt járt. Szinte el sem akarta hinni, hogy ilyen könnyen ment minden. A betonozó megígérte, hogy átjön, és valóban be is futott pár perc múlva. Dávid bekísérte őt az étkezőbe, és azonnal belefogott.

– Mi... nagyon sok mindent tudunk a Ring családról és a futárról... És azt is tudjuk, hogy ön is benne van az ügyben. És... – kezdte, de nem tudott úgy beszélni, hogy elég érthető és hihető legyen. Rápillantott Rékára, hátha a lány kiségti, de ő csak meredten bámult a betonozóra. Dávid követte a tekintetét, és akkor vette észre, hogy a fickó benyúl a kabátja belső zsebébe, és megfog valamit.

– Legjobb lesz, ha bemutatkozom. Baranyai Ignác nyomozó vagyok – mondta.

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA TIZENHARMADSZOR

Este van. Fáradt vagyok.

Csak az jár a fejemben, amit a betonozó-nyomozó mondott. Abban a pillanatban tudtam az igazságot, amikor a kabátzsebébe nyúlt...

Még mindig megborzongok, ha eszembe jut az az érzés.

Korábban azt hittem, csak én viselek maszkot.

Most már tudom, hogy a szörny is.

És még sokan mások.

– Baranyai Ignác nyomozó vagyok – ismételte meg a betonozó.

Dávid és Réka döbbenetesen összenéztek, és szinte egyszerre huppantak le egy-egy székre. Pár pillanatig nem lehetett mást hallani, csak a falióra ketyegését.

TIKK-TAKK. TIKK-TAKK – kattogta az óra, és Dávid szíve átvette a ritmusát. Tágra nyílt szemmel nézett a kék kertésznadrágos, borostás betonozóra, és nem akart hinni a fülének. Nem így képzelte el a nyomozókat.

A férfi megköszöri a torkát, kivette a zsebéből a jelvényét, és beszélni kezdett.

– Nem kell megijednetek. Nem foglak faggatni benneteket. Megvárjuk, amíg a születek hazaérnek, és akkor... majd mindent megbeszélünk.

– De... de... akkor maga nem is betonozó? Nem is úgy hívják, ahogy a névjegykártyán szerepel? – mako-gta Dávid. A nyomozó hosszan rámeredt, majd elmosolyodott.

– Igazán nincs mitől tartanotok. Az igazat mondom. A Nagy József csak álnév. Azért választottam, mert nehezen lenyomozható. A betonozáshoz pedig nem is

értek – magyarázta kedélyes hangon, de Dávidot nem győzte meg. Még mindig gyanakodva méregette.

– Honnan tudhatnánk, hogy tényleg nem hazudik? Még sosem láttunk igazi nyomozói jelvényt. Csalás is lehet. Egy újabb csapda.

A betonozó-nyomozó felkapta a fejét.

– ÚJABB csapda? Már korábban is kerültetek bajba? De most valóban biztonságban vagytok. Itt maradok, amíg a szüleitek megérkeznek. Hányra érnek haza?

– Csak anya fog jönni. Fél óra múlva... Hat után – motyogta Dávid, és összeszorult a gyomra. Vajon anya mit fog szólni ahhoz, hogy iderendelték a házba egy idegen, borostás férfit, aki nyomozónak adja ki magát? Jó lenne addig kifaggatni valahogy ezt az alakot, de ha kérdezzeték, azzal magukat is elárulják... – töprengett. Bőven volt rá ideje és lehetősége, mert a szobában mindenki hallgatott. Réka összegörnyedt a székén, mintha fájna a hasa, és az óra ketyegésének ritmusára lóbálta a lábát. A betonozó-nyomozó a falnak döntötte a hátát, és hol rájuk, hol az órára pillantott. Dávid a távolba révedt, és az emlékezetében felidézte az elmúlt szerdák eseményeit.

Először megtalálták Réka anyjának levelét, amiből kiderült, hogy Réka IDŐKEZELŐ, és megállította az időt. Megtudták, hogy van egy IDŐZAVARÓ is a környezetükben, aki talán Dávid életére akar törni, és így érte el, hogy Réka megállítsa az időt. Meglestek egy tolvajt, aki elvitt egy titokzatos üzenetet Réka anyukájának

a szobájából, a rózsás faliórából. Többször is betörttek a betonozó irodájába, aki most azt állítja, hogy igazából nyomozó. Kergették a futárt. Ellopták az egyik csomagját. Beragadtak egy végébe. Elmentek a Ring házaspár otthonába, ahol Melinda és a taxis a szemükbe hazudtak...

Dávid ökölbe szorította a kezét. ELÉG VOLT! – mondta magában, és váratlanul kifakadt.

– ÉN MOST FOGOK BESZÉLNI... AZONNAL!

Réka rémulten pillantott rá, de Dávid nem törődött vele. Úgy érezte, hogy nem képes tovább várni, halogatni, találgatni. MEG KELL TUDNIA AZ IGAZSÁGOT. A megoldást. Nem bír ki még egy szerda reggelt. HOLNAP MÁR CSÜTÖRTÖKNEK KELL JÖNNIE! És előtte még el kell kapni a Ring-házaspárt!

A betonozó-nyomozó felvonta a szemöldökét, Dávid pedig belekezdett.

– Mi... sok mindent tudunk. Szó-szóval... az úgy volt, hogy mi jártunk az irodájánál. Tudjuk, hogy listát írt, amin szerepel a Ring házaspár, az anyukám és Réka nagynénje is, meg a futár is, a Moharos Róbert. Azt is láttuk, hogy a futár... izé... már fölkereste Önt. És... és... a Ring házaspár meg akarta szerezni anyukám kocsijából a kamerát, mert az egyik felvételen rajta van, hogy Ring Gábor anyukám autója elé vetette magát. De... de mi nem adtuk oda nekik. Mégis sikerült elvenniük. Ellopták! – hadarta összefüggéstelenül Dávid.

A betonozó-nyomozó közben többször is eltátotta a száját, végül kihúzott magának egy széket, és leült Dávid és Réka mellé az asztalhoz.

– Ez nem semmi! Tényleg nem semmi! Hány évesek is vagytok?

– Már 13! És tudnunk kell, mi ez az egész! – könnyörgött Dávid.

A férfi töprengve simogatta az állát, majd nagy levegőt vett.

– Rendben van. Annyit elárulhatok, hogy valóban a Ring házaspár miatt nyomozunk. Eddig nem volt ellenük elég bizonyítékunk, és szerettük volna felkeresni a szomszédjaikat és mindazokat, akik kapcsolatba kerültek velük. Ezért szerepel a listámon az édesanyád, Mihályi Anikó és Széptekei Viola, na meg Moharos Róbert. Ő már vallomást tett. De megérthetitek, hogy az ügy részleteit nem adhatom ki. A kameráról és a felvételről majd anyukáddal egyeztetek, ha hazaért – zárta le a beszélgetést határozottan és ellentmondást nem tűrve a nyomozó. Dávid nem mert ellenkezni. Mindhárman némaságba burkolóztak, és engedték, hogy ismét csak az óra ketyegése törje meg a csendet.

Dávid meggyőző érveket fogalmazott magában, amikkel majd elérheti, hogy anya és a nyomozó őket is beavassák az ügy részleteibe. Úgy képzelte, hogy tudja majd irányítani a társalgást, de szörnyen tévedett. Amint anya befordult az autójával a ház elé, a nyomozó felugrott, és elé sietett. Dávid követni akarta, de

nem mozdult a lába. Réka szintén a helyén maradt, mintha odaragasztották volna a hátát a szék támlájához. Fél füllel hallották, ahogy a nyomozó bemutatkozik az előszobában, majd anya megjelent az étkezőben. Az arca falfehér volt, de a hangja nyugodtan csengett.

– Baranyai Ignác nyomozó úr van itt. Arra kérlek titeket, hogy menjetek ki, amíg négy szemközt beszéllek vele – fordult Dávidhoz.

Dávid ellenkezni akart, de ahogy találkozott a tekintetük, rögtön tudta, hogy nincs esélye. Anya még sosem tűnt ennyire szigorúnak. Dávid sután felállt, és engedelmeskedett. Réka úgyszintén. Kitámolyogtak az előszobába, és anya becsukta az ajtót a hátuk mögött. Dávid azonnal lehajolt, és hallgatózni kezdett a kulcslyuknál. Réka ebben is utánozta. Az arcuk szinte összeért, ahogy az ajtónak nyomták a fejüket.

Dávid hallotta, ahogy Réka levegőt vesz, és biztos volt benne, hogy Réka is hallja, ahogy nagyot nyel. Anya és a nyomozó beszélgetéséből azonban csak mondatfoszlányokat tudtak elkapni. Először a férfi magyarázott monoton hangon.

– Nyomozás... a Ring házaspár ellen... A biztosító tett először feljelentést... Többször is nagy összegű baleset-biztosítást kötöttek... aztán balesetet szenvedtek, és felvették a pénzt... Más alkalmak is voltak... Olyan balesetek, amikor nem is hívtak rendőrt... Elüttették magukat... A sofőrt zsarolták... Igen, Moharos Róbert elé is kiugrottak az útra... A férfi

megijedt, és fizetett nekik, hogy ne hívjanak rendőrt... Kevés bizonyíték... A gyerekek szerint van felvétel a kocsi kameráján...

Dávid újra nyelt egyet. Most anya hangját hallotta, de a szavait nem tudta kivenni. Talán szándékosan beszélt halkán, mert sejtette, hogy ők az ajtó előtt ácsorognak. Dávid a kulcslyukhoz szorította a fülét, de hiába. Hirtelen csend lett, majd anya körömcipője kopogni kezdett a padlón. Gyorsan felegyenesedtek, és hátrébb léptek. Anya kitarta előttük az étkező ajtaját. Elbúcsúztak a nyomozótól. A férfi biccentett, majd távozott. Dávid földbe gyökerezett lábbal bámult utána, majd összerendezte anyja utasítására.

– Gyertek be, és üljete az asztalhoz!

Dávid és Réka most is engedelmeskedtek. Anya vizet töltött nekik, majd lehuppant melléjük. A homlokát masszírozta, mint aki nagyon elfáradt.

– A nyomozó úr elmondta, hogy ti is belekeveredtetek az ügybe. Állítólag a Ring házaspár megkörnyékezett titeket, hogy adjátok át nekik az autóm kameráját... Ezért... fontosnak tartom, hogy tudjátok, mi történt igazából, és mi fog még történni...

Dávid visszafojtotta a lélegzetét. Moccanni sem bírt. Érezte, hogy végre elérkezett az idő, amikor MINDENRE FÉNY DERÜL. Azt hitte, ez a pillanat olyan lesz, mint egy villámcsapás. Nagy, fényes, hangos, rémisztő és döbbenetes. Ebben is tévedett. Nem történt semmi

döbbenetes, nem villámlott, nem dörgött. Csak anya ivott pár kortyot, és belekezdett.

– Ring Melinda és Gábor csalók. Zsarolók. Úgy jutnak pénzhez, hogy direkt baleseteket okoznak. Ring Gábor szándékosan elütteti magát, és utána megszarolják a sofőrt. Talán akkor jutott eszükbe először ez a módszer, amikor sok éve valóban elütötte őket egy gyorsan hajtó híresség. A Ring házaspár éppen biciklizett, és az autós beléjük hajtott. Mivel valami celebról volt szó, a sztár lefizette őket, hogy ne nyilatkozzanak róla rosszat. Onnantól kezdve direkt okoztak baleseteket, hogy pénzhez jussanak. Ha megsérültek, akkor a biztosítójuk fizetett nekik. De az is gyakran előfordult, hogy Gábor szándékosan kiugrott egy autó elé, és a megrémült sofőrt zsarolni kezdték, hogy adjon nekik pénzt, különben rendőrt hívnak, és a rendőrnek majd azt vallják, hogy a sofőr volt a hibás. Persze szemtanúk sosem voltak. Mindig csak Melinda, aki a férje mellett vallott volna. Rájöttek, hogy sokan vannak, akik a baleset miatti sokkos állapotban megrémülnek, nem gondolkoznak, és inkább fizetnek, mint hogy rendőrségi ügy legyen belőle.

Anyja még egy kortyot ivott, majd rekedten tovább magyarázott.

– Moharos Róbert, a futár is így járt. Egy éve az autója elé vetette magát a taxis. Melinda kirohant, és a futárt hibáztatta. Megfenyegették őt, hogy rendőrt

hívnak, ha nem fizet nekik. Róbert megijedt. Félt, hogy a rendőrök nem hinnének neki. Ezért inkább megadta azt az összeget, amit a Ring házaspár kért. Nagyon megviselte őt az eset. Azóta nem is az autójával, hanem kerékpárral szállítja ki a gyógynövényes csomagokat. Állítólag már hónapok óta nyomozott titokban, és megfigyelte Melindát és Gábort, nemrég pedig felkereste a rendőrséget, és vallomást tett. A rendőrségtől Baranyai Ignác vezeti az ügyet. Ide is azért jött, hogy a Ring házaspárról és Moharos Róbertől kérdezzen engem, mivel tudta, hogy már ismerem Róbertet. Egy per kapcsán találkoztam vele. Erről az egésztől én is csak most szereztem tudomást. Ha előbb tudom, már segíthettem volna, mivel... mivel... tegnap reggel az én autóm elé is kiugrott Gábor. Melindával megfenyegettek, hogy legjobb lesz, ha fizetek nekik, különben hívják a rendőrt, és ez biztosan nem tenne jót az ügyvédi karrieremnek. Ezzel jöttek, de akkor én közöltem, hogy van kamera a kocsimban, ami mindent rögzített, és amit át fogok adni a rendőrségnek... Ők erre könyörögni kezdtek, hogy ne tegyem. Hogy félreértés az egész... Én természetesen elmentettem a felvételt. Nem csak a kamerán volt meg. Már át is adtam a nyomozó úrnak. Még ma felkeresik a Ring házaspárt... Most már van ellenük elég bizonyíték és tanú...

Anya elhallgatott, és Dávidra pillantott, de Dávid nem nézett se rá, se Rékára. Csak maga elé meredt,

és próbálta összeszedni a gondolatait. Ezek szerint sikerült! Elkapták a tetteseket! Sőt: egy kicsit ő és Réka is hozzájárultak ahhoz, hogy a Ring házaspár lebukott. Biztosan a taxis vagy Melinda az IDŐZAVARÓ. Sejthették, hogy a rendőrség már a nyomukban van, és azért állították meg az időt, hogy egérutat nyerjenek, és megsemmisítsék a bizonyítékokat, amik ellenük szólnak. De nem jártak sikerrel. Rékával győztek. Lebuktatták az időzavarót. Biztonságban vannak. Holnap pedig újra fog indulni az idő, és csütörtök lesz.

Csütörtök lesz. Csütörtök lesz – Dávid csak ezt ismételte magában. Akkor is, amikor elbúcsúzott Rékától, és akkor is, amikor este a kapuból látta, hogy a rózsaszín ház előtt megáll egy rendőrautó, és kiszáll három egyenruhás férfi. Bementek az épületbe, pár perc múlva pedig már négyen tértek vissza, mivel velük volt a taxis is. A rendőrök az autóhoz kísérték Ring Gábort, és elvitték.

Dávid azt hitte, hogy ennyire durva és sűrű nap után le sem tudja majd hunyni a szemét, és csütörtök reggelig ébren lesz. Alig tudta felfogni, hogy vége a sok megpróbáltatásnak és nyomozásnak. Másnap minden visszaáll a régi, normális kerékvágásba. Érdekes módon erre a gondolatra nem érzett boldogságot, csak valami különös izgalmat. Ledőlt az ágyára, és sokáig forgolódott, majd furcsa álmodott. Azt, amit már korábban is:

Egy nézőtéren ült, és figyelte, ahogy a színpadon táncol a taxis, Melinda, a futár, a betonozó, Viola, anya és Bori néni. Mind jelmezben voltak. Azokban, amiket Dávid már látott Viola varrodájában. A taxis katonaruhát viselt karddal a kezében, Melinda hosszú, fodros, rózsaszín báli ruhát, a futár indián fejdíszet és rojtos mellényt, a betonozó-nyomozó frakkot és hegyes bajszot, Réka nagynénje, Viola bő, földig érő kabátot és széles karimájú kalapot, anya szobalányos fehér kötényt, Bori néni fekete lepelt és kendőt. Egyszerre forogtak-pörögtek egészen addig, míg el nem nyomta a zenét a kutyaugatás.

Dávid felriadt. Azonnal tudta, hogy mindjárt éjfél, és Júnót, a kutyájukat hallja. Lesietett a kertbe, és látta, hogy a kölyök Dakota megint az út közepén ül. Kilépett érte az utcára, és az ölébe vette a rémült állatot. Felnézett, és várt. MOST lesz csütörtök – gondolta, és megborzosongott. Úgy érezte, hogy a szíve hatalmasra nőtt, és minden testrészében jelen van. Mintha az egész teste hatalmas, gyorsan dobogó szívvé változott volna. Ebben a pillanatban a szemközti házból kilépett Réka, és találkozott a tekintetük. Majd éles fény következett, és minden elsötétült.

Dávid anya hangjára ébredt. Kíváncsian pislogott ki a takaró alól, és azonnal megkérdezte:

– Csütörtök van?

Anya aggódva nézett rá.

– Dehogy. Hiszen tegnap még csak kedd volt. Szerda van. Még egy napot várnod kell, amíg találkozhatasz a barátaiddal.

Még EGYET? Még HÁNYAT? – kérdezte magában kétségbeesve Dávid. Nem értette. Hiszen tegnap leplezték a Ring házaspárt! A saját szemével látta, hogy a rendőrök elvitték a taxist. Akkor miért áll még mindig az idő???

Dávid tehetetlenül és dühösen belebokszolt a párnájába. Felkelt, és belerúgott a földön heverő iskolatáskájába. Legszívesebben mindent felborított, összetépett és széttört volna. Nem akarta elhinni, hogy nem sikerült. Mégis mit kellene még tenniük?

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA TIZENNEGYEDSZER

Megint szerda lett.

Félek.

Még mindig a betonozó-nyomozó szavai járnak a fejemben, és az, amit Dávid anyukája mondott.

Dávid anyukája egészen más, mint akikkel eddig találkoztam.

Nemcsak megjátssza, hogy határozott és erős, hanem tényleg az.

Annyira nyugodtnak és megfontoltnak tűnik.

Szeretnék rá hasonlítani.

KIT REJT A JELMEZ?

Anya semmire sem emlékezett a tegnapi nap történéseiből. Amint elment dolgozni, Dávid beírta Réka számát a telefonjába, és felhívta. Rékát alig lehetett hallani. Nehezen beszélt, mintha visszatartotta volna a sírást. Megegyeztek, hogy délután kitalálják, mit tehetnének. Addig Dávidra még hosszú órák vártak, a szerdai nap szokásos eseményei, de semmi sem kötötte le a figyelmét, csak az álom járt a fejében, amit éjszaka látott.

Mindenki jelmezben táncolt előtte a színpadon: a taxis katonaruhát viselt karddal a kezében, Melinda hosszú, fodros, rózsaszín báli ruhát, a futár indián fejdísz és rojtos mellényt, a betonozó-nyomozó frakkot és hegyes bajszt, Réka nagynénje, Viola bő, földig érő kabátot és széles karimájú kalapot, anya szobalányos fehér kötényt, Bori néni fekete lepelt és kendőt.

Dávid nem tudta kiverni a fejéből a képet. Réka hangját is hallotta, ahogy kísértetiesen azt mondja: *mindenki maszkot hord. Mindenki eltakarja az igazi arcát.*

Ezért jelentek meg álmában az elmúlt szerdák szereplői jelmezben? Ez csak egy álom, vagy igazi jelentése van?

Dávid még akkor is ezen töprengett, amikor Réka és Viola megérkeztek az utcába. Azonnal átrohant hozzájuk. Azt se várta meg, amíg Viola elmegy a munkahelyére. Félrehúzta Rékát, és hadarni kezdett.

– SZERDA VAN! MEGINT! Nem értem, miért. Neked van valami ötleted?

Réka idegesen megrázta a fejét. Kerülte Dávid pillantását.

– Már semmit sem értek – sóhajtotta. – És az a baj, hogy most mindent kezddhetünk előlről. A nyomozónak újra el kell kapnia a Ring házaspárt.

Dávid maga elé meredt, és hangosan töprengett.

– Eddig azt hittük, hogy Ring Melinda vagy a taxis az IDŐZAVARÓ. De ők tegnap este már nem jelenthettek ránk veszélyt. Elvitték a taxist. A nyomozó elérte a célját, mert bizonyítékot talált a bűnözők ellen. A futár is vallomást tett, és megnyugodhatott, mivel rács mögé kerülnek a zsarolói. Akkor ki az időzavaró? Bori néni?

Réka tanácstalanul nézte a cipőjét. Dávid is lehorasztotta a fejét, és ismét az álmára gondolt. Miért nem tud szabadulni tőle? Talán, ha a varrodába mehetne, és láthatná azokat a jelmezeket, amikben a többiek táncoltak álmában, akkor meg tudná fejteni, mit jelent ez az egész...

– A nagynénéd mindjárt indul a varrodába. Kérd meg, hogy vigyen el minket! Mondd neki azt, hogy szeretnéd megnézni a jelmezeket! – vezényelte Dávid. Réka értetlenül felnézett rá.

– Miért?

– Van egy álmom, ami mindig visszatér. Szerepelnek benne a színházi jelmezek. Azok, amiket Viola varrt. Nem tudom, hogy miért. Talán, ha újra láthatnám a ruhapróbát, rájönnék az okára.

– Szerintem csak zaklatottan aludtál – motyogta Réka.

– De valamilyen nyomon csak el kell indulnunk – gyözködte a lányt Dávid. Réka vállat vont, és bement a nagynénjéhez. Néhány perc múlva együtt jöttek ki. Dávid sokadszorra is bemutatkozott a nagynéninek, és beült Réka mellé a hátsó ülésre. Az úton Viola ismét a varrodáról áradozott, mint legutóbb. Amint megérkeztek, bekísérte őket a tágas előtérbe. Ő hátrament a jelmezraktárba üdvözölni a próbára érkező színészeket, Dávid és Réka pedig az üvegezett ajtón át nézték, ahogy a varrónők Viola vezetésével a szereplőkre igazítják a ruhákat. Dávid ugyanazt látta, amit a korábbi szerdai látogatáson. Egy szép színésznő felvett egy hosszú kabátot, és hárman is körbeállták. Valaki gombostűket szúrt a kabát vállába, egy másik nő letérdelt, és feltűzte az alját, Viola pedig elégedetten tükröt tartott a színésznő elé.

Dávidnak hirtelen nagyot dobbant a szíve. Mindezt megértett. MINDEN ott volt az orruk előtt. A kabát! A kalap! Hát ezért álmodott a jelmezekről! Ezért érezte, hogy van valamilyen nyom a varrodában!

Ezért lehetséges, hogy a tolvaj minden hajnalban simán megelőzte Rékát, és elvitte a cetlit az anyukája dolgozószobájából, a rózsás óra hátlapjából. Igazán könnyű dolga volt!

Dávid megszedült. Úgy érezte, hogy a lábából kifutott az erő. Réka rémulten fogta meg a karját.

– Jól vagy? Mi történt? Gyere velem a konyhába! Azt hiszem, erre van!

Dávid túl gyenge volt ahhoz, hogy ellenkezzen. Réka egy oldalajtón át a konyhába kísérte. Leültette egy székre, és adott neki egy pohár vizet. Dávid nagy kortyokban ivott, és próbált megnyugodni. Amikor erősebbnek érezte magát, szó nélkül felállt, és elindult a raktár irányába. A színészek már elmentek. Dávid nem habozott. Lenyomta a kilincset, és a próbababán lógó bő kabáthoz rohant. Kapkodva a zsebébe nyúlt, de az üres volt. Akkor a másik zsebhez ugrott, és a feje összekocant Viola homlokával. A nagynéni és ő egyszerre nyúltak be a másik zsebbe, és egyszerre ragadták meg, majd emelték ki az apró, rózsaszín lapot. Pont olyan színű és méretű volt, mint az, amit a tolvaj elvitt Réka anyjának dolgozószobájából, a kerek, rózsás falórából.

Réka ekkor ért be a raktárba, és döbbenet, értetlenül meredt a ziháló, dühös Dávidra és a rémul, kócos Violára. A cetlit mindketten erősen szorították, és egyikük sem akarta elengedni.

– Mi ez az egész? – sikkantotta Réka.
– Hát nem érted!?! – kiáltotta Dávid. Ekkor Viola jó erősen meghúzta a cetlit. Dávid kezéből kicsúszott, és a földre hullott. Egyszerre kaptak utána, de Viola gyorsabb volt. Felvette, és kiszaladt a jelmezzraktárból. Halalni lehetett, ahogy becsapódik mögötte a varroda ajtaja.
– U-ugye nem? – makogta Réka.
Dávid az ajtó felé mutogatott.
– De. De!

.....

...
Én nem tudok olyan lenni, mint Dávid anyukája.
A szélre se hasonlítok.
Még mindig rettegek a szörnytől.
Olyan hatalmas, én meg kicsi vagyok.
A karja erős, ha elkap és átölel velem, eltakar előlem minden mást.
Egyedül maradok...
Nem akarok megint egyedül maradni!

15. fejezet

NAPKELTE

– Felismertem a jelmezek között a kék kabátot és a barna kalapot! Azokat viselte a tolvaj, amikor betört a házatokba. Tudod, amikor elbújtunk anyukád dolgozószobájában, bejött az idegen, és megkaparintotta a cetlit a rózsás faliorából. És ez a kék kabát volt rajta! Már akkor észrevettem, amikor először itt jártunk a ruhapróbán. Csak nem tudtam összerakni és értelmezni, mit látok. Pedig ezt a kabátot viselte a tolvaj, és mivel ez a jelmez Violánál van, ő lehetett a tolvaj. Viola az időzavaró! Ezért álmodtam olyan furcsát! Álmomban Viola ebben a kabátban és kalapban táncolt! – hadarta Dávid.

– E-ez biztos? – Réka összekulcsolta a kezét, mintha könyörögne. Mintha nem akarná elfogadni Dávid magyarázatát.

– Igen, biztos! Ezért is tudott minden hajnalban megelőzni téged, és kivenni a faliorából a cetlit. Könnyű volt neki, mivel ő is ugyanúgy az anyukád házában aludt, mint te. Gyere, menjünk utána! El kell kapnunk – sietette a lányt Dávid. Réka azonban nem mozdult.

– Neeem akarom! Én... most... nem... tudok... menni... – hüppögte, és lehuppant a hideg padlóra.

Hirtelen a fejéhez kapott, becsukta a szemét, és nagyot sikított. Rémisztő volt.

Dávid megborzongott, és döbbenően meredt Rékára. A lány még mindig a homlokára szorította a kezét. Reszketett, és sírni kezdett.

– Nyu-nyugodj meg! – vigasztalta sután Dávid, és leült vele szemben. Valami különös oknál fogva elindult a keze a levegőben, és megsimogatta Réka hátát, de a lány ettől csak még hangosabban sírt.

– Neeem akarom! Neeee! – sikította újra.

– Mit nem akarsz? Viola után menni? Akkor itt maradunk... – nyugtatta Dávid, de Réka nem hagyta abba a sírást. Váratlanul kinyújtotta a karját, és megragadta Dávid pólóját a mellkasánál.

– U-ugye, tényleg itt vagy? Jó-ól vagy, és n-nincs semmi bajod? – szipogta.

Dávidnak elkerekedett a szeme.

– Én jól vagyok. Te vagy rosszul! Izé... kérsz egy pohár vizet?

Dávid megpróbált felállni, de Réka még mindig a pólójába kapaszkodott.

– Ne-ne hagyj itt! Ne menj el! Félek – motyogta.

– Violától?

– Dehogy!

Dávid most már semmit sem értett.

– A szörnytől? Mint múltkor a mosdóban? – fagatózott.

Réka csak bólintott. Dávid tovább találgatott.

– Attól tartasz, hogy Viola bezár minket? Hogy megint fogságba kerülünk?

Réka válaszként megrázta a fejét.

– Hát akkor... MITŐL? – tárta szét a karját Dávid.

– Csak... attól... amit... láttam... az emlékezetemben – makogta Réka.

– Mit láttál?

– Láttam, ahogy... ahogy éjfél előtt kimész Dakotáért az útra, az öledbe veszed, és... és elüt egy autó.

– Engem? – képedt el Dávid. – Elüt egy autó?

– I-igen...

– De... de hát nem történt ilyesmi. Jól vagyok. Csak képzelted – győzködté őt Dávid, de most már ő is megborzongott, és összeszorult a gyomra.

– Nem képzeltem – erősködött Réka. Dávid nem tudta, mit mondhatna erre. Figyelte, ahogy Réka megtörli a szemét, és nagy levegőt vesz.

– Amikor elmondtad, hogy Viola az időzavaró, eszembe jutott, mit láttam az első szerda éjjel. Valami zajra ébredtem. Kiszétáltam a ház elé, és észrevettem, ahogy az út közepén térdelsz Dakotával az öledben. Aztán éles fény következett. Egy autó befordult a sarkon, a fényszórója elvakított, és... és... a kocsik már nem tudott lefékezni. Elütött téged. Vagy-vagyis csak elütött volna, ha nem állítom meg az időt.

– Hát az volt az az éles fény! Az autó fényszórója! – kiáltotta Dávid, és kirázta a hideg.

– Iiigen... Én tényleg azért állítottam meg az időt, hogy megmentselek. Te vagy a BAJBA JUTOTT, ahogy az elején is gondoltuk. A-a-azért ismétlődik mindig a szerda, mert ha eljönne a csütörtök, te... te... meg-halnál – csuklotta Réka.

Dávid különösen érezte magát. Verejtékezett a homloka, mégis fázott. Próbált megnyugodni, és valami biztatót kitalálni. Mert az képtelenség, hogy őt elüssék. Nem lehet!

– NEM fogok meghalni csütörtökön – erősködött.

– Az lenne a legjobb, ha ki se mennél az utcára. Maradj a házban! – kérlelte Réka.

– Akkor Dakotát ütnék el! – háborgott Dávid. – Kell valami más megoldás! Az idő akkor indul újra, ha elkapjuk az időzavarót. A sofőr, aki el akar ütni, csak az időzavaró lehet. Viola!

Réka végre elengedte Dávid pólóját, és megint a homlokára szorította a kezét. Becsukta a szemét.

– Viola a sofőr, ugye? A nagynénéd az időzavaró? – faggatta Dávid.

Réka nem szólt, nem helyeselt, de a szája széle meg-rándult.

– Csak azt nem értem, hogy miért! Miért akar engem megölni? – nyögte Dávid. – És mi köze ennek az egésznek a Ring házaspárhoz? Emlékszel, a taxis jóban van a nagynénéddel. Ő vitt ki titeket a temetőbe. És láttuk őt hajnalban is, amikor anyukád kertjében, a bokorban elbújtunk. Kijött hozzá az udvarra

a nagynénéd, és nagy titokban beszéltek valamiről. A betonozó-nyomozó már akkor is követte a taxist, és elbújt a sövény mögött. De... talán nem csak a taxis miatt volt ott a nyomozó. Talán a nagynénédet is figyelte. Előfordulhat, hogy Viola nemcsak egy szimpla szomszéd, akinek meg akarta szerezni a tanúvallomását, hanem gyanúsított és a Ring házaspár cinkostársa.

– Neeem lehet – ellenkezett Réka. – Viola kicsit szétszórt, néha fárasztó... DE NEM BŰNÖZŐ!

– Akkor mivel magyarázod, hogy el akart ütni, és titokban egyeztetett a taxissal a kertben?

– Fogalmam sincs. De te se tudod, miért lenne jó Violának, ha elütne téged...

– Esetleg bosszúból. A Ring házaspár megtudta, hogy anyukám kameráján bizonyíték van ellenük. Talán ezért akarnak megölni – találgatott Dávid.

– Mégis mit nyernének vele, ha neked bajod esne?

– Nem tudom... Faggassuk ki Violát!

– Hogyan? „Szia, Viola! Te akarod megölni Dávidot?” Szerinted ez jól hangzik? – háborgott Réka.

Dávid vállat von.

– Nem tagadhatja le. Hiszen láttuk, hogy nála van az a rózsaszín cetli, amit anyukád órájából vett ki. Csak ő lehetett a tolvaj! És már azt is fel tudod idézni, hogy ő akart elütni engem. Lebukott.

Réka félve pillantott Dávidra.

– Ha tényleg minden éjfélkor megpróbált elütni, akkor... jobb lenne, ha csak én beszélnék vele.

– Azt már nem! Én is ott leszek! Tudni akarom, miért tette! Fényes nappal van. Nem fog tudni bántani – győzködte Rékát és saját magát Dávid. Mielőtt még elszállhatott volna a bátorsága, gyorsan felugrott a földről, és elindult a kijárat felé. Réka követte.

A parkolóban még mindig ott állt Viola kocsija. Dávid bepillantott az üres ülésekre, majd elszántan megkerülte a varroda épületét. Viola a hátsó ajtó melletti padon gubbasztott. Neki is folytak a könnyei, mint előbb Rékának. Nem úgy nézett ki, mint egy merényletre készülő gyilkos. Dávid kicsit bátrabban közelítette meg. Rékával együtt megálltak a pad előtt, majd Violára néztek. Dávid mondani akart valamit. Olyasmit, hogy: MOST LEBUKTÁL, ALJAS IDŐZAVARÓ! Vagy: ELKAPTUNK, NEM MENEKÜLHETSZ ELŐLÜNK TÖBBÉ! Kinyitotta a száját, de aztán újra becsukta. Hiába várta a szavakat, azok nem jöttek. Réka is hallgatott. Viola végre felnézett rájuk, majd némán feléjük nyújtotta az összegyűrt, rózsaszín papírfecnit. Dávid azonnal elvette, és kisimította.

Réka!

A levelemben nem írtam meg neked a teljes igazságot. Még Violától is engedélyt akartam kérni, mielőtt elárulom neked: ő is időzavaró képességgel bír. Ismeri a titkunkat. Most végre beszéltem vele, és megnyugtattott, hogy ha már nem leszek itt, ő magához vesz, és vigyáz rád. Ezért írom ezt az újabb üzenetet.

Ha megállna az idő, fordulj hozzá bátran. Ő adhat tanácsot, ha egy idegen időzavaró után kellene nyomoznod. Ő veled lesz, és támogat téged. Bátran támaszkodj a nagynénédre!

Anya

Dávid még mindig nem tudta, mit mondjon, ezért hangosan is felolvasta az üzenetet. Amikor befejezte, Viola szemében újabb könnyek gyülekeztek. Könyörögve nézett fel Rékára és Dávidra.

– Sajnálom – suttogta. – Ne haragudjatok rám!

Dávid érezte, ahogy előnti a düh. Végre megérkeztek a várva várt szavak:

– SAJNÁLJA? Mi az, hogy sajnálja??? Ennyi? Elárulta Rékát és az anyját, pedig ők megbíztak magában! Minden éjszaka megpróbál megölni!

– Nem! Ez nem igaz! Nem akarlak megölni. Sosem tennék olyat – védekezett kétségbeesve Viola.

– Akkor mi ez az egész? Miért lopta el Réka elől az anyukája üzenetét? Miért akart elütni engem?

Viola elkapta róluk a tekintetét. Remegő kézzel nyúlt a nyakában lógó kendőért. Idegesen igazgatta, miközben magyarázkodni kezdett.

– Én... én tényleg beszéltem anyukáddal, Réka. Megkért, hogy vigyázzak rád, és segítek neked. És én meg is ígértem, és tényleg így akartam tenni. Csakhogy... közbe jött valami. A Ring házaspár... – makogta Viola. – Egyik nap véletlenül... elütöttem Melindát.

Épp a munkába igyekeztem, amikor eszembe jutott, hogy talán otthon felejtettem néhány jelmez illusztrációját. A táskám az anyósülésen hevert, és idegesen beletúrtam. Csak egy pillanatig nem figyeltem az utat, és amikor legközelebb felnéztem, Melinda ott volt az autóm előtt! Lefékeztem, de nem elég gyorsan. Melinda az árokba gurult. Szédült, sántikált, és a férje, a taxis kirohant elénk. Azt mondta, nem hív rendőrt, ha adok nekik pénzt. Én adtam is, de aztán újra jött, és még több pénzt kért. Szerda hajnalban felkeresett az anyukád kertjében. Azt mondta, ellenem vall, ha nem fizetek megint. Azzal riogatott, hogy találtak még egy szemtanút, aki az utcában lakik, és aki látta, hogy én okoztam a balesetet... Követelte a pénzt, de nem volt több... Megfenyegetett... Állandóan a nyomomban volt... A segítségét is azért ajánlotta fel a költözésnél, hogy szemmel tartson, és minden alkalommal emlékeztessen, hogy az adósuk vagyok. Nagyon megrémültem. Tudod, Réka, hogy kicsit figyelmetlen vagyok, de azért... azért nem ütnék el senkit szándékosan...

Dávid a szavába vágott.

– Ha senkit sem akart szándékosan bántani, akkor engem miért próbál meg minden éjjel elgázolni???

– Az egészen más – ellenkezett Viola. – Most már tudjátok, hogy én is időzavaró vagyok. Réka pedig időkezelő. Az édesanyja elárulta nekem, hová rejtette a Rékának szánt üzeneteket. De... mivel a taxis zsarolt, kétségbeestem. Arra gondoltam, titokban tartom Réka

előtt, hogy időzavaró vagyok, és a tudta nélkül megállítatom vele az időt. Akkor ismétlődni fog a szerda, és én egéruat nyerek... E-ért nem mondtam el nektek, hogy én vagyok az időzavaró. Persze, arra ti is rájöttetek, hogy ismétlődik a szerda... De én úgy viselkedtem, mintha észre sem venném, hogy ugyanazt a napot éljük át újra és újra. Aztán egyik szerda délután, amikor szokásosan a varrodába mentem a ruhapróbára, a kocsiból megláttam, hogy Dávid átmászik a Gyöngytyúk utcai ház kerítésén. Sejtettem, hogy gyanakszik, és kutatni fog. Megijedtem, hogy felfedezitek az órába rejtett üzenetet, amiből kiderül, hogy időzavaró vagyok. Gyorsan kellett cselekednem. Nálam voltak azok a jelmezek, amiket otthon befejeztem a ruhapróba előtt. Gyorsan felkaptam az egyiket. A bő kabátot és a nagy kalapot. Volt hozzájuk egy csizma is. Így nem ismerhetett fel senki. A ház kulcsa nem volt nálam, de akkor észrevettem, hogy Réka is megérkezik, és ott téblábol a ház előtt. Nem ütöttem le. Csak... csak mögé settenkedtem, de meghallott valamit, vagy meglátta az árnyékomat, és annyira megijedt, hogy elájult. Levittem a pincébe, és elvettem tőle a kulcsát. Láttam, hogy Dávid utánamegy, ezért tudtam, hogy nem lesz baja. Amikor úgy éreztem, hogy már tiszta a levegő, visszamentem a házba. Besiettem a dolgozószobába, és kivettem a faliórából a cetlit. Aztán onnantól minden hajnalban kivettem a cetlit az órából, mielőtt ti megtalálhattátok volna. A jelmezkabát zsebe jó

rejtekhelynek tűnt. Mindig oda tettem a megszerzett rózsaszín papírt. A másik levelet már nem tudtam megszerezni Réka előtt. Azt hamarabb megtaláltatok. Nem sejtettem, hogy ennyi nyomot hagy hátra Réka anyja, és ilyen könnyen felfedezitek.

– Hát ezért viselte a bő kabátot és a nagy kalapot! – csapott a homlokára Dávid. – De azt még mindig nem értem, miért akart engem elütni.

– Hiszen már ti is tudjátok, hogy az időzavaró nem állíthatja meg egyedül az időt. Az időkezelő sem teheti önös érdekből. Csak akkor, ha egy idegent akar megmenteni. Gondoltam, rendezhetnék egy jelenetet, amiben úgy tűnik, mintha valaki bajba kerülne. Csak jelmezek és díszletek kellett hozzá, mint a színházban. Meg egy főszereplő, akiről Réka azt hiszi, hogy veszélyben van. Téged szemeltelek ki, Dávid. Észrevettem már, hogy ha a kutyákkal van valami, mindig te jössz ki megnyugtatni őket. Ezért éjfél előtt kicsalogattam Dakotát az útra. Ismer engem, hiszen szemben lakom. Könnyű dolgom volt. Dakotát az út közepén hagytam. Gondoskodtam arról is, hogy Júnót megijesszem, és hangosan ugatni kezdjen. Figyeltem rá, hogy Rékát is felébresszem valami zajjal, és kísétáljon a kertbe. A kocsimat a sarkon hagytam. Beszálltam, és csak arra vártam, hogy Dávid kilépjen az útra a kutyáért, Réka pedig megjelenjen a ház előtt. Akkor bekapcsoltam a fényszórót, beindítottam a motort, és

elindultam Dávid felé. Úgy tűnt, mintha el akarná ütni őt egy bűnöző. Réka is azonnal erre gondolt. Azt hitte, elgázolja valaki a fiút. De ez csak a látszat volt. Tudtam, hogy Dávidnak nem eshet baja. Nem mentem gyorsan. Ha úgy alakul, mindenképp lefékeztem és megálltam volna előtte. De erre egyik szerdán sem volt szükség! Amint bekapcsoltam a fényszórót, elindítottam a motort, és megtettem két-három métert, Réka minden alkalommal megállította az időt. Sosem jött el a csütörtök. Sosem értem Dávid közelébe. Tudom, hogy még így is szörnyű, amit tettem, mert félrevezettelek titeket... de... tényleg annyira megijedtem. A taxis... folyton a nyomomban van... A szerda hajnali fenyegetése miatt teljesen elvesztettem a fejem. Meg akartam állíttatni az időt, hátha előbb-utóbb kitalálok valamit, és megszabadulok a Ring házaspártól...

Dávid legnagyobb meglepetésére Réka leült Viola mellé a padra, és átkarolta a vállát. Viola szipogott párat, aztán megfogta Réka kezét. Dávid azonban nem tudott ilyen könnyen megbocsátani. Még mindig dühösen, gyanakodva méregette Violát, aki most ismét felnézett rá.

– Tényleg borzasztóan sajnálom – motyogta. – Tudom, hogy a szavaim nem sokat érnek. Hazudtam nektek. De többet nem fogok. Bebizonyítom. Ma már nem várok az utcasarkon a kocsimban. Nem lesz több szerda. Réka újraindíthatja az időt. Holnap csütörtök

lesz! Az sem baj, ha a taxis tovább zsarol, vagy a rendőrségre megy... Csak bocsássatok meg, és higgyetek nekem!

– A taxis nem fog bántani, Viola – nyugtatta Réka. – Igazából nem te okoztad a balesetet, hanem ők. Kivetik magukat a kocsik elé. Másokat is megzsaroltak már így. Nem te vagy az első. A Ring házaspárt fogják lecsukni. Neked nincs más dolgod, mint ellenük tanúszkodni.

Viola értetlenül meredt Rékára, majd Dávidra. Dávid farkasszemet nézett vele, aztán mérgesen sarkon fordult, és visszarahant a varrodába. Nem bírta tovább elviselni Viola könyörgő tekintetét. Hiszen mégiscsak átverte őket! Hogy lehet vele ilyen elnéző Réka? Hát már elfelejtette, mennyi bajba keveredtek miatta az elmúlt szerdákon?

Dávid belerúgott egy folyosón heverő zsákba, és meg sem állt a konyháig. Megmosta az arcát hideg vízzel, és lehuppant egy székre. A mennyezetet és a lámpabúrát bámulta, ami körül egy kétségbeesett légy körözött. Néhány perc múlva Réka megjelent az ajtóban. Nagy levegőt vett, és belekezdett.

– Mindent elmagyaráztam a nagynénémnek. Hazavisz minket, és vallomást tesz Baranyai Ignác nyomozónak. Mi újra elmondjuk a férfinak, hogy anyukádnál van bizonyíték a Ring házaspár ellen. Ő megint megvárja anyukádat, aki átadja majd a kamera felvételét, és így ismét lecsukhatják a taxist. Minden rendbe jön

még ma, és holnap már csütörtök lehet – érvelt Réka. Dávid megbántottan pillantott rá.

– ENNYI? A nagynénéd becsapott, és te már meg is bocsátottál neki?

Réka besétált a konyhába, és zavartan megállt Dávid előtt.

– Csak mert... most már tudom, hogy mennyire megrémült. És nem sodort téged igazi bajba.

– Ja, csak napokig miatta törtünk be idegen helyekre, meg üldöztünk idegen embereket.

– Ő erről nem tudott! Mindennap kérdezte, mit csináltam délután, és én mindig kitaláltam neki valami mesét. So-sosem mutattam, mennyire féltem.

– De neki anélkül is tudnia kellett volna! Azt hitte, jelmezben mászkálva mindenféleképpen kiadhatja magát, mint egy filmben vagy a színházban, és ezzel nem sodorhat igazi veszélybe?

– Kiborult. Ő is félt! A Ring házaspár zsarolta. El akarták venni minden pénzét.

– Akkor is hazudott nekünk – makacskodott Dávid.

– De nem akart bántani. Hinnünk kell neki.

– Miért?

Réka szeme egyre vörösebb lett.

– Mert... mert anyukám is bízott benne. És kért, hogy én is tegyem azt...

Dávid megijedt, hogy Réka megint sírni fog. Gyorsan felugrott a székről.

– Oké – sóhajtotta beleegyezően.

– Nem – hüppögte Réka. – Te még haragszol rá! Látom rajtad. Pedig... tényleg nem gonosz. Csak... csapdába esett. A taxis és Melinda az örületbe kergették. Becsapták. Mindenféleképpen fenyegették. Tudod, milyenek. Tudod, mennyire megrémítik és összezavarják az embereket. Főleg, ha állandóan a nyomukban vannak. A közelükben bárki elveszítené a fejét. Viola is elveszítette – érvelt Réka.

Dávid a Ring házaspárra gondolt, és összeszorult a gyomra. Lesütötte a szemét.

– Adok még egy esélyt a nagynénédnek – felelte a cipőfűzőjét nézve. Réka megkönnyebbülten a nyakába ugrott, aztán rögtön el is engedte, és kirohant a varrodából. Dávid vörös fejjel állt a konyhában, és forgott vele a világ. A gondolatok kiröppentek a fejéből. Úgy érezte, mintha nem is a valóság venné körbe, csak álmodna.

Látta magát, ahogy kísétál a varrodából, majd hazafelé tart Violával és Rékával...

Látta Viola remegő kezét, ahogy felhívja Baranyai Ignác nyomozót...

Látta anyát, aki ismét bevezette az étkezőjükbe a nyomozót, és megmutatta neki a kamera felvételét...

Látta, hogy este megáll a rendőrkocsi a rózsaszín ház előtt, és megint elviszik az egyenruhások a taxist...

•

Dávid kábán ment fel a szobájába, és az ágyára vetette magát. Át sem öltözött pizsamába. Alvásra nem is gondolt. A telefonját bámulta, és figyelte a kijelzőn a percek múlását.

21:45 Nemsokára véget ér a szerda...

22:31 A szerda, ami olyan volt, mint egy nagyon hosszú álom...

23:17 Egy furcsa, ijesztő, de érdekes utazás.

23:48 Vajon mire fog emlékezni belőle?

23:54 És milyen lesz a csütörtök?

Amikor elérkezett a 23:55, Dávid nem bírta a szobájában maradni. Gondolkodás nélkül lement a kertbe, mint minden szerda éjjel. Az udvarban összegömbölyödve aludt Dakota. A hátával az anyukájához, Júnóhoz simult. Dávid nézte őket, aztán kinyitotta a kaput, és kilépett az útra. Megállt. Várt. Hirtelen a szemközti ház ajtaja is kinyílt, és Réka is megjelent. Dávid szeretett volna átkiáltani neki, de képtelen volt rá. Mintha megnémult volna. Réka sem mondott semmit. Megint kísérteties volt az arca, és elfehéredett, ahogy a távolban éjfél kongott a harangok. Dávid körbesandított, de semmit sem látott a sötétben.

Nagy levegőt vett, felnézett Rékára, és elmosolyodott. Réka bátorralanul visszamosolygott rá, majd gyorsan megfordult, és besietett a házba. Dávid is felment a szobájába, de még mindig nem aludt el. Mintha

örkődött volna minden elszálló perc felett, hogy biztos legyen az idő múlásában. Lassan teltek az órák, míg a távolban megjelent egy halvány, színes csík az égen. Felkelt a nap, és beragyogta az ég peremét, aranyba vont a felhőket és a fák tetejét. Dávid izgatottan nézte. Sosem gondolta, hogy egyszer ennyire örül majd az új napnak. Mit is fog csinálni? – csak ez járt a fejében.

A suliban királyválasztás lesz. Találkozik a haverjaival. Ők majd biztosan az osztálykirándulásról mesélnek, de Dávid már nem fog sajnálkozni, amiért kihagyta. Délután hazaérkezik apa. Együtt fognak vacsorázni. De... még vacsora előtt átszalad Rékához is. Hallani akarja, neki hogyan telt a csütörtök. Meg se kérdezte tőle, melyik suliba fog járni... Pedig ha már elhozta a cuccait a régi kolijából, biztosan a közelben tanul tovább. Talán épp az ő osztálytársa lesz...

Dávid nem tudta tovább nyitva tartani a szemét. Beszukta, és amikor újra kinyitotta, anya állt a küszöbön, és Dávidot keltegette.

– Jobban vagy? – kérdezte.

– Aha. Miért? – dörzsölte meg a szemét Dávid.

– Hiszen beteg voltál eddig – felelte a homlokát ráncolva anya.

Dávid rosszat sejtve kinyúlt a telefonjáért, és a kijelzőre pillantott:

ÁPRILIS 13. SZERDA

•••••

ÁPRILIS 13. – SZERDA TIZENÖTÖDSZÖR

Sokféle csend van.

Van a nyári kánikula csendje. Amikor itthon vagyok a kertünkben, és levél se rezzen, madár se csipog, csak a nap bágyaszt.

Van a téli este csendje. Amikor kinézek a kollégium ablakán, és mozdulatlanul állnak a kopár fák, ágaikkal tartják az égboltot.

Van a meglepetés csendje. Amikor elakad a szavam, és hirtelen nem tudom, mit mondhatnék.

Van az álmodozás csendje. Amikor másik világba menekülök, és csak ott kiabálok, nevetek, táncolok.

Van az írás csendje. Amikor új birodalmat teremtek a papíron. Nekem ez a kedvencem.

Van a gyász csendje. Amikor nincs mit mondanom hangosan. Akivel beszélni szeretnék, ahhoz már csak magamban szólhatok. Remélem, meghallja...

Van a rejtőzködés csendje. Elbújok. Senki sem tudhatja, mit gondolok, mert maszkot viselek.

EMLÉKEK NYOMÁBAN

Ismét szerda van! Miért?

Dávid még mindig a kijelzőre meredt. Próbálta felidézni magában Réka anyjának levelét. Mindent úgy tettek, ahogy abban állt. Rájöttek, hogy ő maga a bajba jutott. Megtalálták az időzavarót, Violát, és megoldották az ügyet. A nagynéni éjszaka már nem próbálta elütni. Mindannyian biztonságban voltak. Réka újraindíthatta az időt. Akkor miért nem érkezett el a csütörtök? Talán túl sokáig tartott a nyomozásuk? Talán, ha egy bizonyos időt átlépnek, ÖRÖKRE a szerdában ragadnak? Nem, az nem lehet! Az szörnyű világ lenne! – Dávid a párnájába nyomta a fejét. Anya épp ekkor tért vissza a konyhából, és rémülten hajolt fölé.

– Rosszabbul vagy? Lázad van? – aggodalmaskodott, és megérintette Dávid hideg homlokát.

Dávid ingerülten lökte el a kezét. Most nem tudott nyugodt és kedves lenni.

– Nincs bajom! Csak rosszat álmodtam. Rossz álom az egész! – kiáltotta.

Anya felhúzta a szemöldökét.

– Nem szoktál így kiakadni. Látom, ez a betegség jobban megvisel, mint állítod. Ha nincs bajod, gyere reggelizni!

Dávid kikászálódott az ágyból, és felöltözött. Követke anyát az étkezőbe, evett pár falatot a rántottából, majd maga elé meredt. Nem törődött anya tanácsaival, csak gépiesen válaszolt neki, és alig várta, hogy elbúcsúzzanak. Nem bírta elviselni, hogy anya nem emlékszik a korábbi szerdákra, és hogy megint tettetnie, hazudnia és nyomoznia kell. Amint magára maradt, visszarahant az emeletre, rávetődött az ágyára, és a fejére húzta a takarót. Hallotta, ahogy a telefonja csipog – most érkezett meg sokadszorra az a kép, amit a haverjai küldtek az osztálykirándulásról. Valami kilátóhoz másztak fel. A csengő is visszhangzott a földszinten – Melinda megint jött, hogy visszakérje Borkának a labdát. Dávid azonban nem mozdult. Megmakacsolta magát. Úgy döntött, kilép a megszkott szerdából. Nem érdekli a Ring család, se a futár, se a betonozó.

Nem ment le visszaadni a labdát. Nem vette át anya teacsomagját, nem engedte be Bori nénit, nem beszélt a betonozó-nyomozóval. Mi értelme volna bármelyiket is megtenni, ha holnap úgyis megint szerda lesz, és kezdheti előlről? Min változtat az, ha valamit megtesz vagy nem tesz meg? Ha sosem jön el a csütörtök, úgy sincs értelme semminek!

Csak Rékát várta. Csak vele szeretett volna találkozni. Két óra után pár perccel kiszaladt a ház elé, és megállt az utcán. Most kéne bekanyarodnia a sarkon a taxinak. Most kéne lefékeznie Viola otthona előtt. Most kéne kiszállnia Rékának. Miért nincs még itt?

Dávid aggódva a telefonjára nézett. Tíz perccel múlt két óra. Talán Réka és Viola késnek? Hiszen már nem kell egymás előtt tettetniük. Mindhárman tudják, hogy megállt az idő. Nincs miért követni a korábbi szerdák forgatókönyvét. Felesleges idegeskedni, nemsokára biztosan itt lesznek – nyugtatta magát Dávid, és egy fának dőlt. Figyelte a kerítés előtt lustán heverő macskát, a fákra röppenő galambokat, és az egyre nyúló árnyékokat. Várt, de nem történt semmi. Már négy óra is elmúlt, amikor bosszúsan és csalódottan belerúgott egy kavicsba. Erőtlen, kedvetlen és szomjas volt. Úgy döntött, visszamegy a házba, iszik valamit, és majd az ablakból figyelni Rékák érkezését. Előbb-utóbb csak befutnak, hiszen mindenképpen jönniük kell – reménykedett, de hiába. Rékák nem bukkantak fel sem délután, sem este. Dávid kétségbeesve ment lefeküdni. Egész éjszaka álmatlanul hánykolódott az ágyában. Várta Dakota vonyítását és Júnó ugatását, de az utca csendes volt. Mintha nemcsak az idő állt volna meg, hanem MINDEN. Semmi sem moccan. A világból eltűntek a színek, a hangok, a mozdulatok reggelig. Amikor

világos lett, anya szokásosan benyitott hozzá, és megkérdezte, hogy van.

Ismét szerda volt. Dávid most először azt mondta, hogy nincs jól, és az ágyban akar maradni. Fel sem öltözött. Rántottát sem kért. Anya tálcán hozott be kekszet és almát. Dávid evett pár falatot, és visszahanyatlott a párnájára. Senkinek sem nyitott ajtót, csak kettőkor ugrott fel, magára kapott egy pólót és nadrágot, majd lerohant a földszintre olyan sebesen, kócosan és idegesen, mint egy űzött vad, akit kergetnek. Az ablaknak nyomta az orrát, és kibámult az utcára. Levegőt venni sem mert, mintha azzal elijeszthetné Rékákát. Számolta a másodperceket. Két órakor megkondult a harang. A betonozó megjelent, de Dávid nem ment ki hozzá. Háromkor ismét felcsendült a harangszó, Rékának és Violának azonban nyoma sem volt. Dávid úgy érezte, hogy az ajtón besétált és mellételepedett az a szörny, amiről a lány annyit beszélt. Átkarolta őt, és szorítani kezdte a mellkasát, majd a torkát fojtogatta. Dávid nehezen nyelt. Kényszeredetten felállt. Ököbe szorította a kezét, mintha harcra készülne a képzeletbeli szörny ellen, majd hangosan elkiáltotta magát.

– Engem nem lehet legyőzni!

Kirohant a kertbe, felugrott a bringájára, és elindult. Nem is értette, miért nem jutott észébe korábban: Réka és Viola nem lehet máshol, csak a Gyöngytyúk

utcában. Pár perc múlva lihegve fékezett le Réka régi otthona előtt. A kerítésnek támasztotta a kerékpárját, és becsöngetett. Mintha vártak volna rá, azonnal nyílt az ajtó, és kidugta a fejét Réka.

– Szia! – köszönt lesütött szemmel Dávidnak.

– Szia! – viszonzta értetlenül Dávid. Valaki másra számított. Az izgatott Rékára, aki újra nyomozni akar, vagy a síró Rékára, akit meg kell nyugtatni, vagy a harcias Rékára, aki hajmeresztő terveken töri a fejét. Vagy arra a Rékára, aki legalább egy kicsit örül annak, hogy eljött, és találkozhatnak. A lány azonban nem volt se kétségbeesett, se haragos, se elszánt, se makacs. Beengedte Dávidot a házba, és egykedvűen válaszolt a sürgető kérdéseire. Elmesélte, hogy tudják, még mindig szerda van, ezért se költöztek át Violához. Nincs értelme, amíg nem indul újra az idő. Csak a temetésre mennek el mindennap. Viola már reggelente átsétál a házához az autójáért, és azzal utaznak a temetőbe a nagy koszorú nélkül. A taxis segítségéből nem kérnek. Viola délutánonként mindig elmegy a jelmezpróbára is a varrodába, de sem ő, sem Réka nem érti, miért nem jön el a csütörtök.

– Eddig mindig eljött, ha az időkezelő leleplezte az időzavarót. Viola mondta – sóhajtotta Réka. – Sokat beszélgetünk erről. Viola tényleg nagyon kedves, és segíteni akar.

Dávid Réka tekintetét kereste, de a lány egyszer sem nézett a szemébe.

– Biztos, hogy jól bánik veled? Elmondanád, ha nem így lenne? – kérdezte gyanakodva, de Réka csak buzgón bólogatott.

– Ne aggódj értem! Tényleg minden rendben – motyogta Réka.

Dávid a megoldáson töprengett, de semmi sem jutott eszébe. Hirtelen úgy érezte, hogy Réka nem látja őt szívesen. Ettől annyira rosszkedvű lett, hogy azonnal elköszönt, és elfordult. Remélte, hogy Réka magyarázkodni kezd, és visszatartja, de a lány egy percig sem marasztalta. Nem kérte Dávid segítségét, nem mondta, hogy nyomozzanak együtt, nem ígérte, hogy felhívja, ha rájön valamire. Dávid nehézkesen tekert hazafelé. Úgy érezte, mintha vasgolyók lennének a csomagtartón. Amikor Réka ült hátul, sokkal könnyebben és gyorsabban haladt. Most legalább száz kilót vitt magával. Talán a láthatatlan szörny kapaszkodott fel a bringájára...

Hazaérve rögtön visszabújt az ágyba, magára húzta a takarót, és próbálta átgondolni a találkozó minden mondatát. Hogy is fogalmazott Réka? És miért volt annyira fura? Megint elérhetetlen és távoli kísértetnek tűnt, mint eleinte. Talán titkol valamit? Vagy csak nem akar többé nyomozni? De hát ki akar???

Dávid sem vágyott már arra, hogy rejtélyeket oldjon meg. Csakhogy muszáj volt. Tennie kellett valamit, ha nem akart a szerdában ragadni. Úgy döntött, egyedül folytatja, éppen úgy, ahogy Rékától látta eddig.

Felkőnyökölt az ágyán, és kinyúlt a fiókjáig. Papírt és tollat keresett, majd úgy, ahogy Réka szokta, jegyzetet készített. Sorra vette az összes szereplőt.

1. *RINGNÉ MELINDA – rájönnek, hogy csaló*
2. *TAXISOFŐR – rájönnek, hogy csaló, és letartóztatják*
3. *NYOMOZÓ – elégedett, mert elkaphatja a gyanúsítottakat*
4. *FUTÁR – sikerül tisztáznia magát, és még bosszút is áll a zsarolóin*
5. *BORI NÉNI – bizonyíték van a lánya és a veje ellen, és ő nem tehet semmit*
6. *VIOLA – megmenekül a zsarolóitól, nincs mitől félnie*
7. *ANYA – segít megoldani az ügyet és elkapni a Ring házaspárt*

Minden világos és tiszta. Hogy is szólt Réka anyjának levele? Dávid erősen koncentrált. Kivételesen örült, hogy olyan jó a memóriája. Szinte szó szerint tudta idézni a levelet. Gyorsan lejegyezte:

Az újraindításhoz:

1. *Rá kell jönnöd, ki a bajba jutott személy, és milyen bajtól akarod megmenteni.*
2. *El kell érned, hogy az a baj ne történjen meg.*

Igen, ezt kipipálhatja. A veszély elhárult. Akkor mi lehet a gond? Volt még más is a levélben? Csak valami olyasmi, hogy ez Rékán áll. Hogy is fogalmazott az anyja?

Ha sikerül elhárítanod a veszélyt, újra tudod indítani az időt. Ez már csak rajtad áll. Te fogod érezni, mikor hárult el a veszély.

Ezt írta, de ebben nincs semmi nehézség. Réka is tudja, hogy elmúlt a veszély. Ő már döntött arról, hogy újraindítja az időt. Hiszen mondta is ma... Vagy előfordulhat, hogy hazudott?

Dávid hevesen megrázta a fejét. Az nem lehet. Réka nem hazudós. A nyomozás alatt is őszinte volt... Hiszen még azt is elmesélte, hogy a koleszban szívták az évfolyamtársai. Még a szörnyről is beszélt! Bár eleinte sokszor volt furcsa. Ma is gyanúsán viselkedett... Pont úgy, mint az első találkozásukkor. Lehetőséges, hogy Violával titkolnak valamit?

Dávid nem tudta kivenni a fejéből ezt az új gondolatot. Nem is akarta. Kellett valami kapaszkodó, egy kitalált nyom, amin elindulhat. Egész éjszaka ezen töprengett, és elhatározta, hogy a következő szerdán elmegy Rékáékhoz, amíg ők a temetésen vannak. A pincén keresztül megpróbál bejutni a házba, és körbeszaglászik.

EZ NEM ÁRULÁS! Ezzel nem veri át Rékát. Csak ki-nyomozza, hogy mit titkolnak! – nyugtatta magát más-
nap délelőtt, amikor felpattant a bringájára, és áttekert
a Gyöngytyúk utcába. A kerítést már gyakorlottan
mászta meg, majd elindult a pince irányába. Megköny-
nyebbülést kellett volna éreznie, amikor a fekete ajtó
engedett, és simán lejutott a ház alá. Ehelyett az ide-
gessége csak nőtt. Mintha titokban azt remélte volna,
hogy a terve nem sikerül, és nem fog tudni betörni...
Így azonban már nem volt visszaút. A torkában dobo-
gó szívvel átvágott a zsákok és polcok között, és a hor-
dó mögött felsétált a lakásba. Besietett a nappaliba,
majd kővé dermedt. A besütő napsugár megvilágította
a szálló-táncoló porszemeket épp úgy, mint amikor
először járt itt. Akkor volt valami a házban, amitől Dá-
vid hátán futkosott a hideg, és ez most sem múlt el.
Megborzongott. Remegő kézzel a hajába túrt, és pró-
bálta összeszedni magát. Eddig minden simán ment,
de merre kezdje a szaglászást? Egyáltalán mit is keres?
Dávid tanácstalanul forgatta a fejét. Úgy képzelte, hogy
ha bent lesz, hipp-hopp felfedez majd egy újabb titkos
levelet, nyomot, bármit, de sem a dolgozószobában,
sem a nappaliban nem talált semmit. A legtöbb köny-
vet és dísz tárgyat már dobozokba és táskákba csoma-
golták. Egy-két bútort letakartak. A konyhában koszos
műzlistálak sorakoztak. A falon aranyozott keretben
ketyegett egy óra. Dávid leakasztotta, és megnézte
a hátlapját, de nem volt benne rejtélyes üzenet. Egyre

idegesebb lett. Tudta, hogy fogy az ideje, és még nem
jutott semmire. A konyhából az ellenkező irányba in-
dult, és benyitott egy másik ajtón. Azonnal megérezte,
hogy Réka szobájára bukkant. Felfedezte a lány földön
heverő táskáját, és a karosszéken a pulcsiját. Ráadásul
a szíve is hevesebben kezdett dörömbölni a mellkasán,
jelezve, hogy tilosban jár. Olyan halkán lépkedett a par-
kettán, mintha a recsenést Réka több kilométerrel
arrébb is meghallhatná. Az íróasztalt közelítette meg,
amin egy tarka borítójú könyv feküdt. Remegő kézzel
felkapta, és kinyitotta. Rögtön látta, hogy napló. Fel-
ismerte Réka írását. Az utolsó bejegyzéshez lapozott.

*Április 13. – ez állt a tetején nyomtatott nagy betűk-
kel, mellette pedig Réka kézírása: – szerda tizenhetedszer*

Tényleg még csak tizenhétszer élték újra a napot?
Dávid már legalább százra tippelt volna. A szeme Réka
írására tapadt.

Sokféle csend van.

*Van a bezártság csendje. Amikor hallom, hogy vala-
kik a távolban nevetnek, de az én szavaim nem ér-
nek el hozzájuk.*

*Van a magány csendje. Mintha senki sem lenne raj-
tam kívül a világon.*

*Van a vészjósló csend. Amikor sejtem, hogy vala-
mi történni fog, ezért hang nélkül megborzongok.*

A szörny már nagyon közel jár...

Van a félelem csendje. Amikor mozdulni se merek, nehogy még nagyobb legyen a baj. A szörny már észrevett...

Van a rám szakadó csend. Ami olyan nehéz és erős, hogy képes megfojtani. Nagy szörnykarjával szorítja a mellkasomat. Elkapott.

Van a harc csendje. Összeszorított fogakkal küzdök. Nem akarok egyedül maradni...

Dávid próbálta megfejteni Réka sorait. Sejtette, hogy van bennük valami titok... Észre sem vette, hogy leült az ágy szélére, és úgy olvasta újra és újra a naplóbejegyzést. Nem figyelt már sem az idő múlására, sem a zajokra. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor az a furcsa érzése támadt, hogy valaki figyel. Vele szemben, a nyitott ajtóban Réka állt. Kivételesen nagyon könnyen le lehetett olvasni az arcáról, mit érez. Borzasztóan mérges volt. A szemöldökét felvonta, és szikrákat szórt a szeme.

– Hogy merészeled! Mit keresel itt? – kiáltotta, és egy pillanattal később már a meghökkent Dávid előtt termett. Hevesen kikapta a kezéből a naplót.

– Betörtél hozzánk! És elolvastad a naplót! Engedély nélkül! Azt hiszed, bármit megtehetsz? Azt hiszed, idejöhetsz nyomozni és kutakodni? – háborgott Réka. Dávid először magyarázkodni akart, de Réka szavai feldühítették.

– Igenis van hozzá közöm! Én is ugyanazt a szerdát élem. És te tudsz valamit! Miért nem mondd el? Ha elárulnád, akkor nem törnék be, és nem olvasnám el a naplód! – fakadt ki Dávid. Felkészült az újabb támadásra és veszekedésre, de Réka nem folytatta. Csak vörös fejjel körözött a szobája közepén, majd váratlanul lehuppant a karosszékre, Dáviddal szemben, és maga elé meredt. Dávid várta, vajon mit fog mondani. Próbált mindenfélét elképzelni, de Réka megint valami egészen különös és kiszámíthatatlan kérdéssel állt elő.

– Ha... kiemelnél az életedből egyetlen napot... a legfontosabb napot, melyiket választanád?

Dávid felhúzta a szemöldökét.

– Nem értem – motyogta.

– Melyik az a nap az életedben, amire a legszívesebben visszaemlékeznél? – kérdezte újra Réka.

Dávid eltöprengett. Először az jutott eszébe, amikor együtt sielt a szüleivel, majd az, amikor megtudta, hogy felvették a hatosztályos gimibe, és egy osztályba járhat a barátaival. Aztán az, amikor kergették a futárt a labirintusban, és utána Rékával a tóparton ültek... Meg az, amikor együtt nevettek a vécébe zárva... Pedig akkor épp bajban voltak... Hogyhogy mégis jó rá emlékezni?

– Nem tudsz választani? – elégelte meg a csöndet Réka.

Dávid megrázta a fejét.

– Fölösleges választanom. Nagyon sok az emlékem. Csomó minden megmarad bennem. Néha... vagyis sokszor arra vágyom, hogy a rosszakat elfelejthessem. De nem megy. Mindig mindenről eszembe jut valami régi dolog. Nekem ilyen a memóriám. Mintha látnám magam előtt az egészet, és újra megtörténne.

– De hátha egyszer mégis elfelejted őket? – makacs-kodott Réka.

– Eddig sosem sikerült.

– És ha most muszáj lesz?

Dávid értetlenül bámult Rékára. Nem tudta, mire akar kilyukadni a lány, ezért nem is válaszolt. Réka azonban magától folytatta.

– Nekem kevés emlékem van. De azok közül az a kedvencem, amikor a futár után indultunk, és üldöz-tük... vagy amikor megszereztük a futár csomagját... – magyarázta vörös arccal.

– Azokat én is szeretem – vallotta be Dávid.

Réka egy pillanatra elmosolyodott, de ez a mosoly olyan szomorúnak tűnt, hogy Dávidnak gombóc kúszott a torkába.

– Szóval... szóval az van, hogy te el fogsz felejteni mindent – mondta lassan Réka.

– Miiiiii?

– A-azt hiszem, már akkor sejtettem, amikor először letartóztatták a taxist... aztán kiderült, hogy Viola az időzavaró, és ő elmondta nekem. Anya nem írta bele a levélbe, mert nem is gondolta, hogy fontos lehet.

– De micsoda? – faggatózott Dávid, bár már ő is sejtette, mit próbál Réka elmagyarázni.

– Ha újraindul az idő, és csütörtök lesz, a bajba jutott elfelejti a korábbi szerdákat. Csak az utolsó szerdára emlékszik majd, de arra is csak halványan. Semmi olyasmit nem tud majd felidézni, ami a megállt idővel kapcsolatos.

– De... miért?

– A-azért, mert az időkezelőkön és az időzavarókon kívül nem tudhat más arról, hogy megállt az idő. Különben túl sokan jönnének rá, hogy létezik ilyesmi. Te is el fogod felejteni csütörtökön, hogy korábban is-méltódtok a szerdák. Elfelejtetted majd, hogy nyomoz-tunk emiatt. Meg azt is, hogy én időkezelő vagyok. Meg azt is, hogy Viola bajba akart sodorni. Meg azt is, hogy mi ketten mennyi mindent csináltunk. – Réka vádló hangon beszélt. Mintha Dávidot hibáztatná, hogy nem fog emlékezni.

Dávid szeretett volna ellenkezni, tenni valamit, de meg sem bírt mozdulni. Csak ült az ágy szélén, Rékára bámult, és nyelt egyet. Hirtelen úgy érezte, hogy kirabolják. Elvesznek tőle valamit, ami nagyon fontos neki. Miért épp azokat az emlékeit törlik el, amikben végre sikerült győznie? Amikben kivételesen nem adta fel, és kiderített egy csomó rejtélyes ügyet Rékával? És talán még a lány se fog eszébe jutni? Ez elképzelhetetlen!

Réka a kezében forgatta a naplóját, miközben folytatta.

– Szeretek naplót vezetni, de amióta megállt az idő, mindennap újra kellett írnom a szerdát. A következő reggelre mindig eltűnt, amit előző nap írtam. Még abban sincsenek meg a korábbi szerdák élményei. És... belőled is ugyanígy törlődnek majd az emlékek, mint a naplómból. Csak én fogok emlékezni rájuk, ami olyan lesz... olyan lesz, mintha meg sem történtek volna – hüppögte. – Azt hiszem, ezért nem indult még el az idő. Valahogy tudat alatt nem bírtam újraindítani. Pedig próbáltam, hidd el! De nem sikerült.

Dávid a naplóra meredt, majd végre támadt egy ötlete.

– De az utolsó szerdai bejegyzés megmarad majd, amikor újraindul az idő, és eljön a csütörtök! Csak a korábbiak törlődnek. Az a szerdai bejegyzés, amit tényleg követ a csütörtök, mindig ott lesz a naplódban. Nem kell mást tenned, mint minden szerdán leírni az összes korábbi szerda történéseit.

– Lehet. Bár ez elég hosszú és unalmas... – hagyta rá Réka, de Dávidot nem tudta elkedvetleníteni.

– És ha tartanánk egy utolsó, tökéletes szerdát?

Most Rékán volt a sor, hogy értetlenkedjen.

– Mi az az utolsó, tökéletes szerda?

– Hát amikor egy csomó mindent csinálunk együtt. Olyanokat, amiknek nincs közük a nyomozáshoz és a megállított időhöz, és ezért emlékezhetek majd rájuk, és nem fognak törlődni. Mit szólsz? – lelkesedett Dávid. Rékára végre átragadt az izgalma.

– Ez jó lenne! A nyomozás már úgysem vesz el sok időt. Csak megkérem Violát, hogy reggel hívja fel a nyomozót, és tegyen tanúvallomást a Ring házaspár ügyében. Majd ő szól arról is, hogy anyukádnak van a kameráján bizonyíték Melinda és a taxis ellen. A rendőrség így már nélkülünk is el tudja kapni a Ring családot.

– Oké. Mi csak olyasmit csináljunk, ami nem kapcsolódik a megállt időhöz. Mondjuk, gyere át, és kajáljunk együtt! – vetette fel Dávid.

– Jó. Sütök palacsintát. A koleszban tanultam.

– Szuper! Bármilyen jöhet, ami nem gríztes tészta és bukta – ujjongott Dávid.

Réka felnevetett.

– Aztán kirándulhatnánk a tónál. Meg az erdőben – sorolta Dávid.

– Rendben. És a tökéletes szerda végén újraindítom az időt, és akkor eljön a csütörtök.

– Igen. És ha emlékezni fogok rád és az uccsó nap közös programjaira, akkor te majd beavatsz abba is, hogy mi történt igazából, és hogyan nyomoztunk a korábbi szerdákon. Ugye, nem fogod eltitkolni, és elmeséled?

– Nem fogsz hinni nekem... – legyintett Réka.

– Hinni fogok! Lesz egy csomó bizonyítékom. A leartóztatott taxis, meg anyukád levelei.

– Hát jó – bólogatott Réka. Dávid megnyugodva látta, hogy a lány ismét a régi. Megint tanár néni

kinyitotta a naplóját, és jegyzetelni kezdett bele. Mindent beleírtak az elmúlt napokról, ami eszükbe jutott, majd részletes tervet készítettek arról, hogy ebből mit valósíthatnak meg újra, és mit fognak még csinálni az utolsó szerdán. Mire Dávid korgó gyomorral hazaindult, már egészen jó kedvük volt. Dávid végre tényleg úgy érezte, hogy minden a helyére került. Épp akkor ért az utcájukba, amikor anya bekanyarodott az autóval a garázsba. Kicsit harapós volt, mert Dávid nem vette át a futártól a teacsomagot, és a doboz egész nap a küszöbön hevert. Dávid azonban nem aggódott. Anya holnapra úgyis elfelejti, ő meg az utolsó, tökéletes szerdán újra átveszi a futártól. Akkor mindent tökéletesen fognak csinálni Rékával. Szuper lesz! Dávid elvigyorodott. Most először úgy feküdt le, hogy nem a csütörtököt várta, hanem a szerdát. Nem zavarta meg semmi az álmát. Reggel kipihenten, magától ébredt. Kipattant az ágyból, és boldogan készülődött. A konyhában anya várta. Épp szendvicseket csomagolt.

– Jobban vagy? Biztosan meggyógyultál? – aggodalmaskodott.

– Minden szuper – felelte vidáman Dávid.

A háttérben, a tévében épp időjárás-jelentés következett. A meteorológus széles mosollyal mutogatott.

– Április 14-e, csütörtök van, és továbbra is folytatódik a nyári meleg. A hidegfront csak jövő héten várható.

Dávid túlharsogta a tévét.

– Nekem ma nem kell szenyát csomagolnod.

– Hogyhogy? – csodálkozott anya.

– Királyválasztás lesz. Elfelejtetted? Csütörtök-péntek nincs rendes tanítás. A versenyző osztályok megvendégelnek minket. Palacsintát sütnék, meg ilyenek.

– Aha... De ezt a teát már elkészítettem, és betöltöttem a kulacsodba.

Dávid összeráncolt homlokkal nézegette a zöld lötyöt.

– Mi ez? – fintorgott.

– Immunerősítő teakeverék. Tegnap érkezett meg. A futár hozta, de te nem vetted át, ahogy megígérted, ezért a küszöbön feküdt... Nem emlékszel? Morogtam is miatta... Azért rendeltem, hogy megerősödj. Nem akarom, hogy visszaess.

– Nem rémlik a futár és a csomag, de mindegy – motyogta Dávid. Az előző napra csak homályosan emlékezett. Talán az egészet az ágyban töltötte és átaludta, mert még nem érezte jól magát... De ez nem is számít! A lényeg, hogy ma már jól van, és mehet a királyválasztásra. Fanyalogva elvette a kulacsot, és begyömöszölte a hátizsákjába. Nem akarta vitával húzni az időt. Alig várta, hogy beérjen a suliba, és találkozzon az osztálytársaival. Sietve indult a buszmegálló felé, közben a szemközti ház előtt megállt egy autó.

.....

ÁPRILIS 14. – CSÜTÖRTÖK

Nem tudom, hogy történhetett.

Egyszer csak a szerdát csütörtök követte.

Anya szobájában az óra újra elindult, és a rám hagyott zsebóra is újra ketyeg.

Biztosan azért, mert már nem féltém a csütörtöktől...

Akaratlanul is újraindítottam az időt.

Reggel költöztünk át Violával a házába.

Láttam Dávidot, ahogy suliba indult.

Észre sem vett. Nem is köszönt.

Idegen voltam neki.

De legalább a naplóban benne van minden.

MINDEN, amit tegnap lejegyeztünk az elmúlt szerdáról és a tökéletes szerdáról, ami már nem jött el.

17. fejezet

A TÖKÉLETES SZERDA

Dávid egész délelőtt az élménybeszámolókat hallgatta az osztálykirándulásról, és közben furcsa hiányt érzett. Biztosan azért, mert ő nem lehetett ott. Hiába várta olyan nagyon a királyválasztást, most mégis elkedvetlenedett. Fájt a feje, és a legváratlanabb pillanatokban különös emlékek jutottak eszébe. Amikor a palacsintát kínálták felé a felsőbb évesek, beugrott neki egy fehér arcú lány. Amikor lejátszották a harmadik szünetben a kampányfilmeket, ő a boszorkányjelmezű diákok helyett egy férfit látott, aki az utcájukban kiugrik az anyja autója elé... Dávid a lüktető homlokára szorította a kezét. Nem értette, mi történik vele. Honnan jönnek ezek az emlékek? Hiszen semmihez sincs közük! Meg se történhettek. Még mindig beteg? Kezd megőrülni? Vajon az ilyen? Először csak hihetetlen emlékeket gyárt, aztán legközelebb már azt hiszi magáról, hogy ő Superman?

Dávid annyira összezavarodott, hogy nem várta meg a délutáni sulis koncertet. Azt mondta a haverjainak, hogy az apja ma jön haza a külföldi útjáról, és megígérte, hogy időben otthon lesz... Úgy érezte, mintha eltávolodott volna az osztálytársaitól... Vajon azért, mert

kihagyta a háromnapos ottalvós kirándulást? Nem, nem csak erről van szó! Dávid biztosra vette, hogy történt még valami, amire nem bír visszaemlékezni. Szinte futva tette meg az utat a buszmegállótól az otthonáig. Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, megpillantott a szemközti ház udvarán egy lányt, aki nagyon ismerősnek tűnt, de nem tudta, honnan. Ahogy mozdulatlanul állt, és őt bámulta a fehér arcával, olyan volt, mint egy kísértet. Dávid elkapta a tekintetét, és megborzongott. Besietett az előszobájukba.

A szülei hat órákor értek haza a reptérről. Mind együtt vacsoráztak, de apa utazási élményeit háttérbe szorította anya sztorija, aki elmondta, hogy ma felkereste egy nyomozó. Kiderült, hogy az utcájuk végén lakó család, egy bizonyos Ring Melinda és Ring Gábor család, akik baleseteket okoztak, és másokat zsaroltak. Ráadásul anyának volt bizonyítéka ellenük. A környékről többen is tettek már feljelentést. A szemben lakó Viola is épp ma reggel. A házaspárt már le is tartóztatták.

Dávid érdeklődve hallgatta anya beszámolóját, és közben furcsán bukfencezni kezdett a hasában a vacsora. Hirtelen felállt, és közölte, hogy felmegy lefeküdni.

– Ilyen korán? – döbönt meg apa.

– Beteg voltam. Még fáradt vagyok – magyarázkodott Dávid, majd felsietett a szobájába, és levetette magát az ágyra. Sokáig nézte a plafont, és a hallottakon töprengett, de nem jött rá, miért zaklatták fel annyira a hírek. Csak lassan nyomta el az álom. Éjfél előtt ébredt Júnó

ugatására. A kutya keservesen vonyított, és nem akarta abbahagyni. Dávidnak eszébe jutott, hogy apa fáradt a hosszú út miatt, anya pedig sosem riad fel semmilyen zajra. Legjobb lesz, ha ő nézi meg, mi baja Júnónak. Felvette a papucsát, és lesietett a földszintre. Amint kiment az udvarra, már látta is, mi történt. Dakota kiszökött az utcára.

– Mindjárt visszahozom, ne aggódj – paskolta meg Júnó fejét, és kilépett az útra. Dakota vidáman az ölébe ugrott, és megnyalta a pizsamáját. Dávid elnevette magát, és felnézett. Találkozott a tekintete a délután látott lányéval. A szemközti ház előtt állt. Pár pillanatig farkaszemet néztek egymással, majd a lány megmozdult, és odasétált Dávidhoz.

– Én csaltam ki Dakotát az útra – vallotta be. – Azért, hogy ezt odaadjam neked.

Egy színes, kemény borítójú kötetet nyújtott felé. Dávid csodálkozva elvette, majd a lányra meredt.

– Ismerjük egymást? – kérdezte, de a kísérteties alak már is elfordult, és eltűnt a szemközti ház kertjében. Dávid értetlenül bámult utána, majd felkapta Dakotát, és visszavitte az udvarukra. Amint felért a szobájába, elfeküdt az ágyon, felkapcsolta az éjjelilámpát, és kinyitotta a füzetet.

Idén januárban született az első bejegyzés. Nem volt szabályos napló, mert nemcsak arról szólt, ami a lánnyal történt, hanem mindenféle furcsa ötletéről. Dávid talált benne verseket, novellakezdeményeket, meg

mindenféle hátborzongató gondolatot. Kezdte érdekelni a lány. Csak azt nem értette, miért adta oda neki az írását. Ő a helyében biztosan nem mutatta volna meg senkinek. Leírta benne, hogy meghalt az édesanyja, és azt is bevallotta, hogy mitől fél. A legtöbbször egy szörnyről mesélt, aki elkaphatja. Dávid nem szeretett olvasni, de most olyan izgatottan lapozgatott, hogy észre sem vette az idő múlását. Már hajnalodott, amikor április 13-hoz ért. Elakadt a lélegzete. A bejegyzésben az ő neve is szerepelt. Ráadásul nem is egyszer...

Először azt hitte, hogy a lány egy kitalált történetet mesél el benne, aztán rájött, hogy ennél többről van szó. Ahhoz képest, hogy nem ismerik egymást, az idegen lány túlságosan pontosan írta le őt és a viselkedését. Honnan tud róla ennyi mindent? Mi ez az egész?

Dávid annyiszor olvasta el a bejegyzést, hogy végül megfájdult a feje, és lehunyta a szemét. Egyszer csak megjelent előtte egy kép. Ült a bringáján, és látta a futár piros pólóját, ahogy egyre távolodik előtte az úton. Érezte, ahogy földöntúli erő szállja meg, és még gyorsabban tekert. A fejét tűzte a nap, a homlokán izzadságcseppek folytak, a csomagtartón pedig ott ült az a lány, akit ma látott, és aki átkarolta a derekát, úgy kapaszkodott.

Rékának hívják! – jutott eszébe hirtelen Dávidnak. A fejéhez kapott, és nagy levegőt vett. Csak nem lehetséges, hogy mindaz, amit ebben a hosszú, 13-ai bejegyzésben olvasott, igazából is megtörtént? Olyan hihetetlennek tűnik! Megállt az idő? Megismétlődött a szerda

vagy tizenhétszer? És azalatt ők nyomoztak? Ilyen csak a mesékben és a filmekben szokott előfordulni. Mégsem lehet kitaláció, mert túl pontos, amit Réka róla és az anyjáról ír. Dávid a homlokára szorította a tenyerét, mintha így könnyebben tudna emlékezni. Hirtelen megrohanták a képek és az érzések. Anyával veszekedett a lépcső alján Ring Melinda miatt... Ellopta az autóból a kamerát... Rékával fogságba estek egy mosdóban... A betonozóról kiderült, hogy nyomozó... Violáról, hogy időzavaró... És mindennek a végén megígérte Rékának, hogy lesz egy tökéletes szerdájuk. Az utolsó szerda. De erről a napról nem voltak emlékei. Tényleg együtt ebédeltek és kirándultak a tónál? Vagy csak terveztek, aztán hamarabb jött a csütörtök, és ő mindent elfelejtett? Pedig Réka épp ettől félt a legjobban.

Magára hagyta. Egyedül azzal a képzeletbeli szörnyvel.

Dávid borzasztóan érezte magát. A fejére húzta a takarót, és sokáig gondolkozott. Csak akkor nyugodott meg, amikor kitalálta, mit fog tenni. Reggel kiugrott az ágyból, és készülődni kezdett. Szerencsére a szülei ma korábban elmentek, mert apának hamarabb be kellett érnie a munkába. Dávid egyedül maradt, és a konyhában szendvicseket, kekszet, gyümölcsöt és csokit csomagolt a táskájába, felkapta a hátára, és a szemközti ház felé indult. Idegesen nyomta meg a csengőt. Csak most jutott eszébe, hogy Réka talán itthon sem lesz, de a lány az első csengetésre kitért, és kirohant

a kapuhoz. Egy pillanatig úgy látszott, hogy örül, majd meglátta Dávid kezében a naplót, és letörölte az arcáról az érzelmeket.

– Szia – köszönt távolságtartóan.

– Szia – felelte Dávid, és kinyújtotta a kezét. – Vissza-hoztam a naplódát. Köszönöm, hogy odaadtad.

Réka ridegen kikapta a kezéből, majd sarkon fordult.

– Már mész is? – szólt utána Dávid. – Iskolába kell indulnod?

Réka megtorpant és visszanézett.

– Nem. Én csak jövő héten kezdek. A Fodorban...

– Én is oda járok! – kiáltott fel vidáman Dávid.

Réka még mindig elutasítóan pislogott rá.

– Akkor menj! Különben el fogsz késni – mondta, Dávid azonban nem mozdult.

– Ma nincs tanítás. Csak a királyválasztás, de azt kihagyom. Már nem érdekel. Lógok a suliból – magyarázta.

– Ebből nem lesz baj?

– Eddig beteg voltam. Majd megmondom este anyunak, hogy egész éjjel fent voltam, és nem éreztem jól magam. Ez igaz is. Nem fog örülni, de tuti igazolni fogja a napomat. Ma amúgy sincsenek órák, és...

– És? – kérdezte Réka, és visszasétált Dávidhoz a kapuba.

– És megígértem neked – fejezte be Dávid.

– Hogy lógsz a suliból?

– Azt, hogy tartunk egy tökéletes szerdát.

Réka szája megremegett.

– De ma péntek van – akadékoskodott, bár már eltűnt a hűvösség a hangjából.

– Attól még megtarthatjuk. Jó az idő, és csomagoltam mindenféle nasit. Először menjünk a labirintushoz!

Réka farkaszemet nézett vele.

– Emlékszel? – kérdezte.

Dávid elmosolyodott.

– Mindenre. Mondtam, hogy jó a memóriám. Csak egy kis segítség kellett.

Réka keresztbe fonta a karját.

– Kis segítség? Teljesen elfelejtettél! Tegnap azt se tudtad, ki vagyok!

– Többet nem fordul elő – ígérte Dávid még szélesebb mosollyal. – Na, akkor benne vagy a kirándulásban? Kihozom a bringám, és indulhatunk.

Réka leengedte a kezét. Az arcára visszatértek az érzések.

– Menjünk! – kiáltotta.

•••••

ÁPRILIS 15. – PÉNTEK (A TÖKÉLETES SZERDA)

Sokféle csend van.

Például a vihar utáni csend. Amikor elment a rossz, minden békés, és én előbújhatok a rejtekhelyemről.

Vagy az öröm csendje. Amikor megszólalni se merek, nehogy elűzzem a varázslatot.

Réka

TARTALOM

1. fejezet: Fényhozó kísértet	7
2. fejezet: Rejtélyes nyomok	18
3. fejezet: Különös támadó	30
4. fejezet: Hogyan állítható meg az idő?	41
5. fejezet: A titkos ellenség	51
6. fejezet: Az időzavaró nyomában	64
7. fejezet: Kihez vezetnek a nyomok?	72
8. fejezet: Üldözés a labirintusban	85
9. fejezet: Mindenki ellenség?	94
10. fejezet: „Nem menekülhettek előlem!”	109
11. fejezet: Fogságban	127
12. fejezet: Megvan a bizonyíték!	140
13. fejezet: A nagy leleplezés	159
14. fejezet: Kit rejt a jelmez?	170
15. fejezet: Napkelte	175
16. fejezet: Emlékek nyomában	192
17. fejezet: A tökéletes szerda	211

A SZOROZATBAN MÁR MEGJELENT KÖNYVEK

- Kate Scott: *Óriás* (2018)
Tasnádi István: *A kőmajmok háza* (2018)
Anna Woltz: *Gipsz* (2018)
Kristine Asselin – Jen Malone: *Kulcs a múltba* (2018)
Casey Lyall: *A nagy csekklopás* (2018)
Annet Huizing: *Hogyan írtam véletlenül egy könyvet?* (2019)
Wéber Anikó: *Cseresznyeliget titka* (2019)
Bojti Anna: *Éjszaka az állatkertben* (2019)
Kertész Erzsébet: *A sárkány nyomában* (2019)
J.C. Bertman: *Könyvvadászok* (2019)
Catherine Doyle: *Viharok Őrzője* (2019)
Jacqueline Wilson: *Tracy Beaker* (2019)
Vadadi Adrienn: *Miénk a színpad!* (2019)
Becskei Gábor: *Őrszem és Káoszkreátor* (2019)
Kate Scott: *Csak Jack* (2020)
J.C. Bertman: *A feltörhetetlen kód – Könyvvadászok 2.* (2020)
Bojti Anna: *A Lidércerdő mélyén* (2020)
Szabó Borbála: *A János vitéz-kód* (2020)
Jean-Claude Mourlevat: *A Visszafelé-folyó* (2020)

OLVASS BELE WÉBER ANIKÓ CSERESZNYELIGET TITKA CÍMŰ KÖNYVÉBE!

Kitti sokat van egyedül, és sokszor unatkozik: egy igazi kalandra vágyik! Folyton történeteket talál ki, álmodozik, de hiába: az osztálytársai közül senki sem értékeli a fantáziáját, és ő gyakran magára marad. Míg a többiek a lovastáborban vagy a tengerparton szelfiznek, ő a nagynénjénél, a világ legunalmasabb helyén, Cseresznyeligeten nyaral. De Kitti még Cseresznyeligetből is képes egy izgalommal teli mesevilágot teremteni – és a szomszéd gyerekekkel hirtelen egy igazi nyomozás kellős közepén találják magukat. Ráadásul közben talál magának egy legjobb barátját is.

Második fejezet

PADTÁRS NÉLKÜL

Ha megkérdezte volna valaki Kittitől, mit csinál otthon délutánonként, és őszintén felelt volna rá, annyit mond: semmit. Nagyon sokat unatkozott. Apa vidéken élt, és csak vasárnaponként találkoztak. Vagy Kitti utazott hozzá vonattal (anya ilyenkor már reggel kikísérte az állomásra, és este ugyanott várta), vagy apa jött a fővárosba, és elvitte őt ebédelni. Anya ezalatt kitakarította a házat, és kiállításra vagy cukrászdába ment a barátnőivel. Ráfért a kikapcsolódás – ahogy ő fogalmazott –, hiszen hétköznap és sokszor még szombaton is sokáig dolgozott. Általában hatkor ment haza, Kitti pedig otthon várta. Két éve ugyanis kiharcolta, hogy ne kelljen napközibe járnia. Azóta egyedül töltötte a délutánt. Ebédelni sem maradt bent a suliban, mert utálta a menzát. Rendszerint barátságtalan lötytyöket és felismerhetetlen főzelékeket osztottak ki a konyhás nénik. Gyuri például egyszer belemerte a főzelékbe a kanalát, és az magától megállt a tányér közepén. Fuh... Undi volt! Néha persze adtak fasírtot, halrudacsokát vagy rántott húst. De nagyon kis adagokat. Kitti pedig szeretett enni. Nagyon. Sokat. Finomakat.

Mégsem látszott meg rajta. Anyán sem. Anya egész családjá sovány volt. *Szerencsés testalkat* – mondogatta irigykedve a szomszéd néni, akinek vastag tokája meg-megremegett, miközben pletykálgodott a társasház lakóiról. Kitti épp hazafelé tartott a suliból, és elnevette magát, ahogy eszébe jutott a néni.

Álmodozva sétált végig az utcájukon. Szerencsére csak két sarokra laktak az iskolától, különben anya tuti nem engedte volna haza egyedül. De így már fél kettőre otthon volt. Ahogy belépett a lakásba, lerúgta a vászoncipőjét, beszáguldott a nappaliba, és benyomta a tévét. A híradós bemondónő monoton hangja betöltötte a szobát és a konyhát. Épp azt ígérte a hiszékeny nézőknek, hogy hetekig ragyogó napsütés lesz. Kitti rá sem hederített. Mindegy volt, mi megy a képernyőn, a lényeg, hogy szóljon valami. Így nem érezte magát egyedül. Kivette a hűtőből az ebédjét (nagy adag grízes tésztát lekvárral), berakta a mikróba, és töltött magának egy pohár narancslevet. Az ebédet a nappaliban, a dohányzóasztal elé kuporodva ette meg, majd hasra feküdt a fehér, bolyhos szőnyegen, és lábát lóbázza kapcsolgatta a tévét. Megnézett egy részt valami latin-amerikai romantikus sorozatból, végül átlépett a zenecsatornára, és a hátára fordult a szőnyegen. A lábával dobolta a padlón az ütemet, miközben a kezével a telefonjáért nyúlt. Rendszerint ilyenkor állt neki házit írni. De ma már nem adtak fel semmit. Három nap múlva nyári szünet! A többiek vajon mivel töltik

a délutánt? Maja már küldött is a csoportjukba egy fotót. Fagyizni ment az unokatesóival. A képen háromgombócos fagyival a kezében vigyorgott.

Liza

Ú, de jó! Mindjárt mi is indulunk! :P

Dorka

Énis! Énisénis!

Liza

Gyere velünk!

Dorka

Kocsival mentek? Ugorjatok be értem! Anya biztos elenged veletek!

Liza

Oké!

Renáta

Mi most visszük állatorvoshoz Mancsot. Csak egy oltást kap. Nézzétek, milyen cukil!!!

Kitti a kiskutyára pillantott, ami Renáta karjából pislogott a nagyvilágba. Vagyis a telefon kamerájába.

Nagyon cukorborsó! – pötyögte be, aztán unottan letette a telefont, és feltápáskodott a szőnyegről. Kitáncolt a teraszra, és lenézett az utcára, hátha lát valami izgit. Valamit, amit ő is lefotózhat. De nem történt semmi. Semmi! Figyelte az ablak alatt elhaladó szomszédokat, leült olvasni, majd ismét a telefonjáért nyúlt, megnézett

pár új videót, aztán újranézte a kedvenceit. Láta, hogy a lányok azóta sem írtak semmit, és ő sem számolhatott be semmi különlegesről. Bárcsak vele is történe végre valami! Olyan idegesítő otthon ülni! De akkor sem fog unatkozni! Nem és nem! Jó lenne kitalálni egy új kalandot. Arról, hogy Marika néninek elraborták a puliját, de szerencsére ő, Kitti, látta a tolvajt az ablakból, és visszaszerezte a pulit, amit Marika néni rezgő tokával, hálásan köszönt meg neki. Vagy arról, hogy a szomszéd nő igazi modell, és ha hazaér egy utazásáról, áthívja őt, hogy megmutassa az új cuccait és az ékszereit. Vagy arról, hogy meglátott a nappaliban egy szellemlányt. Ezeket a történeteket Kitti többször is lejátszotta magában, élvezettel színesítgette a legjobb részeket, majd az egészet, éppúgy, mint egy filmet, aminek ő a főhőse, előadta az osztálytársnőinek is. Csakhogy Dorkaék egy ideje már nem hitték el, amit mond. Kitti pedig úgy érezte, joggal tartják unalmasnak: még soha nem lovagolt, soha nem járt külföldön, egyszer sem látta a tengert. Anya pedig szinte sosem ért rá elvinni őt moziba vagy bárhova. Ráadásul azt sem engedte, hogy a tizenkettedik születésnapja előtt fent legyen a Facebookon vagy az Instán. Mindig csak hallgatta, miről számolnak be a többiek, mit láttak, írtak, posztoltak, olvastak. Talán ezért alakult úgy, hogy az osztályában, a baráti körében mindig ő az ötödik... Az ötödik, akit szívesen bevesznek a beszélgetésbe, de ha nincs ott, senkinek sem hiányzik. Akinek a nevét senki sem mondja ki, ha a legjobb barátjánőjét

kell megnevezni. Dorkának ott van Renáta. Majának Liza. De neki... senki. Pedig olyan jó lenne valaki, aki mindig rá gondol először! Aki mindig vele ért egyet. Ehhez viszont különlegessé kell válnia! Talán ha izgalmas dolgok történnek majd vele, akkor mindenki vele akar lenni... Akkor nem csak anya fogja meghallgatni. Mert egyelőre anya volt az egyetlen, aki bármilyen későn ért haza, bármennyire fáradtan tette le a táskáját a székre, akkor is megértette őt. Mindig. Ma is.

– Megjöttem! – kiáltott be a nappaliba, miközben becsukta és bezárta maga mögött az ajtót. Hármat kopant a magas sarkúja a padlón, aztán már mezítláb lépett a nappaliba. Magas volt, karcsú és gyönyörű, annak ellenére, hogy az ő arcát is számtalan szeplő borította.

– Nehéz volt a sulis? – kérdezte azonnal.

– Á, dehogya! – rázta meg kócos haját Kitti, és felnézett anya tökéletes, vörös kontyára.

– Gondolom, Erika néni felhúzta magát azon, hogy nem tudtam elmenni tegnap az évváró szülői értekezletre...

– Szerintem fel sem tűnt neki – vont vállat Kitti.

– Kizárt, hogy elkerülte volna a figyelmét! – kiáltott fel anya. – Talán csak nem akart erről beszélni veled.

– Egész órán verseket olvasott fel.

– Szépen?

– Dehogya! Abban a gáz kopott farmeringben.

Anya felnevetett.

– Halljuk! Mit adtál ma rá gondolatban?

– A kirakatban látott pólóruhát. De nem érdemelte meg.

Anya ismét elnevette magát, majd kiment a konyhába, és lerakta a pultra a bevásárlószatyrot. A zacskóból kigurultak a paradicsomok és a hagymák. Kitti utánaaszaladt.

– Spagetti? – kérdezte anya.

– Jöhet! – vágta rá Kitti.

– Éhen halok! – sóhajtotta anya.

– Én is! – bólintott fülig érő szájjal Kitti, és már nyúlt is a szekrénybe a serpenyőért és a fazékért. Esténként mindig együtt főztek anyával. Közben megbeszélték az összes sulis meg munkahelyi pletykát. Kitti elmesélte, ki hova megy a nyári szünetben, és milyen vicces arcot vágott Gyuri, amikor felébresztette a törítanár. Anya nagyokat kacagott. Épp úgy járt az esze, mint Kittinek. Lehetett volna a legjobb barátnője... de közben mégiscsak ő volt az anyja.

Kitti már az étkezőasztalt terítette a nappaliban, amikor anya bevitte a paradicsomos spagettit.

– Szóval a barátnőid nélküled rohantak ki az udvarra? – folytatta a beszélgetést, miközben mindkettjüknek szedett a tésztából, és lehuppant az egyik székre.

– Igen – felelte Kitti, és ő is leült, majd olyan elmélyülten tekerte a villájára a spagettit, mintha nem

is érdekelné, miről beszélnek. Csak a szeme volt különös. Felcsillant, aztán anya válasza hallatán kialudt a fénye.

– Úgy szeretnék neked tanácsot adni! De... fogalmam sincs, mit tehetnél...

– De hát miért? Neked VANNAK legjobb barátaid! – ellenkezett Kitti az evőeszközével hadonászva.

– Az más. Velük felnőttként ismerkedtem meg. Az egyetlen és később a munkahelyemen. Nem az általánosban...

Kitti pár pillanatig a tányérját szuggerálta. Mintha meg akarta volna számolni a spagettiszálakat. Vagy mintha a tészának könyörgött volna, hogy tekeredjen már fel a villájára. Mondani azonban nem mondott semmit. A sajtért és a reszelőért nyúlt, majd enni kezdett. Csöndben. Elszántan. Mintha a vacsora volna az ellenség, amit le kell győzni. Mire végzett, megint csillogott a szeme.

– Mindegy. Ma sikerült meglepnem őket! Elmesélem, hogy megyünk Kanadába.

– Megyünk Kanadába? – nézett fel anya megrökönyödve.

– Hát nem? – gyanakodott Kitti.

– De... csak... Kitti... én nem tudtam, hogy félreértettél!

– Miért? Mégsem ott nyaralunk?

– Nos... szóval... igaz, hogy tegnap azt mondtam, Kanadába kell mennem két hónapra. De fel sem

merült bennem, hogy te is velem jöhetnél! Reggeltől estig továbbképzések lesznek. Ki lenne veled? Egyedül ülnél a másodosztályú szállodában a másodosztályú szállodai ágyban egész nap, és néznéd a...

– Másodosztályú tévét? Miért ne? Legalább gyakorolnám az angolt. És hétvégén biztos...

– Nem. Ez nem alku tárgya. Nagyon fogsz hiányozni. Nagyon! De nem vihetlek magammal. Eddig ezért sem vállaltam ilyen hosszú utakat. De most... nyári szünet van... és már nem vagy kicsi...

– Egész nyáron itthon punnyadjak?

– Nem itthon leszel.

– Hát hol? Hova... – Kittinek elakadt a lélegzete. – Csak nem...

– Cseresznyeligen! Apád nem ér rá, mert ő is elutazik. De a nővéremék... a nagynénikéd és a családja örömmel fogadnak. Már tegnap felhívtam Piroskát! Mindent megbeszéltem vele. Szeretettel várnak. Ne! Ne vágj ilyen fancsali képet, kislányom!

– Most bezzeg a *kislányod* vagyok!

– Nem azt mondtam, hogy napközis táborba küldelek!

– De...

– Legalább hallgass végig! Cseresznyeliget nagyszerű hely! Te is voltál már ott vendégségben. Piroska és Ákos aranyosak. És a környék... kertes házak... sok fa... udvar... medence... napozóterasz... és... ott is lesz saját szobád... kint lehetsz a levegőn egész nap... csend... nyugalom...

– Unalom. Kifogytál az előnyökből – pattant fel Kitti az asztaltól. – Az nem is érdekel, hogy két hónapra itt hagysz?

– Mindennap beszélünk majd telefonon. Meg Skype-on. És napközben is írhatok neked üzenetet. Meg fogom nézni, és válaszolok rá. És amikor hazajöttem, lesz még egy hetünk. Akkor elmegyünk együtt valahova... a Balatonra, vagy kempingezni, vagy amit csak szeretnél!

– Ez nem ér! – csattant fel Kitti.

– Most hová mész? Beszéljünk meg! Még nem is ettek meg a desszertet.

– Nem vagyok éhes! Fáradt vagyok! Lefekszem!

– És a sorozat...

– Nem érdekel! Nézd egyedül!

Kitti megfordult, és bevágott a szobájába. Ledobta magát az ágyra, és dühösen meredt a foszforeszkáló égitestekkel teleragasztott mennyezetre. Aznap már alig szólt anyához. Rosszkedvűen ment zuhanyozni és fogat mosni. Úgy érezte, soha többé nem lesz jókedvű. De aztán elaludt... és nagyon különösét álmodott. Olyan különösét, ami elfeledtette vele még Kanadát is.

Egy lány várt rá valahol... Ismeretlen helyen. Fehér, díszes vaskapu alatt. Mögötte három fenyő és egy régi ház. A lány kis termetű volt, de nagyon szép. Barna bőré, barna szemű, nem olyan szeplős, mint ő. Amikor észrevette Kittit, elé rohant. A füléhez hajolt, és izgatottan suttogni kezdett:

– Figyelj rám, Kitti! Ez nem álom! Nem képzelet! Itt várlak. A három fenyőfa alatt. Fehér kerítés veszi körbe. Megjegyezted? Eljössz? Ne feledd!

Kitti válaszolni akart. Azt akarta mondani: persze. De nem tudta kinyitni a száját. Bárhogy próbálkozott, nem ment. Mire sikerült megszólalnia, elnyomta a hangját az ébresztő berregése. Dühösen nyúlt ki a takaró alól a telefonjáért. Máskor szeretett felkelni, de most utálta a reggelt. Túl hamar eljött, és ő nem tudta megkérdezni a lánytól, hogy kicsoda. Pedig valóságosnak tűnt! Apa azt mondta korábban, hogy csak arról álmodhatunk, amit már láttunk egyszer. De ha igaza van, akkor már ismernie kell a lányt valahonnan. Vajon honnan?

Kitti kikászálódott az ágyból, és miközben kibújt a pizsamájából, elméleteket gyártott arról, hogy mi köze lehet az álombéli lánynak. Lehet, hogy az eltitkolt testvére, akit elraboltak? Lehet, hogy egy szellem? Majd elválnak. Mert még látni fogja, ez biztos. Egészen biztos. És akkor kideríti, ki ez az idegen – határozta el Kitti, miközben felhúzta mintás rövidnadrágját, és kócos haját összefogta egy hajgumival.

© Orchard Literary Agency